Elizabeth Gage

Cutia Pandorei

3

Pentru fiecare bărbat, există întotdeauna o femeie fatală

"Gage scrie cu o intensitate uluitoare... Un roman extraordinar de alert, reuşind datorită unei teribile energii narative şi fascinaţiei lui Gage faţă de aceste personaje. Este evident furată de ele şi la fel veţi fi şi dumneavoastră."

San Jose Mercury News

"Un alt roman de senzaţie al lui Gage... Personaje captivante şi o proză superbă..."

Kirkus Reviews

"Subiectul acestui roman este la fel de etern şi interesant, ca mitul din care îşi ia titlul."

Chicago Tribune

Preţ 1400 lei

Pandora's Box
by Elizabeth Gage

© copyright 1986 by Elizabeth Gage

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Gage

Cutia Pandorei

Traducere de Anca Nistor

Volumul 3

Editura MIRON

București - 1994

Cartea a treia

Prințul Hal

Unu

1958

Ştiri, CBS, 11 ianuarie

O veste tragică de la Washington deschide emisiunea de ştiri din această seară. Senatorul Garrett Lindstrom din Michigan, respectat membru al conducerii democrate pe perioada a două mandate şi jumătate şi autorul a cîtorva importante proiecte de legi privind alocaţiile bugetare şi impozitele, a decedat în urma a ceea ce autorităţile numesc sinucidere.

Corpul neînsufleţit al senatorului Lindstrom a fost găsit azi-dimineaţă de către soţie în subsolul casei din Georgetown. Se pare că senatorul s-ar fi spînzurat de una din grinzi. Moartea sa a survenit la şase zile de la izbucnirea scandalului care l-a silit să-şi anunţe demi-

sia din Senat. Săptămîna trecută, Detroit Examiner *a publicat un articol în care Lindstrom era acuzat a fi furnizat informaţii secrete privind actualele audieri în legătură cu Comisia alocaţiilor bugetare a Senatului. Potrivit articolului, informaţia ar fi fost transmisă unei femei din Washington cu care Lindstrom ar fi întreţinut o relaţie clandestină.*

La patru zile de la publicarea respectivului articol, Lindstrom, confruntat cu o acţiune disciplinară hotărîtă de către Senat, a recunoscut că ar fi furnizat informaţiile fără să vrea. În aceeaşi seară a ţinut un discurs televizat populaţiei din Michigan în cursul căruia şi-a anunţat demisia din funcţia sa din Senat.

Biroul era cufundat în întuneric. Ecranul televizorului arunca o lumină albăstruie pe peretele căptuşit cu rafturi vechi de cărţi şi cu fotografii în rame mici şi negre. Mobilierul prea mare, din piele, se contura masiv în umbră. Încăperea mirosea a cărţi, fum de trabuc şi tradiţie. Dincolo de ferestrele cu jaluzelele lor veneţiene se putea zări monumentul lui Washington, alături de sclipirea lui Mall pe cerul nopţii.

În spatele biroului masiv se afla un bărbat între două vîrste, care trăgea în tăcere dintr-un trabuc în timp ce privea imaginea lui Douglas Edwards pe ecran. În partea cealaltă a încăperii, pe canapeaua de piele, stătea o tînără, care urmărea emisiunea de ştiri cu mare atenţie.

Pe ecran apăru acum chipul obosit şi tras al unui bărbat chipeş de vreo patruzeci de ani. Era Garrett Lindstrom, care îşi ţinea discursul de adio pentru oamenii din statul său.

– Toată viaţa, spunea el, am avut o singură ambiţie: să fiu membru al Senatului Statelor Unite. Timp de paisprezece ani, visul mi-a fost împlinit. Am avut privilegiul de a servi alături de cîţiva din cei mai distinşi legiuitori din istoria naţiunii mele. Acum, datorită unei tragice erori de judecată pentru care numai eu sînt vinovat, nu numai că am distrus acest vis, dar am şi dezonorat instituţia pe care am servit-o cu tot sufletul atîţia ani. Nu pot decît să-mi cer scuze în faţa colegilor mei senatori, oamenilor din Michigan şi tuturor cetăţenilor Statelor Unite ale Americii pentru ceea ce am făcut şi să vă rog să credeţi că eroarea mea nu va avea nici un efect asupra întregului Senat, sau Congres, ci numai asupra mea.

Imaginea dispăru, fiind înlocuită din nou de chipul lui Douglas Edwards.

– Senatorul Garrett Lindstrom, spuse acesta, în vîrstă de patruzeci şi şase de ani a murit de propria-i mînă. Tînăra căreia i-ar fi furnizat informaţiile secrete rămîne în continuare un mister. Se pare că numele ei ar fi domnişoara Dawn Thayer. Unele surse au declarat postului de televiziune CBS că, pînă acum cîteva săptămîni, domnişoara Thayer a lucrat ca secretară în cadrul Departamentului de Interne. Potrivit purtătorului de cuvînt de la Departamentul Justiţiei, domnişoara Thayer ar fi transmis informaţia aflată de la senatorul Lindstrom unui reporter cunoscut ei, care,

la rîndul său, a transmis-o mai departe editorilor de la *Detroit Examiner,* care au publicat ştirea săptămîna trecută. Nu am reuşit să o găsim pe domnişoara Thayer pentru a afla amănunte, căci nu se ştie unde se află în acest moment.

O imagine neclară a senatorului Lindstrom împreună cu o tînără umplu ecranul. Fata avea părul lung şi blond şi purta ochelari de soare. Ar fi putut fi oricare din numeroasele şi atrăgătoarele secretare, angajate ale guvernului şi fete de distracţie din Washington.

Bărbatul din spatele biroului îi făcu semn fetei de pe canapea, care se ridică, închise televizorul şi apoi dulapul care îl ţinea ascuns în bibliotecă. După aceea se întoarse pe canapea şi se uită la bărbat.

Ochii îi înotau în lacrimi şi tremura uşor.

– Nimeni nu trebuia să păţească ceva, spuse ea. Mi-ai spus că nimeni nu va păţi nimic. Mi-ai promis.

Bărbatul o cîntări din privire. Nu părea deloc tulburat de reacţia ei. Continuă să pufăie din trabuc fără să spună nimic.

– Nu ţi-am amestecat numele adevărat, nu-i aşa? o întrebă el încet.

– Numele adevărat! exclamă ea şocată. Crezi că n-or să mă găsească dacă ţin cu tot dinadinsul? Au spus totul, nu? Şi tu nu i-ai oprit. Iar Lindstrom...

El scutură din cap zîmbind.

– Leslie, spuse el atunci, trebuie să înţelegi că e vorba de mult mai mult aici. De fapt, întregul tău rol depinde de faptul ca tu să nu ştii nimic de afacere şi de urmările ei. Deci, nu mă subestima. Ţi-am spus că te voi proteja şi o voi face. Ai fost o minunată Dawn

Thayer şi ai făcut treaba pe care te-am rugat s-o faci. Crezi că aş uita aşa ceva?

– Ai spus că nimeni n-o să păţească nimic, repetă ea, încăpăţînată chiar şi cînd era cuprinsă de panică.

– Ascultă-mă, spuse el. Poate nu-ţi dai seama, dar ţi-ai servit ţara, Leslie. N-ai fost implicată într-o simplă răzbunare între doi bărbaţi, sau între două grupuri de bărbaţi, ci într-o luptă între bine şi rău, între stilul nostru de viaţă şi cei care ar distruge acest stil de viaţă. I-ai făcut un serviciu extraordinar ţării tale în nişte împrejurări dificile. Iar ţara va avea grijă de tine. Mă crezi?

Nu primi nici un răspuns.

– Teoretic, bineînţeles, ai comis o crimă, adăugă el pe un ton mai ameninţător acum. O crimă pentru care ai putea fi pedepsită aspru. Dar tocmai în astfel de momente, datoria noastră faţă de ţară ne obligă să încălcăm legea. Vezi tu, draga mea, fie că-ţi dai seama fie că nu, eşti o eroină. Şi, de aceea, vei fi protejată.

Ea îşi ridică privirea auzind amestecul de măgulire şi pericol din vorbele lui. Îi era la fel de teamă de el ca şi de autorităţi.

Aşa voia el.

Peruca lungă şi blondă din fotografia care tocmai fusese arătată la televizor dispăruse acum, fiind înlocuită de buclele ei de un castaniu natural care îi ajungeau doar pînă la umeri. Fără ochelarii de soare avea ochi frumoşi şi migdalaţi şi un ten superb. Părea mai degrabă o fată dintr-un simplu orăşel decît o frumuseţe a Washington-ului – deşi chiar şi atunci, el

îi observă silueta perfectă de sub rochia conservatoare. Sexualitatea ei era foarte naturală şi lipsită de pretenţii. Avea un chip drăguţ şi o atitudine sinceră.

Privi biroul întunecat din spatele fetei. Pereţii erau plini de fotografii ale sale alături de toţi liderii importanţi din ultimii douăzeci de ani, de la Roosevelt şi Cordell Hull pînă la Truman şi Stevenson, Eisenhower, Rayburn, Taft şi Lyndon Johnson. În acele fotografii se vedea pe el însuşi crescînd de-a lungul anilor de la un tînăr senator robust cu un cap mare şi păr creţ pînă la un bărbat între două vîrste, cu pieptul lat şi început de chelie ai cărui ochi cenuşii deveniseră mai ageri şi mai reci pe măsură ce războaiele politice îl întăriseră.

Era un om conştient de sacrificiile pe care le făcuse, de bătăliile pe care le cîştigase, de sîngele politic pe care îl vărsase cu scopul de a obţine cea mai mare putere pe care o putea avea un senator. În prezent era preşedintele Comisiei pentru alocaţii bugetare a Senatului şi un important membru în Comisia pentru relaţii externe. Acele titluri, deşi extrem de importante, nu puteau exprima adevărata dimensiune a puterii sale. În orice caz, el era singurul om din Senat care putea, prin metode proprii şi asociaţi, să manipuleze voturile pentru orice proiect de lege pe care îl voia neapărat aprobat. Nici un senator nu îndrăznea să-i refuze prietenia, indiferent din ce partid făcea parte. Nimeni nu risca să-l aibă duşman, indiferent ce politică ar fi dus.

Numele lui era Amory Bose.

Gar Lindstrom făcuse greşeala de a i se opune.

Lindstrom fusese mai mult decît un oponent liberal al lui Bose în cadrul Comisiei pentru alocaţii bugetare. Fusese un duşman înflăcărat care îşi făcea repede prieteni ostili lui Bose, atît în Comisie, cît şi în întregul Senat. Iar Lindstrom era un organizator destul de deştept pentru a uni forţele acestor prieteni – dacă avea destul timp. Ba, mai mult, era un fanatic moral al ideii lutherane şi, vreme de cîţiva ani, făcuse investigaţii personale privind tacticile prin care cîştiga Bose şi îşi folosea influenţa politică în Senat.

Într-adevăr, Gar Lindstrom fusese o pacoste pentru Bose, cea mai mare ameninţare a puterii acestuia în decurs de douăzeci de ani.

De aceea, Bose o alesese pe Leslie pentru a-l scoate pe Lindstrom din joc.

Ea apăruse exact la momentul potrivit. Era încă relativ „curată", aproape necunoscută, avea o înfăţişare inocentă şi, în felul ei, era foarte sexy. Bose o verificase cu foarte mare atenţie înainte de a se hotărî să o folosească. Şi instinctele sale dovediseră că nu se înşelase.

Îşi jucase rolul perfect. Graţie dulceţii naturale cîştigase încrederea lui Lindstrom imediat. Acesta ajunsese să se bazeze destul de mult pe capacitatea ei de înţelegere pentru a lăsa să-i scape cîteva secrete privind alocaţiile bugetare pentru apărare cînd se afla în braţele ei. De atît avea nevoie Bose.

Ellison Gardner, editor la *Detroit Examiner,* îi era dator de vreo cincisprezece ani, aşa că era de acord să publice orice, oricînd i se spunea. Articolul apăru cu un titlu de o şchioapă, însoţit de fatala fotografie a

lui *„Dawn Thayer“* la braţul lui Lindstrom şi de relatarea restului afacerii.

Fireşte, fata era speriată acum, că Lindstrom făcuse gestul neaşteptat de a se sinucide. Dar Bose ştia cum să o liniştească şi să o facă să-şi ţină gura. Cît despre sine, era încîntat că Lindstrom nu mai trăia pentru a-şi scrie memoriile. Cei ca el erau mai buni morţi.

Bose se uită la fată. Aceasta era gînditoare, întrebîndu-se în ce afacere oribilă se băgase, oare, şi cînd aveau să o găsească ziariştii.

– Ţi-am găsit o nouă slujbă, spuse el. Vei dispărea din lumea largă a fetelor muncitoare. Peste cîteva zile, Lindstrom va fi uitat. Nimeni n-o să te caute. O să am eu grijă de asta.

– Nu vreau să mai rămîn la Washington, spuse ea cu nervozitate. Trebuie să plec de aici.

El se gîndi o clipă, după care încuviinţă.

– Foarte bine. Pot să-ţi găsesc ceva la New York. Cred că e locul cel mai nimerit pentru tine. Rămîi unde eşti cîteva zile. Nu suna şi nu te vedea cu nimeni. O să-l pun pe Earl să menţină legătura cu tine.

Fata se cutremură involuntar cînd auzi numele asistentului special al lui Bose, acel individ gras şi cu ochelari numit Earl, cu ochii lui cruzi şi purtarea ameninţătoare. Earl fusese cel care a găsit-o prima dată şi mulţumită acestuia intrase într-o asemenea porcărie.

Venise la Washington direct din Illinois, unde fusese o adolescentă neascultătoare, ţinută în frîu de

severii ei părinţi suedezi. Notele slabe din şcoală contraziceau coeficientul de inteligenţă ridicat, căci viaţa aceea îi înăbuşea firea exuberantă. Era o fată căreia îi plăceau distracţia şi aventura. Şi arăta foarte bine.

La fel ca multe alte fete de seama ei, ajunse la Washington, unde găsi un post de secretară şi se obişnui cu atmosfera oraşului, cunoscînd o mulţime de politicieni de mică importanţă şi dîndu-le voie să înfiripe idile cu ea. Deşi nu era din fire o fată uşuratică – originea ei lăsîndu-şi amprenta – nu îi displăcea să-şi petreacă noaptea în compania unui bărbat dacă acesta se purta destul de bine cu ea.

Se afla în oraş de mai puţin de un an, cînd individul pe nume Earl i se prezentă la o petrecere şi o invită la cină. La început, ei îi fu teamă de el, dar acceptă cînd el îi spuse că avea să-i facă o propunere importantă ce avea să o facă să avanseze în carieră.

Cina avusese loc în biroul lui Amory Bose din clădirea veche a Senatului. Ea ştia deja destule în legătură cu Washington-ul pentru a şti cine şi cît de important era Bose.

Acesta o impresionase, dar o şi intimidase, în acelaşi timp. Îi spusese să înceteze orice relaţii sociale şi amoroase, fiindcă avea ceva mult mai important pentru ea. Personalitatea sa avea o forţă uluitoare. Putea să se comporte ca un tată cînd voia sau putea fi cumplit de coercitiv. Observă că fiica lui, care se afla la colegiu, şi a cărei fotografie era pe biroul lui, semăna puţin cu ea.

Cînd i-a cerut să se culce cu el, nu l-a refuzat.

Fiind, într-un fel, autoritar, o făcea să fie şi fascinată şi să-i fie şi teamă de el. O deranjau puţin preferinţele lui sexuale – voia numai sex oral şi spunea lucruri ciudate şi urîte cînd era excitat – dar era destul de impresionată de faima şi poziţia lui pentru a-şi învinge scrupulele.

După un timp, îi spuse de Lindstrom. Învălui afacerea în mister de la început, spunîndu-i că era important din motive de securitate naţională să nu ştie nici care ar fi cauza, nici unde avea să ducă totul. Trebuia să fie prietenă cu Lindstrom, să-l facă să se culce cu ea şi să aştepte alte ordine. Dacă avea să-şi facă treaba bine, o aşteptau zece mii de dolari şi asigurarea unui loc de muncă pentru tot restul vieţii ei la Washington. Dar discreţia era extrem de importantă.

Bose puse un prieten să i-o prezinte lui Lindstrom la o petrecere şi, destul de ciudat, cei doi se plăcură imediat. Lindstrom era un bărbat atrăgător şi avea în comun cu ea originea din Vestul Mijlociu. Ei îi plăcea să-l audă vorbind şi felul cum o trata. Era simpatic şi cinstit.

Era o plăcere să se culce cu el. Era tandru şi chiar romantic. După aceea i-a trimis flori, bilete, mici cadouri. Era atît de blînd şi de atent, încît după cîteva întîlniri, ea nici nu îşi putea închipui că relaţia cu el ar fi putut fi ceva greşit. Era un bărbat dulce, singuratic, obosit, care nu dorea decît puţină căldură şi companie feminină.

La ordinele lui Bose îl făcu să vorbească despre Comisie. Tocmai se discuta un important proiect de

lege privind alocaţiile bugetare pentru apărare şi se făceau presiuni serioase din partea şefilor Marelui Stat Major şi Consiliului Securităţii Naţionale care cereau aprobarea sa. Asupra acelui proiect de lege existau neînţelegeri între Lindstrom şi Bose. Încurajat de faptul că ştia că Eisenhower nu voia ca legea să fie aprobată, Lindstrom aduna oameni care să-l ajute să o distrugă şi să economisească astfel pentru ţară patru milioane şi jumătate de dolari. Bose voia ca legea să fie aprobată, de dragul cîtorva prieteni influenţi de la Apărare, dar şi pentru că i-ar fi folosit în campania electorală din cursul acelui an.

Lindstrom făcu greşeala de a-i spune lui Leslie cîte ceva despre planurile pentru noile rachete pentru care Departamentul Apărării voia respectiva alocaţie bugetară. Era nişte ICBM-uri pe care Eisenhower le declarase deja ca fiind inutile în comparaţie cu actuala flotă de B- 52.

Leslie îi spunea lui Bose tot ce auzea. După aceea, fu trimisă la Lindstrom cu un mic microfon în poşetă. Ea avu grijă să lase poşeta lîngă pat în camerele de hotel unde se întîlneau, aşa încît microfonul să poată capta conversaţiile lor şoptite.

Acest lucru nu dură mai mult de o săptămînă. După care, deodată, un articol cu un titlu de o şchioapă apăru în *Detroit Examiner* în legătură cu faptul că Lindstrom ar fi transmis informaţii secrete unei „prietene" de reputaţie îndoielnică. Singura fotografie pe care oamenii lui Bose izbutiseră să i-o facă lui Leslie alături de Lindstrom însoţea articolul respectiv. Apoi, chipul lui Lindstrom şi al ei apărură în toată presa.

Pe urmă, Lindstrom muri.

Leslie era zguduită şi speriată. Lucrurile depăşiseră cu mult şi cele mai îndrăzneţe închipuiri ale ei în legătură cu Lindstrom şi misiunea ei. Acum nu o mai putea proteja decît Bose însuşi. Iar acesta o speria la fel de mult ca tot ceea ce o pusese să facă. Nu avea chef să mai aibă de-a face cu el mult.

– Bine, spuse ea acum. Vreau să se termine totul odată. Aş vrea să plec la New York imediat, dacă nu te superi, o să-mi iau o cameră la „Y" sau o să văd eu ce-o să fac.

– O să ne îngrijim de tot. Mai stai pe loc cîteva zile şi nu vorbi cu nimeni. Earl o să-ţi găsească o locuinţă la New York şi slujba te va aştepta cînd vei ajunge acolo.

Ea se ridică să plece. În ochii ei se mai vedeau încă reproşul şi spaima.

– Atunci, la revedere, zise ea.

Bose clătină din cap în întunericul biroului. Păru aproape amuzat de consternarea ei.

– Nu-i un fel prea prietenos de a-ţi lua la revedere, spuse el. Nu poţi fi mai afectuoasă, Leslie?

Ea oftă. Ştia ce voia el.

– Zău, nu pot, domnule Bose. După tot... după tot ce s-a întîmplat, zise ea privindu-l cu nervozitate. Gar Lindstrom avea o familie. Soţie, copii... Sper că înţelegi. Trebuie neapărat să plec de aici.

Chipul lui se întunecase.

– Tu eşti cea care nu înţelege, draga mea.

Cuvintele lui o îngheţară pînă în măduva oaselor. Înţelese ameninţarea. Era destul de inteligentă să-şi

dea seama că un individ îndeajuns de puternic şi mai îndrăzneţ pentru a pune la cale distrugerea unui senator al Statelor Unite nu ar fi ezitat nici o clipă să zdrobească un pion neînsemnat ca ea.

Se apropie de el cu grijă. El îşi îndepărtase fotoliul de birou şi acum stătea cu picioarele depărtate, ţinînd în mînă trabucul care încă mai ardea. Părea urît şi diabolic în umbră, cu fumul acela răsucindu-se în jurul capului său mare. Senzualitatea lui o speria.

Se duse lîngă el. Bose îşi plimbă o mînă în sus pe pulpele ei spre fese şi o mîngîie încet. Ea tremură fără să vrea la atingerea lui, dar acest lucru nu păru să-l deranjeze. Ba, dimpotrivă. Îl auzi scoţînd un geamăt de excitare. Degetele lui groase îi alunecau peste mătasea chilotului şi pe sub banda elastică. Îl trase apoi în jos şi privi cum îl îndepărtează. El luă chilotul într-o mînă în timp ce ea îngenunche pentru a-i desface fermoarul.

Rămase complet îmbrăcată cînd îl cuprinse cu gura. El stătea în fotoliu, privind în gol, ţinînd chilotul lipit de buze în vreme ce capul ei se mişca deasupra sexului său. Fata încerca să-şi stăpînească tremuratul. Nu ştia ce era mai rău, dezgustul sau groaza lăuntrică.

Îşi dădea seama că el se bucura de teama ei. Scoase un geamăt de satisfacţie cînd îşi roti şoldurile mîngîindu-le de faţa ei. Ea se simţea ca o sclavă, cum stătea acolo în genunchi în faţa lui, cu sexul îngrozitor mişcîndu-i-se în gură, forţa şi perversitatea lui fiind gata să se reverse în ea.

– Nu e bun? o întrebă el. Ştiu că vouă, fetelor, vă

place gustul...

Îl simţea cum se uită la fotografia fiicei lui şi lacrimi fierbinţi începeau să i se adune în ochi. Niciodată nu se simţise mai umilită. Parcă diavolul în persoană era în gura ei acum. Cu siguranţă că nici o pedeapsă nu putea fi prea severă pentru un asemenea păcat.

– Asta făceai cu Lindstrom? o întrebă el. Pun pariu că l-ai făcut să se simtă minunat, nu? Spune-mi, Leslie, unde-ţi place? Unde-ţi place să se elibereze un bărbat? Lindstrom o făcea acolo unde îţi place mai mult? I-ai spus unde? Hai, spune-i adevărul lui Amory. Nu te ruşina.

Continuă astfel, cu vocea tremurînd de plăcere. Imaginile create de cuvintele lui erau din ce în ce mai crude şi mai perverse. Enumeră părţile corpului unei femei în detaliu, evocîndu-le atracţia pentru a le insulta pe rînd.

– Ai plînge dacă nu te-aş satisface, nu? întrebă el. N-ai plînge cu lacrimi de crocodil? Aşa cum plînge biata doamnă Lindstrom în seara asta? Pentru că i-ai omorît bărbatul?

Ei îi venea să verse, dar se stăpîni. Rămase pînă cînd el ajunse la orgasm şi izbuti să nu verse. Voia doar să plece de acolo cît mai curînd posibil şi în viaţă.

Se ridică în picioare şi se depărtă de el. Îl văzu jucîndu-se cu chilotul ei avînd în ochi o expresie satisfăcută. Ea nu avea de gînd să i-l ceară.

O privi punîndu-şi haina şi luîndu-şi poşeta.

– Mai vorbim, îi spuse el cînd ea deschise uşa.

Fata încuviinţă doar, fără să spună nimic.

Telefonul sună chiar în timp ce uşa se închidea în faţa ochilor ei speriaţi. Amory Bose răspunse.

– Da?

– Sînt Warren Hough, domnule senator. Vă rog să mă scuzaţi că vă sun atît de tîrziu.

El recunoscu imediat vocea familiară a celui care conducea campania sa electorală.

– Ce este? îl întrebă Bose.

– E vorba de ceva important. M-am gîndit că ar trebui să aflaţi imediat. Am auzit de la un prieten că Haydon Lancaster îşi va anunţa candidatura mîine. Va fi oponentul dumneavoastră.

Chipul lui Bose se întunecă. Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă. Tocmai cînd afacerea Lindstrom se încheiase, apărea o nouă problemă din stînga.

– Eşti sigur?

– Cît se poate de sigur.

Vocea de la telefon nu era deloc liniştitoare şi parcă îşi cerea scuze.

Bose căzu pe gînduri o clipă. Mai ţinea încă în mînă chilotul, dar uitase de el complet.

– Bine, spuse încruntîndu-se. Nu da nici o declaraţie pînă nu-ţi spun eu. Dacă te încolţesc ziariştii, spune-le că domnul senator e încîntat de apariţia oricărui nou-venit, că trăim într-o societate democratică, în care trebuie să cîştige cel mai bun. Chestii din astea.

– Am înţeles. Ne vedem mîine dimineaţă.

Bose închise.

Se gîndea la Lancaster, acel tînăr erou de război

fotogenic cu soţie splendidă, reputaţie senzaţională, politică de stînga şi ambiţie specifică. Ar fi trebuit să ştie că se va întîmpla aşa ceva.

Binele şi răul, îşi spuse el.

„Eşti terminat, Lancaster," îşi spuse el apoi mîngîind chilotul. „Nu ştii încă, dar eşti terminat."

Leslie se duse cît putu de repede la toaletă. Din fericire, înăuntru nu era nimeni. Intră într-o cabină şi vărsă în W.C. mult timp. Niciodată nu se simţise mai murdară.

Murdară şi speriată. Amory Bose era ca o otravă care se strecura pînă în măduva oaselor cuiva, o pată care nu putea fi îndepărtată nicicum. Se cutremură cînd se gîndi la viitor, la Earl, la tentaculele lui Bose şi la ce i-ar mai fi putut cere să facă. Căci era o fată inteligentă. Ştia că indivizi ca Bose nu mai dădeau drumul oamenilor odată ce puneau mîna pe ei.

După ce scăpă de starea de greaţă, ieşi din cabină, se spălă pe faţă şi îşi aranjă părul.

Peste două zile avea să dispară din acel oraş. Dar cît de departe trebuia să se ducă, oare, ca să scape de Bose?

Ştia că nu era o chestiune de distanţă. Nicăieri nu ar fi putut fi în siguranţă.

Era o chestiune de putere.

Gîndindu-se la acest lucru, privi în jos spre sutien şi îl atinse cu grijă. Înăuntru se afla un microfon micuţ.

Leslie îşi luase măsuri de precauţie înainte de a veni. Bose însuşi îi dăduse ideea cînd o înarmase cu un microfon pentru întîlnirile cu Lindstrom. Discuţia lor din seara aceea, ca, de asemenea, şi limbajul murdar al lui Bose, fuseseră înregistrate pe o bandă aflată într-o maşină parcată la un bloc distanţă de Capitoliu.

Bunul Dumnezeu nu îi dăduse minte degeaba. Într-o bună zi, acea bandă avea să fie extrem de importantă.

Aruncîndu-şi încă o privire scîrbită în oglindă, ieşi.

Doi

13 ianuarie 1958

– Doamnă Lancaster, pot să vă spun că arătaţi minunat, ca de obicei?

– Vă mulţumesc, sînteţi foarte drăguţ.

Diana le privi cu o uşoară nervozitate pe cele o duzină sau şi mai bine de ziariste adunate în salonul de jos. Două din ele erau reportere de televiziune care se băteau pe aceeaşi pradă, iar luminile puternice pe care le aprinseseră o orbeau. Spera ca fardul să nu se strice, era încă zăpăcită de subtilităţile machiajului pentru televiziune şi îşi petrecuse o jumătate de oră retuşîndu-şi ochii înaintea acelui interviu.

Ziua aceea era foarte importantă. Presa fusese invitată pentru prima oară în casa de pe Fifth Avenue

în care se mutaseră Hal şi Diana. Aşa cum cerea ocazia respectivă, Diana le invitase pe cele mai renumite reportere din acel domeniu în care viaţa socială şi politică îşi dădeau mîna.

Ellen, secretara Dianei, şi Susan Pfeiffer, agentul ei publicitar, le plimbaseră arătîndu-le casa. Din moment ce prezentarea casei era considerată un eveniment important, reporterele luaseră notiţe cu atenţie în legătură cu nepreţuitele piese de mobilier şi tablourile care fuseseră dăruite de diverse rude atît Lancaster, cît şi Stallworth, de la vasele de Meissen din living-room pînă la peisajul aproape legendar de Turner care domina camera de zi de sus.

Era o casă splendidă, cu şase dormitoare, două saloane, o sufragerie destul de mare pentru a primi orice grup de politicieni pe care s-ar fi gîndit Hal să-i invite, o bibliotecă pentru numeroasele lui cărţi, un superb solariu în spate şi un etaj cu sală de biliard, birou şi sală de lectură pentru Diana.

Pe scurt, nu prea era o casă potrivită pentru un cuplu fără copii. Tatăl Dianei îşi folosise toată influenţa pentru a o lua foştilor proprietari, un agent de bursă vîrstnic şi soţia lui, care aveau nevoie de bani în vederea retragerii la Palm Springs. Era singura casă din acea parte a lui Fifth Avenue care i se părea lui Harry Stallworth potrivită pentru un tînăr cu originea şi viitorul lui Hal.

După ce îşi încheiară turul, ziaristele se aşezară pentru inverviul Dianei. Erau impresionate de spectacol, bineînţeles, deşi nu uluite. Erau două duzini din cele mai cunoscute reportere din ţară. Toate

scriseseră despre Diana de multe ori, atît înainte cît şi după căsătorie.

Toate ştiau că motivul pentru care fuseseră invitate în ziua aceea era că Hal şi Diana aveau nevoie de cuvintele şi simpatia lor. Expunerea publică, pe un ton adecvat, era o necesitate pentru Lancasteri acum mai mult ca oricînd, din moment ce faptul că Hal candida împotriva lui Amory Bose pentru postul de senator democrat anunţa o campanie aprigă.

Cu acel gînd în minte, oamenii Dianei pregătiseră terenul cu mare atenţie pentru respectiva ocazie. Ziaristelor li se trimiseseră invitaţii, iar cu o lună în urmă, fiecare din ele primise un cadou de Crăciun costisitor şi ales cu grijă – o sticlă de *Armagnac* vechi pentru Naomi Russell de la *Times*, despre care se ştia că îi plăcea coniacul, un răcitor de şampanie din argint pentru Vera Strick de la *San Francisco Chronicle,* care făcuse un articol despre Diana cu o vară în urmă, o pereche de cercei de jad şi un colier asortat pentru Madeleine Baron de la *Washington Post,* un serviciu de pahare de cristal pentru Erica Crittendon de la *CBS,* căreia îi plăcea să organizeze petreceri.

Trebuia să se poarte cu mănuşi cu acele reportere, căci fiecare avea un public cititor numeros şi îi puteau face foarte mult rău Dianei doar cu cîteva cuvinte greşit alese. Dar ea le curtase cu mare grijă, astfel că se aştepta la nişte rezultate bune în urma acelei dimineţi.

Cu toate acestea, nu însemna că avea să fie simplu.

Şirul întrebărilor îl deschise Patricia Hand de la

UPI.

– Spuneţi-mi, doamnă Lancaster, acum, că soţul dumneavoastră l-a provocat pe Amory Bose pentru postul de senator democrat al statului New York, simţiţi că s-a schimbat ceva în mariajul dumneavoastră? Vă vedeţi soţul mai puţin cumva?

Diana zîmbi. Pînă acum era bine.

– Chiar mai mult, de fapt, spuse ea. La început au fost o mulţime de şedinţe care l-au făcut să fie foarte ocupat. Dar se pricepe foarte bine să-şi împartă timpul, iar acum, că nu mai pleacă peste graniţă pentru domnul preşedinte, sînt destul de norocoasă avîndu-l cu mine o mare parte din timp.

Următoarea întrebare fu pusă de Naomi Russell de la *Times.*

– Nu există un conflict între cariera soţului dumneavoastră şi viaţa de familie? Vă simţiţi vreodată ca şi cum aţi fi o văduvă din cauza politicii?

– Absolut niciodată, spuse Diana zîmbind slab. Hal şi cu mine înţelegem amîndoi că şi-a ales o carieră în serviciul public ce necesită foarte mult timp şi energie din partea lui. Reuşim să găsim modalităţi în care să facem în aşa fel încît timpul petrecut împreună să fie cît se poate de valoros. De exemplu, dimineaţa mă trezesc devreme pentru a lua micul dejun cu el, iar seara cina chiar foarte tîrziu uneori, după ce se termină toate treburile zilei. Ne facem adesea timp să stăm în faţa focului şi să vorbim despre ce s-a mai întîmplat în ultima vreme.

– Pînă acum cariera soţului dumneavoastră a fost controversată, remarcă Jessica Vogel de la *NBC,*

căreia Diana îi trimisese de Crăciun o gravură de un artist new-yorkez a cărui admiratoare se ştia că este. Opiniile sale politice reprezintă un subiect foarte dezbătut în această campanie senatorială. Spuneţi-mi, vă cere sfatul în problemele mai delicate? Se poate spune şi în cazul dumneavoastră că în spatele unui bărbat puternic se află o femeie puternică?

Diana rîse cu modestie.

– Nu, nu o femeie puternică, dar trebuie să recunosc că Hal îmi vorbeşte despre problemele politice care îl frămîntă. Cred că orice bărbat i-ar împărtăşi soţiei ceea ce îl preocupă mai mult. Cînd îmi cere sfatul, i-l dau – mă rog, dacă am ceva important de spus. Dar nu mă aştept să îl urmeze întotdeauna. După cum ştiţi foarte bine, poate să gîndească şi singur.

Diana era foarte liniştită. În răspunsurile şi atitudinea ei era ceva aproape languros ce contrasta profund cu fata rece care fusese cu nu prea mulţi ani în urmă. Toate reporterele ştiau că acea imagine era creată cu mare grijă şi puţini erau cei care credeau că este ceva natural în ea. Numai că nu avea importanţă pentru ei.

Madeleine Baron fu cea care deschise subiectul cel mai dezbătut de presă în ceea ce îi privea pe Hal şi pe Diana.

– Doamnă Lancaster, nu numai că sînteţi o femeie frumoasă care este admirată peste tot, dar sînteţi şi căsătorită cu un bărbat care este considerat a fi cel mai atrăgător şi mai sexy dintre toţi politicienii americani. Cum suportaţi atenţia care vi se acordă din

acest motiv?

– Trebuie să recunosc că nu e tocmai uşor să fii căsătorită cu un bărbat care are atîtea admiratoare, spuse Diana zîmbind. Dar am grijă ca acest lucru să nu i se urce la cap.

Gluma nu stîrni nici o reacţie din partea reporterelor indiferente, pe chipurile cărora nu se vedea nici un zîmbet, dar atitudinea plăcută şi încercarea Dianei de a fi spirituală aveau să se vadă bine la televizor şi să fie descrise pe larg în articolele lor. Nu se afla acolo pentru a-şi face prieteni, ci pentru a face o impresie presei. Iar ele nu se aflau acolo pentru a o admira, ci pentru a realiza articole despre ea care să le aducă bani.

– Serios vorbind, însă, adăugă ea, mă consider o femeie foarte norocoasă. Îl cunosc pe Hal încă de pe cînd era un băieţandru sensibil şi frumuşel. L-am văzut crescînd şi devenind un bărbat devotat şi muncitor care nu este numai foarte atrăgător, dar şi un soţ minunat şi iubitor. Trebuie să-i fiu o soţie cît se poate de bună şi să-l ajut cît mai mult.

În încăpere se auzi un sunet aproape imperceptibil de neîncredere.

– Dacă tot aţi adus vorba, întrebă Alexa Burke de la *Chicago Tribune*, sigur că toată lumea e conştientă de partea publică a farmecului lui Haydon Lancaster. Dar ce ne puteţi spune despre cea particulară? Nu vă întreb dacă sforăie sau dacă lasă fire de păr în chiuvetă – dar cum e să trăieşti alături de el?

Toate ştiau ce voia să spună, astfel că stăteau cu stilourile pregătite. În orice interviu cu Diana, trei erau

subiectele cheie: averea ei, cum era Hal la pat şi cît de curînd avea Hal să candideze la preşedinţie. Indiferent cît de monotone ar fi fost întrebările şi răspunsurile pentru Diana şi reporteri, publicul nu se plictisea niciodată şi trebuia să-şi primească răspunsurile.

– Hal e un bărbat foarte atent, spuse Diana cu sinceritate. Foarte blînd şi tandru, în orice privinţă. Aşa a fost prima oară cînd l-am cunoscut şi aşa este şi acum. Nu aşează femeia pe un piedestal, dar nici nu o tratează cu superioritate. Mă tratează ca pe un egal al său şi în acelaşi timp, ca pe o persoană pe care o iubeşte. Nu ştiu cum altfel să vă spun. Sîntem foarte apropiaţi. Avem nevoie unul de altul şi nu ne simţim bine deloc cînd sîntem despărţiţi. Ne e extrem de dor unuia de celălalt.

Vena jugulară îi era expusă acum, datorită greşelii de a fi pomenit de despărţirile lor. Prea tîrziu îşi dădu seama că unul din vulturii prezenţi avea să atace cu siguranţă.

Şi acesta se dovedi a fi Vera Strick de la Chronicle.

– Sigur, ştiţi că vă aflaţi între prieteni aici, doamnă Lancaster, începu Vera. Mulţi dintre noi vă cunoaştem de ani de zile şi totdeauna ne-a făcut plăcere să vă vedem şi să stăm de vorbă cu dumneavoastră. Dar cred că publicul este curios în legătură cu zvonul că v-aţi vedea din ce în ce mai puţin. Se ştie foarte bine că, vara trecută, dumneavoastră aţi stat în Newport, în timp ce el a fost la New York, cu excepţia unui singur weekend, că primăvara trecută aţi petrecut două

săptămîni la Nassau fără el şi că, în perioada celor patru luni cît s-a aflat la Helsinki pentru convorbirile privind înarmarea, v-aţi dus acolo doar de două ori. Oamenii se întreabă cum de reuşiţi să vă păstraţi căsnicia fără să vă vedeţi.

Pumnalul îi fu înfipt adînc în rană. Vera Strick se lăsă pe spate satisfăcută.

Diana arboră un zîmbet sclipitor.

– Aceste despărţiri au fost dureroase pentru amîndoi, spuse ea. În momentul respectiv, datorită presiunilor făcute asupra lui Hal, n-am avut de ales. Dar faptul că am fost despărţiţi ne-a chinuit îngrozitor. Am ajuns să achităm cea mai uriaşă notă de plată a telefonului din istorie. Am hotărît că, datorită apropiatei campanii senatoriale, va trebui să fim uniţi, indiferent ce-ar fi. Şi, în plus, ne distrăm mai bine împreună. Ne aducem bună dispoziţie reciproc.

Răspunsul fusese repetat la nesfîrşit la sugestia lui Susan Pfeiffer. Simţul ei acut în privinţa presei o prevenise că subiectul despărţirii avea să reprezinte un pericol.

Reporterele ridicară din sprîncene în faţa rafinamentului ei. Vera Strick notă răspunsul fără nici o expresie.

Diana răsuflă uşurată.

Dar greul nu trecuse încă.

Erica Crittendon puse următoarea întrebare:

– N-aş vrea să abordez ceea ce este, bineînţeles, o chestiune intimă, spuse ea. Dar toată lumea aşteaptă să vă întemeiaţi o familie, adăugă ea şi apoi continuă, arătînd acea încăpere spaţioasă. E o casă

înfricoşător de mare pentru un cuplu fără copii.

Lăsă cuvintele „fără copii“ să îşi facă efectul.

– Desigur, nu e treaba noastră – dar aşteptaţi intenţionat înainte de a vă întemeia o familie sau... încercaţi să o aveţi?

Diana se ascunse cu puţin mai multă disperare dincolo de sclipirea caldă a ochilor ei albaştri.

– Ca să fiu sinceră, cînd ne-am căsătorit, Hal şi cu mine am hotărît să ne acordăm o perioadă de singurătate în doi şi să nu grăbim lucrurile. Aşa cum am mai spus, sîntem foarte apropiaţi şi vrem să ne construim o viaţă în jurul acestei apropieri. Acum, însă, simţim că sîntem pregătiţi să ne întemeiem o familie destul de curînd. Nu aş putea spune că „încercăm“ şi nici că „aşteptăm“. Pur şi simplu, lăsăm lucrurile să vină de la sine.

Repetase acel discurs timp de aproape două săptămîni. Se hotărîse că expresia „să vină de la sine“ va crea şi mai mult impresia că Diana era singura femeie din America ce cunoştea farmecele soţului ei în pat, şi, în acelaşi timp, va convinge că absenţa copiilor era intenţionată. Ideea era că lipsa copiilor nu se datora absenţei intimităţii, ci unei perioade fireşti de bucurie sexuală la care acel cuplu tînăr avea tot dreptul.

Copiii aveau să vină la momentul potrivit; între timp, Hal şi Diana erau iubiţii Americii, în pat ca şi în paginile mondene. Aceasta era campania.

Bineînţeles că toţi cei prezenţi ştiau că nu era adevărat. Diana avea probleme, în ciuda eforturilor celor mai buni ginecologi din New York, iar despărţirile lor îndelungate nu facilitau deloc conceperea

unui copil. Ba mai mult, numeroasele flirturi ale lui Hal şi aventurile de o noapte cu alte femei, un secret cunoscut de toată presa şi de politicieni, nu uşurau deloc situaţia.

Femeile care zîmbeau acum ştiau destul de multe în legătură cu acea căsnicie minunată. Dar nici prin cap nu le trecea să publice adevărul.

Şi nu îşi închipuiau nici ce efect avea acesta asupra Dianei.

Presiunile făcute asupra ei de a-i dărui un moştenitor lui Hal erau infinit mai profunde decît fanteziile romantice ale unui public capricios şi chiar decît îngrijorarea celor două familii. Provenea din miezul gol al căsniciei lor, o căsnicie deja atît de goală în esenţă, încît numai copiii o puteau salva.

În sinea lui, Hal trebuia să fi hotărît demult că viaţa sa alături de Diana era doar o obligaţie ce trebuia îndurată de dragul convenienţelor. Nu putea ascunde acest lucru nici chiar în spatele farmecului de dormitor care era o extensie a respectului său faţă de nevoile şi de sentimentele soţiei. Ea ştia acum că nu o iubea şi că nu s- ar fi căsătorit niciodată cu ea dacă nu ar fi fost silit de poziţiile lor în societate. Doi ani de căsnicie o convinseseră din plin de această tristă realitate.

Din moment ce medicii le spuseseră că trebuiau să întreţină relaţii sexuale în anumite seri din lună,

fixate exact în jurul perioadei de ovulaţie, Hal îşi făcea datoria şi venea la ea cu trupul lui frumos, o excita cu mîngîierile lui şi o poseda cu mişcări atît de lente şi adînci, încît orgasmele ei erau mici explozii ce îşi găseau ecoul în liniştea casei întunecoase.

El nu avea de unde să ştie că ţipetele şi şoaptele ei erau mai mult de durere decît de plăcere, mai mult de suferinţă decît de încîntare.

Diana ştia cît de conştient era de singurătatea ei. Comportarea lui atentă şi respectuoasă o arăta cît se poate de clar, dar el nu putea şti că şi cele mai intime mîngîieri ale lui o făceau să se simtă mai singură ca oricînd. Bineînţeles că nu avea cum să o ajute în afară de a-i dărui sămînţa. Restul depindea de ea.

Cînd ştia că era vremea să facă dragoste, ea devenea insuportabil de tensionată, îngrijorîndu-se că acest lucru avea să o facă să fie uscată, ceea ce l-ar fi făcut să creadă că este frigidă şi să o urască din acest motiv.

Ca o ironie, ei nu îi era deloc indiferent. Nu îl putea privi trecînd printr-o încăpere fără să fie tulburată de zîmbetul, de umorul sau de trupul lui splendid. Dar viaţa ei în apropierea lui era un chin delicios. În miezul tandreţei lui era o retragere, o absenţă care o umpleau de o teamă rece şi de o scîrbă îngrozitoare faţă de sine.

Ba, mai rău decît atît, ştia că îi mai împărţea trupul minunat şi cu altele. Simţea prezenţele batjocoritoare ale celorlalte femei din jurul lui cînd venea la ea, femei cu care se culca şi care, cu siguranţă, răspîndeau tot felul de zvonuri despre virilitatea lui prin New York,

Washington, Paris, Bonn şi Londra.

Parcă simţea urmele mîinilor şi ale gurilor lor pe trupul lui, urmele sexului lor lacom pe acel penis mîndru şi uluitor care o penetra şi aproape că le auzea gemetele de plăcere în propriile sunete scoase în momentul orgasmului.

Cînd se afla adînc în ea, căldura pe care o simţea Diana era şi rece, aspră şi arzătoare ca gheaţa, cu atît mai dureroasă cu cît Hal nu era acolo cu adevărat, ea fiind complet singură.

Mai rău era faptul că nu-l putea condamna pe Hal pentru infidelitatea pe care o moştenise de la generaţii întregi de Lancasteri, de care avea nevoie probabil pentru a cunoaşte căldura omenească şi contactul uman, din moment ce Diana era atît de departe de a-l împlini ca soţie.

Astfel că i se dăruia cuprinsă de groază şi de singurătate, urmărită de umbrele fără chipuri ale celorlalte femei pe care le desfătase cu sămînţa lui, întrebîndu-se dacă putea concepe un copil cu ceea ce mai păstrase pentru ea şi bănuind dinainte că era o totală pierdere de timp şi o irosire a efortului său.

„Nimic nu iese din nimic." Din moment ce intimitatea lor era goală şi pîntecul ei trebuia să rămînă gol.

În fiecare lună, Diana aştepta ca speranţele ei să fie încununate de succes. Dar cînd venea ziua respectivă, scurgerea dintre picioarele ei o făcea să se simtă mai murdară şi mai nedemnă ca oricînd, iar cînd îi spunea lui Hal, el o bătea uşor pe umăr şi încerca să o încurajeze.

– O să vină, îi spunea el. Nu fi prea tensionată.

Cît de singură o făceau să se simtă cuvintele acelea! Şi cît de dezolantă era scurta perioadă de câteva zile înainte ca el să vină din nou la ea, pregătit să încerce iar să-şi lase însărcinată soţia cea stearpă.

Toate acele ziariste atente ştiau de ruşinea şi de umilinţa ei. Dar nimeni nu ştia de durerea ei şi nimănui nu îi păsa de ea.

Ea spera ca ele să nu ştie nici de celălalt secret pe care încerca să-l ascundă faţă de ei, şi faţă de lume. Un secret pe care îl păstra din ce în ce mai greu cu fiecare lună care trecea.

Diana începuse să bea mai mult acum.

Bea în fiecare zi pentru că era înspăimîntată de viaţă. În ziua aceea băuse fiindcă era înspăimîntată de reportere.

Atitudinea blîndă şi languroasă pe care o vedeau ele în dimineaţa aceea era, de fapt, urmarea a două Martini-uri cu vodcă foarte tari.

Diana se pricepea foarte bine să suporte băuturile pe care le servea ca tranchilizante înaintea interviurilor. Nu rostea nici un cuvînt neclar, nu arăta trasă la faţă sau neîngrijită, nu spunea nimic jignitor şi nici nu se încurca la răspunsuri. Era, însă, uşor ameţită – şi cei care erau foarte aproape de ea începuseră să îşi dea seama.

Fireşte, nimeni nu spunea nimic, deoarece Diana atinsese acel moment din viaţa oricărui băutor cînd

alcoolul îi accentua calităţile fără să îi afecteze aspectul exterior al personalităţii – pe care o măcina încetul cu încetul. Astfel că Diana era puţin mai fermecătoare, mai fericită, mai plină de tact, chiar mai intelectuală atunci cînd bea – adică, mai tot timpul.

Aproape în fiecare dimineaţă avea nevoie de o pilulă care să facă să-i treacă mahmureala. Apoi, la masa de prînz bea un cocktail sau două – vodca nu făcea să-i miroasă prea tare răsuflarea – pentru a suporta mai bine după-amiaza.

Apoi urma o cursă între ceas şi nervii ei cînd aştepta ora cocktail-ului. Uneori o gură din sticluţa pe care o purta în poşetă era de ajuns. După aceea, cocktail-urile dinaintea cinei, vin în timpul mesei şi o vodcă băută repede după completau ziua.

De aproximativ un an, Diana se simţea mai calmă. Alcoolul părea să fie exact tonifiantul de care avea nevoie. Îi oferea micul spaţiu între sine şi realitate, care asigura atît buna comportare, cît şi o anumită bună dispoziţie. Privind înapoi, îşi dorea să-l fi avut în perioada cît fusese curtată şi în primul an de căsătorie.

Dar echilibrul era foarte delicat. Armura curajului ei începea să se crape în momentele cele mai nepotrivite. Sticluţa era reumplută în fiecare seară acum, în loc de o dată pe săptămînă. Iar, dimineaţa aceea, cînd băuse cele două pahare de vodcă, era una dintr-o serie de dimineţi care cereau o doză în plus pentru a face faţă uneia sau mai multor ameninţări.

Acum, că dimineaţa era pe sfîrşite, iar pînă la prînz mai era aproape o oră, Diana simţea nevoia să bea

ceva. Simţea o mare nevoie să bea ceva.

Avea noroc, căci reporterele îşi epuizaseră întrebările şi îşi strîngeau lucrurile, în timp ce operatorii stingeau luminile şi o rugau pe Diana să mai stea pentru vreo două prim-planuri de final.

– Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit, doamnelor, spunea Susan Pfeiffer. Avem pregătite pentru dumneavoastră cîteva aperitive, *„petits fours"*, cafea, ceai, şampanie. Sperăm să vă revedem în curînd. Să nu scrieţi nimic urît despre noi, da? încheie ea rîzînd.

Însă, nu i se dădu atenţie. Reporterele se strînseră în trei grupuri mici, căci erau rivale şi ajunseseră să se urască după ani de zile de conferinţe de presă, petreceri şi misiuni comune şi începură să mănînce aperitivele oferite de chelneri şi să-şi bea şampania.

Diana, care stătea cu Susan în partea din faţă a încăperii în timp ce operatorii îşi strîngeau lucrurile, văzu imediat că era în plus. Invitatele mîncau preocupate din ce le servea ea. După ce luară acea masă de prînz gratuită, începură să discute despre diverse personalităţi, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire ostilă celor din grupurile rivale.

– Te simţi bine? o întrebă Susan pe Diana în şoaptă, atingîndu-i cotul.

– Foarte bine, o asigură Diana cu un zîmbet încrezător.

– Te-ai descurcat minunat, zise Susan. Nu uita, ele

au nevoie de tine la fel de mult cît ai tu de ele...

„Măcar dacă ar fi adevărat", îşi spuse Diana cu tristeţe uitîndu- se la mulţimea de femei cu mănuşi albe din faţa ei. Da, trebuiau să scrie bine despre primirea pe care le-o făcuse, fiindcă îşi cîştigau existenţa de pe urma ei şi a altora ca ea.

Dar ştia ce părere aveau în realitate. Cu prima ocazie aveau să fie primele care să o împingă în infern – cu condiţia să fie sigure că vor scăpa nepedepsite. Chiar dacă scriau despre ea cît se afla la suprafaţă, ar fi atacat imediat ce ar fi simţit miros de sînge în apă. În fond, asta erau ziariştii: nişte rechini care îşi ridicau în slăvi prada în timp ce aşteptau să o devoreze.

În orice caz, Susan nu avea întru totul dreptate. Diana avea nevoie de ele mai mult decît aveau ele de ea. Şi Hal avea nevoie de ele, de asemenea. Imaginea soţilor Lancaster ca *Iubiţi ai Americii* era o completare importantă a celei a lui Hal drept cel mai atrăgător dintre politicienii zilei. Iar Hal avea nevoie de fiecare fărîmă de publicitate pe care o putea obţine pentru a-l înfrînge pe puternicul Amory Bose. Consilierii lui Hal ştiau că Bose va juca tare, aşa că el nu avea de gînd să renunţe prea uşor la locul din Senat. Hal trebuia să aibă presa de partea lui. Şi soţia sa la fel.

Aşa că Diana trebuia să stea acolo, ca o răţuşcă urîtă, îmbrăcată exagerat, ignorată de propriii ei invitaţi şi să se menţină pregătită pentru o conversaţie măruntă pe care nimeni nu o făcea cu ea. După douăzeci, treizeci de minute de circulat stînjenită pe

lângă cele trei grupuri, avea să le conducă plină de o eleganţă care contrazicea durerea pe care ele i-o provocau acum. După aceea putea rămîne singură să îşi lingă rănile şi să încerce să-şi salveze mîndria călcată în picioare.

Măcar dacă ar fi avut copii! Gîndul îi răsări în minte pe neaşteptate, luînd-o prin surprindere – căci aproape niciodată nu se gîndea la copiii care ar fi putut rezulta din lupta ei singuratică de a rămîne însărcinată pentru Hal. Deodată, în clipa aceea, îşi dorea să fi avut propriii ei copii de care să aibă grijă, pe care să-i îmbrace, cu care să se joace şi cărora să le citească poveşti seara, înainte de culcare. Copii ale căror glasuri să umple casa aceea după ce acele femei îngrozitoare aveau să plece, copii ale căror trupuri micuţe şi nevoie de dragoste ar fi umplut restul zilei pentru Diana, mama lor cea fericită.

Dar, chiar şi atunci cînd îşi închipuia aceste lucruri, Diana trebuia să admită în sinea ei că îl dorea pe Hal mai mult decît îi dorea copiii.

Dacă ar fi putut trăi măcar cinci minute în adîncul inimii lui, ar fi murit fericită. Faptul de a-i aparţine chiar şi o singură dată şi de a fi acceptată de el ar fi echivalat cu o mie de copii.

Numai că acest lucru nu se va întîmpla niciodată. Diana nu avea scăpare. Nu exista nici un loc pentru ea în afară de acel scaun fierbinte care nu dădea nici cel mai mic semn de răcire şi care avea să devină şi mai dureros în cazul în care avea să devină soţie de senator şi să organizeze petreceri luxoase în inima Washington-ului, cea mai crudă dintre societăţi.

Totuşi, nu avea sens să se gîndească la această oroare deocamdată. Întîi să vadă acei rechini plecînd şi apoi să înfrunte cele mai apropiate primejdii ale zilei.

Peste douăzeci de minute avea să fie singură.

Atunci va putea bea ceva.

Dar se dovedi că nu avea noroc.

Reporterele nu se grăbiră să plece, iar ea trebui să se schimbe repede şi să se machieze pentru a ajunge pînă la douăsprezece şi jumătate la *Plaza* unde urma să ia dejunul cu cîteva membre ale lui *Junior League.* Nu le putea lăsa să aştepte, căci făceau parte dintr-o mare organizaţie numită *Femeile pentru Lancaster* care avea să fie o achiziţie valoroasă pentru campania împotriva lui Amory Bose. Era important ca Hal să implice orice parte a lui *Junior League* în politica democratică. Diana trebuia să facă, deci, tot posibilul să consolideze acea prietenie improbabilă.

Cînd şoferul opri la *Plaza,* ea aproape că tremura de sete. Intră în *Salonul de Stejar*, cu grinzile sale stil Tudor şi cu ecoul neplăcut şi îl văzu pe „maître d'hôtel" zîmbindu-i.

Tocmai se îndrepta spre el cînd se auzi strigată.

– Diana! Cît de mică e lumea...

Vocea îi era cunoscută. Cînd se întoarse, Diana văzu o masă de patru persoane şi un chip aproape neschimbat de trecerea celor şase ani.

Linda Preston se ridică şi veni la ea cu acelaşi mers atletic pe care ea i-l cunoştea atît de bine de pe vremea cînd erau colege de cameră la *Smith*.

– Mă mai ţii minte? o întrebă ea. A trecut atîta vreme de cînd nu ne-am mai văzut.

– Linda! exclamă Diana înseninîndu-se şi sărutîndu-şi vechea prietenă pe obraz. Doamne, arăţi minunat. Ce mai faci?

– Sînt neschimbată, spuse Linda. Tu arăţi splendid, bineînţeles. Vino, să ţi-l prezint pe soţul meu.

Linda o conduse la masă, unde un bărbat de vreo treizeci de ani aştepta nerăbdător. Alături de el se afla un cuplu de vîrstnici, arătînd foarte înstăriţi, dar cu un aer mai degrabă de oameni cu profesie decît de societate.

– Diana Lancaster, ţi-l prezint pe Scott Stephenson, spuse Linda. Scott, ea este *acea* Diana.

– Te-aş fi recunoscut oriunde, spuse bărbatul ridicîndu-se pentru a-i strînge mîna Dianei. Orice colegă de cameră a Lindei e o colegă de cameră a mea.

Era un tip atrăgător cu o construcţie de atlet şi puţin cam prea bronzat pentru acea perioadă a anului. Diana se întrebă dacă era cumva unul din Stephensonii din San Francisco. Instinctul îi spunea că, în spatele acelei atitudini prozaice, se afla o creştere specifică înaltei societăţi.

– Scott e avocat aici în oraş, spuse Linda. Probabil că a dat în judecată cel puţin una din companiile familiei tale sau a fost dat în judecată de ai tăi. Lucrează pentru firma *Wellman, McLean, Sebring şi Stephenson.*

În glasul ei era mai mult decît mîndrie faţă de poziţia pe care soţul ei o ocupa în cadrul firmei.

– Mă bucur să te cunosc, spuse Diana. Bănuiesc că Linda ţi-a povestit tot felul de lucruri despre vremea petrecută la *Smith*.

– Nimic din care un avocat bun să nu te poată scoate, zise el rîzînd. Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut, în sfîrşit. Bineînţeles că îţi văd fotografia în ziare tot timpul, dar totdeauna vorbim despre tine ca despre Diana „noastră". E nemaipomenit cînd trecutul se poate uni cu prezentul.

Linda o prezentă pe Diana şi celor doi vîrstnici – domnul şi doamna Sebring, de la firmă – şi o întrebă dacă putea rămîne cu ei să bea ceva.

După ce aruncă o privire spre masa rezervată pentru cei de la *Junion League,* care era încă goală, Diana acceptă. Chelnerul îi aduse o vodcă *„Gibson"* din care sorbi intenţionat puţin privindu-şi vechea prietenă.

– Arăţi, într-adevăr, superb, îi spuse ea Lindei. Aveţi copii?

– Doi, răspunse Linda entuziasmată, ating̦înd mîna soţului ei. Un băiat şi o fată, de patru şi de doi ani. Ţi-aş arăta fotografii, dar încă n-am devenit atît de burgheză.

Stînd între cele două perechi, Diana se simţea întoarsă pe dos. Linda, după atîţia ani! Soţia unui avocat din Manhattan şi mamă, pe deasupra. Şocul trecerii timpului, restrîns într-o clipă de un chip atît de familiar odată care a strigat-o într-un restaurant aflat la ani-lumină distanţă de camera lor de la *Smith,*

distrusese tot ce mai rămăsese din echilibrul Dianei.

– Mai joci tenis? o întrebă ea observînd că Linda, care arăta la fel de tînără şi de frumoasă ca întotdeauna, părea şi ea puţin bronzată.

– Nu în mod serios, spuse Linda. Pînă la prima sarcină, am jucat ca amatoare. Dar copiii nu te lasă să te mai ţii de aşa ceva. Acum joc doar ca să mă menţin în formă. Cu soţul meu, zise ea strîngîndu-i braţul lui Scott.

– Mă bate de fiecare dată, spuse el zîmbind. Nu joacă deloc cinstit.

– Trebuie să ştii cum s-o iei, zise Diana răsucindu-şi paharul. Cînd eram colege de cameră, n-am jucat niciodată cu ea. Astfel ne-am înţeles foarte bine.

Luă o altă înghiţitură din pahar. Avea să fie ultima. Dorea cu disperare o înghiţitură serioasă, dar ştia că, într-o asemenea companie, nu putea să-şi permită mai mult de două sorbituri mici. Nu îndrăznea să lase impresia unor străini că Dianei Lancaster îi plăcea să bea. Ar fi fost sfîrşitul lui Hal.

Peste două minute avea să se scuze şi se va duce la toaletă unde putea să bea serios din sticluţa ei înainte de întîlnirea cu cele de la *Junior League*. Acea înghiţitură avea să o ajute să suporte prînzul.

– Spune-mi, cum v-aţi cunoscut, de fapt? o întrebă ea pe Linda cu un real interes.

– Eram în turneu la Winston-Salem şi acest individ, spuse Linda arătînd spre soţul ei, a avut îndrăzneala să vină după mine la vestiar să mă invite la masă.

Rîse.

– Am fost flatată – mai ales că bătusem cu şase-

doi, şase-zero în ziua aceea – aşa că am acceptat. Am luat cina, ne-am plimbat cu vaporaşul şi restul îl ştii.

– Ce mai fac părinţii tăi? întrebă Diana.

– La fel, zise Linda ridicînd din umeri. Mama e la Hilton Head cu admiratorii ei şi tata tot la East Hampton. Nimic deosebit. Amîndoi îşi iubesc nepoţii, asta pot să spun cu siguranţă şi aproape că se pot suporta unul pe celălalt cînd ne întîlnim cu toţii de Ziua Recunoştinţei.

Divorţul părinţilor Lindei fu o surpriză pentru Diana, fiindcă pe vremuri păruseră atît de apropiaţi. Pentru Linda trebuia să fie ceva atît de obişnuit, încît uitase că, pentru prietena ei, era o noutate.

– Ai fotografiile copiilor? o întrebă Diana deodată. Mi-ar face mare plăcere să le văd, zău.

Linda scotoci prin poşetă şi scoase două fotografii mici, una înfăţişînd o fetiţă blondă, foarte frumuşică, iar cealaltă, un băieţel cu un păr frumos şi negru, poate de trei ani şi jumătate.

– Katie şi Scott junior, spuse Linda cu mîndrie maternă.

– Sînt foarte frumoşi, zise Diana zîmbind. Mă bucur atît de mult pentru tine.

Surprinse o privire piezişă din partea Lindei. Dacă tonul Dianei trădase dorinţa ei disperată de a avea copii, vechea ei prietenă o sesizase foarte repede. Se cunoşteau extrem de bine, chiar şi după atîţia ani. Dîndu-şi seama de acest lucru, Diana se simţi încolţită.

Dar Linda zîmbi doar şi puse fotografiile la loc.

– Niște neastîmpărați, spuse ea privindu-și soțul.

Scott Stephenson se uita la Diana cu un amestec de politețe și curiozitate. Era evident că auzise foarte multe despre cei doi ani pe care soția sa îi petrecuse în preajma celebrei Diana Stallworth și era intrigat să o cunoască în carne și oase. Părea impresionat, dar se abținea să o arate. Era un avocat în toată puterea cuvîntului, după cum observă Diana.

Linda îl privea tot timpul, aproape posesiv, ori de cîte ori ritmul conversației justifica acest lucru. Părea să aibă o căsnicie foarte fericită. Aproape că radia.

Diana simți o gelozie puternică. Iat-o pe Linda, iubindu-și soțul la nebunie, mamă a doi copii frumoși și la fel de superbă ca întotdeauna. Tot atletică și lînără, stătea pe o punte solidă între trecut și viitor, trăind o viață netulburată de minciuni și subterfugii, bucurîndu-se de neprețuitele roade ale faptului de a fi o persoană ca oricare alta.

Cînd se gîndea că amîndouă porniseră din același punct cu cîțiva ani în urmă! Compararea destinelor lor o îndurera pe Diana, făcînd-o să sufere fiindcă locul ei nu era nicăieri și nu îi reușea nimic din ce încerca să facă.

– Bine, spuse ea sperînd că nu arăta atît de palidă pe cît se simțea. Va trebui să vă las. Mă întîlnesc cu cîteva doamne de la *Junior League* care fac campanie pentru soțul meu.

– Nu mi-ai spus nimic despre el! se plînse Linda. Aș vrea să aud cîte ceva și despre tine.

– Știi ce? zise Diana scoțînd o bucățică de hîrtie din poșetă. O să te rog să mă suni cît mai curînd. Mi-ar face mare plăcere să veniți la cină într-o seară.

Şi ce-ar fi să vă aduceţi şi copiii la casa noastră din Southampton în primăvara asta? O să mergem la un picnic. Să vedeţi cît de mult îi plac lui Hal copiii. El însuşi e încă un copil în adîncul sufletului. Zău, Linda, a trecut atîta timp! Nu-mi vine să cred că am pierdut legătura una cu cealaltă. Uite, o să-ţi dau numărul meu de telefon...

Îşi găsise stiloul şi tocmai îşi scria numele, Diana Lancaster, cînd un fior subit făcu să-i tremure mîna.

Ceva uşor şi cald, foarte vag, îi atinse piciorul pe sub masă, pornind de la gleznă şi urcînd încet spre genunchi într-o mîngîiere la fel de intimă ca un sărut între doi îndrăgostiţi.

Silindu-se să stăpînească tremurul stiloului, Diana îşi notă numărul de telefon şi îşi ridică privirea. Linda stătea tăcută lîngă ea, aplecată puţin înainte, chipul ei frumos eclipsîndu-l pe al soţului ei, care se afla în partea cealaltă a ei.

Acea atingere electrică continuă încă o clipă, timp în care acei ochi negri familiari o priveau plini de înţelesuri ascunse şi compătimire. Cît de zadarnic era să încerce să se ascundă de Linda!

După aceea, Diana se ridică, spuse la revedere şi se aplecă să-şi sărute prietena pe obraz.

Linda luă hîrtia cu numărul de telefon şi o ridică zîmbind.

– Pe curînd, spuse ea.

Trei

Din aşternuturile răvăşite, Diana îşi privea prietena care se plimba prin camera de hotel.

Linda era goală. Căutînd o ţigară, se învîrtea prin încăpere, pielea ei bronzată fiind încă întinsă, în ciuda celor două naşteri. Viaţa sportivă îşi spunea cuvîntul în picioarele perfecte, umerii drepţi şi braţele lungi şi subţiri. Avea o tunsoare paj care o făcea să pară şi mai copilărească.

Cu numai cîteva clipe în urmă, făcuse dragoste cu Diana cu aceeaşi graţie şi la fel de calm ca în urmă cu atîţia ani, alinînd-o cu sărutări şi mîngîieri atît de subtile, încît îi provocă o dorinţă extraordinară.

Da, era aceeaşi Linda. Mai ştia încă toate locurile tainice, poziţiile şi jocul buzelor şi al degetelor care să-i excite şi să-i satisfacă prietena.

Diana era cea schimbată. Nu numai pentru că răsuflarea îi mirosea a alcool din sticluţa care se afla acum pe noptieră. Fusese atît de agitată în legătură cu sosirea acolo, încît, la început, Linda se gîndise să lase totul baltă.

Diana nu mai fusese cu nici o femeie în toţi acei ani. După logodna cu Hal îşi dăduse seama că i-ar fi putut distruge întreaga carieră dacă s-ar fi dus chiar şi o dată şi ar fi fost surprinsă. Ziariştii abia aşteptau să facă o mişcare greşită.

În tot acel timp, partea ei intimă nu găsise nici o cale de a se descărca – partea care îşi putea recunoaşte nevoile şi care putea să nu îşi pună întrebarea dacă este destul de bună pentru lume. Partea care se putea relaxa şi delecta prin simplul fapt de a fi dorită.

Astfel că fusese aproape înnebunită cînd, la uşă, ca pe vremuri, Linda o dezbrăcase cu grijă, îi desfăcuse buzele cu sărutări moi şi îşi strecurase limba dulce în gura ei. Apoi ea urmărise din pat cum se dezbrăcase Linda, aplecîndu-se deasupra ei ca o mamă grijulie şi acoperind-o cu trupul ei.

Ce deliciu era să poată vedea acei sîni tari cu sfîrcurile lor calde şi aureolele lor vineţii înainte de a se freca de ale ei! Să poată contempla triunghiul întunecat dintre pulpele mătăsoase ale Lindei şi pe urmă să-l simtă frecîndu-se de propriul ei sex şi stîrnindu-i acele furnicături care o excitau atît.

Totul se petrecu încet, cu tandreţe şi chiar cu romantism, la acea primă întîlnire după atîta timp. Chiar şi în culmea extazului, Diana simţise o nouă senzaţie de linişte în adîncul fiinţei, iar gemetele ei erau pline de recunoştinţă şi plăcere.

Cînd terminară, Linda o luă în braţe protector, de parcă ar fi ştiut cît de intensă era durerea pe care tocmai o alinase.

– N-ai mai făcut-o demult, nu? şopti ea, iar Diana nu putu decît să încuviinţeze. Te simţi singură, continuă Linda. Văd, Diana, eşti încordată şi tristă. Te închizi atît de mult în tine... Nu-ţi face bine. Diana scutură din cap, muşcîndu-şi buzele. Ochii îi înotau în lacrimi.

– Nu pot, spuse ea strîngînd mîna Lindei fără să o privească. Pentru el, pentru Hal. Trebuie să mă gîndesc la el. Nici n-ar trebui să ne aflăm aici, Linda. Dacă ne vede cineva... Mi-e atît de teamă. Toată lumea mă cunoaşte. Trebuie să nu fac greşeli, de dragul lui Hal, zise ea oftînd. Altfel, sînt terminată.

Linda o sărută pe obraz şi îşi frecă pulpa de picioarele ei.

– Deci, n-a mai fost nimeni? o întrebă ea.

– După tine, nu.

– Doare, nu? o întrebă ea încercuindu-i unul din sfîrcuri.

Diana încuviinţă închizînd ochii.

– Ar trebui să ai grijă în privinţa băuturii, îi spuse Linda aruncînd o privire sticluţei de pe noptieră. Nu e o soluţie. Crede-mă, ştiu foarte bine.

Diana deschise ochii pentru a se uita la ea.

– Şi tu?

– Am flirtat puţin cu martini-urile acum cîţiva ani, zise Linda. Chiar după ce s-a născut Scottie. Ginul era otrava mea. Credeam că mă joc doar, dar, deodată, am simţit că mă doboară. Am reuşit să mă las, dar a fost insuportabil vreun an după aceea. Ascultă-mă, draga mea – e un medicament prost. Te va face să calci în fiecare groapă pe care încerci să o eviţi.

Diana o privi ameţită de sex şi de alcoolul din vene. Încuviinţă, dar ignoră acel sfat. Cum putea să renunţe la acel lucru care era pur şi simplu esenţa vieţii ei?

Şi cum îi putea explica Lindei, fericita posesoare a unei vieţi personale şi anonime, cum era să fii nevoită să apari în faţa reporterilor, a familiei Lancaster, a politicienilor importanţi şi a stîlpilor societăţii zi de zi şi să facă pe soţia adorată a unui bărbat căruia, de fapt, îi era milă de ea? Cum să-i explice umilinţa, singurătatea, sentimentul de inutilitate?

Era imposibil. Exprimarea în cuvinte a ruşinii ei i-ar fi făcut şi mai rău. Trebuia să tacă.

Acum, însă, nu era singură. Linda era acolo, cu ea. Şi, după ce gustase din farmecele ei, înţelesese că nu mai putea trăi fără ea.

– Nu poţi să mă părăseşti acum, spuse ea lipindu-şi capul pe pieptul Lindei. N-aş putea să mă întorc dacă n-aş şti că te voi mai vedea. Te rog, Linda...

– Şşşşş, spuse Linda zîmbind şi mîngîindu-i părul. N-o să te las.

– Dar e atît de periculos, zise Diana întorcîndu-se

pentru a o privi. Am un program atît de încărcat. Toată lumea ştie unde mă aflu în fiecare clipă. E atît de greu să scap neobservată. E periculos...

– Taci acum, spuse Linda cu un glas dulce. Linda o să găsească o modalitate. Linişteşte-te doar. Pot veni în oraş cînd vreau. Spun că vin la cumpărături. Bună-mă cînd eşti liberă, şi eu o să fiu aici. Luăm masa de prînz, facem ceva cumpărături şi apoi petrecem cîteva ore împreună. Ştiu eu ce să fac.

Diana se ghemui lîngă ea.

– Arăt groaznic, spuse ea. Mă mai poţi dori?

Linda o sărută pentru a o face să tacă.

Cuvintele nu mai erau necesare acum. Totdeauna avuseseră o legătură fizică pasională, dar şi una mai profundă, născută dintr-o singurătate izvorîtă din trecuturile lor ce le însemnau ca surori spirituale. Cei şase ani de despărţire nu le diminuaseră intimitatea. Ziua aceea o dovedise.

Cît de ciudată era trecerea timpului, îşi spuse Diana. Îţi lua atît de mult, cu atîta cruzime – dar, ca un Moş Crăciun cu un sac plin de surprize, aducea daruri a căror pierdere o acceptaseşi demult şi aproape că o şi uitaseşi, oferindu-ţi-le exact cînd aveai mai mare nevoie de ele.

Diana le mulţumi stelelor ei norocoase. Regăsirea Lindei era ca un nou drog adăugat alcoolului, un drog uman care îi putea uşura durerea insuportabilă, dăruindu-i nepreţuita iluzie că lucrurile nu stăteau chiar atît de rău şi că viaţa merita trăită, totuşi.

Cu mult timp în urmă, cînd Diana era mică şi stătea pe genunchii tatălui ei, lumea păruse un teren

de joacă imens care i se întindea în faţa ochilor pînă la orizontul însorit, un teren solid pe care să păşească şi să se joace, un loc unde să se simtă bine şi să fie iubită. De atunci acest teren se transformase în nisipuri mişcătoare, absorbind-o din ce în ce mai adînc în ciuda eforturilor ei de a scăpa.

Acum, că Linda era acolo – atît de calmă şi de echilibrată, atît de liniştită în trupul şi în sexualitatea ei – avea impresia că timpul putea fi dat înapoi, sau cel puţin, încetinit în procesul său necruţător de măcinare a vieţii. Linda era o dovadă vie că era bine să trăieşti.

Pentru un timp măcar...

Da, hotărî Diana. Era dornică de noi resurse şi Linda avea să i le ofere. Putea obţine de la ea cîtă bucurie dorea şi, de asemenea, să-i dăruiască, la rîndul ei, cîtă putea primi. Linda era un neaşteptat colac de salvare ce i se aruncase din senin, iar ea nu îşi putea permite să-l ignore.

Se va agăţa într-un fel, doar dacă nu...

Dacă nu ce?

În timp ce viitorul se depărta, retrăgîndu-şi mîna ajutătoare, Diana se întinse din nou spre sticluţă.

Patru

Numele ei era Tess.

Aşa îi spusese tatăl ei cînd era mică şi nimeni nu o mai strigase astfel după moartea lui, iar ea avea de gînd ca nici să nu o mai facă nimeni vreodată. Copil fiind, îl păstrase în fiinţa ei ca un mod de a- l ţine pe tatăl ei în viaţă. Acum îl păstra ca pe un criteriu personal al caracterului ei, un secret pe care nu trebuia să-l dezvăluie niciodată lumii exterioare.

Tess nu era numai adevărata ei identitate, dar şi un refugiu. Căci în dosul măştilor ei nu se afla o personalitate obişnuită, stăpînită de temeri, iubiri, incertitudini şi resentimente care scăpau de sub control.

Le ucisese demult în ea – cum, nu ştia, însă. Poate se întîmplase cînd muriseră părinţii ei, lăsînd-o singură pe lume sau poate înainte. Ori, poate că procesul începuse înainte de naşterea ei, în misterul eredităţii ei.

În orice caz, fiinţa ei lăuntrică era un loc liniştit, netulburat de griji. Ei îi plăcea acel vid, fiindcă îi oferea stăpînire de sine şi luciditate. De asemenea, o dota cu arme irezistibile împotriva oricăror provocări ce le-ar fi avut de înfruntat.

Cu mult timp în urmă, îi deschisese ochii în faţa defectelor existente în relaţia mamei cu tatăl ei şi îi permisese să îşi învingă mama prin şiretlicuri de care nu se credea capabilă pînă nu a început să le folosească. Mai tîrziu, îi permisese să-i manevreze pe toţi bărbaţii importanţi din viaţa ei – rude, profesori, preoţi – şi să smulgă de la femei cîtă putere voia. Soarta îi dăruise un corp frumos şi o minte nemaipomenită. Acea combinaţie era cît se poate de bună pentru slabele sisteme de apărare ale oamenilor obişnuiţi.

Era o răceală plăcută care îi umplea inima. O izola de căldura altora dar o şi proteja împotriva suferinţelor pe care aceştia i le-ar fi putut provoca. Îi plăcea să trăiască de la o cucerire la alta, călcînd peste orice i-ar fi stat în cale. Din moment ce puterea înlocuia toate considerentele umane, nu se simţea niciodată singură. Nevoile şi dragostea erau pentru alţii; pe Tess nu o interesau decît liniştea şi pacea.

Graţie acelui gol lăuntric îl găsise pe Lou Benedict şi se folosise de el, în ciuda tinereţii ei, pentru a-şi

asigura un viitor în lumea afacerilor. Şi, graţie limpezimii mintale din spatele măştii ei, îşi făcuse drum spre *American Enterprise* folosindu-se de aceasta pentru a ajunge în pragul unor mari realizări.

Singura piedică apăruse în acel moment crucial, dar înfrîngerea se datora doar lipsei ei de experienţă şi era temporară. Căzuse în picioare şi instinctul o dusese fără greş la Winthrop Bond, singurul om din lume care îi putea reda tot ce pierduse, deschizîndu-i o uşă spre mult mai mult.

Astăzi, doamna Winthrop Bond stătea pe canapea în apartamentul din Sutton Place pe care soţul ei îl cumpărase pentru ea. Afară, ceaţa după-amiezei învăluia Queensboro Bridge, East River cu vasele de agrement şi micile sale ambarcaţiuni şi suprafaţa îngustă a Insulei Roosevelt.

Dar ea nu se uita pe fereastră, ci la bărbatul care se afla pe canapeaua din faţa ei. Era brunet, cu un aspect viril şi emana un aer periculos în ciuda costumului cu dunguliţe pe care îl purta. Servieta sa se afla deschisă pe măsuţa de cafea. În mînă ţinea un dosar şi aştepta permisiunea ei pentru a spune ce avea de spus.

Privindu-l, Tess se gîndi cît teren acoperise de cînd se căsătorise şi cîte o mai aşteptau încă.

În cei doi ani care trecuseră îi oferise lui Winthrop Bond o căsnicie perfectă. Sub masca dulcei şi copilăroasei Lisa îl încîntase cu nenumărate dovezi de afecţiune. În pat îi oferise orice plăcere pe care şi-ar fi putut-o imagina libidoul lui obosit, cu trupul ei frumos şi cu mîngîieri subtile.

Mai mult decît atît, îi redase tinereţea şi o mulţumire de care nu se aşteptase să se bucure vreodată.

Lisa era o amantă nesăţioasă şi îl făcea şi pe Win la fel. Ar fi făcut dragoste în fiecare noapte dacă medicii nu le-ar fi stabilit un program riguros menit să maximalizeze şansele lui Win să o fecundeze pe Lisa cu sămînţa lui îmbătrînită. Fusese examinat cu atenţie şi nu îl găsiseră sterp, deşi astfel de lucruri nu se puteau şti cu siguranţă.

La început, existaseră unele îndoieli privind sănătatea inimii lui. Cu şase ani în urmă suferise un atac de cord, iar tînăra sa soţie se întreba dacă putea suporta o asemenea activitate sexuală intensă. Cardiologul lui îi asigură, însă, pe amîndoi că era lucrul cel mai indicat.

Deocamdată, Lisa nu reuşise să rămînă însărcinată. Luă toată ruşinea asupra ei şi se lăsă examinată de cei mai buni ginecologi recomandaţi de femeile din familia lui Win. Voia un copil cu Win atît de mult, încît era gata să se îmbolnăvească de nervi. Medicii îi spuseră să aibă răbdare. Win o ţinea în braţe spunîndu-i să fie fericită şi să-l iubească. Restul avea să vină de la sine.

În afara acelei singure probleme, Lisa era soţia ideală. De cînd se însurase cu ea, Win era cu totul alt om. Atît rudele, cît şi prietenii nu îl mai văzuseră niciodată atît de plin de viaţă, de umor şi de fericire. El şi Lisa aleseseră apartamentul şi îl mobilaseră împreună, renunţînd la multe din lucrurile aflate în vechea casă de pe Madison Avenue şi optînd pentru

ceva mai luminos. Pe pereţi se aflau tablouri moderne ale unor artişti cum era Kline, Motherwell şi Dubuffet. Relăcuseră, de asemenea, şi casa din Napili, unde îşi petreceau destul de mult timp.

Win îşi schimbase testamentul imediat după căsătorie, lăsînd o foarte mare parte din averea sa Lisei. Din clipa aceea, nimeni din familie nu mai îndrăzni să-i arate tinerei soţii altceva decît un chip zîmbitor. Ceea ce nu era dificil, deoarece era greu să se reziste farmecului ei. Mulţumită ei, Win era mai apropiat de familie ca oricînd, primea mai des vizitele rudelor şi îşi vedea mai mult copiii şi nepoţii. Iar blînda şi fericita Lisa era maestra de ceremonii a acelei renaşteri.

Numai că Lisa era prea plină de talent şi de energie pentru a se dedica în exclusivitate statutului de soţie. Acum avea şi o carieră.

La puţin timp după nuntă îi vorbise lui Win despre *American Enterprise* şi despre noua filială pentru televiziune pe care aceştia o creaseră pe ruinele lui *Tel-Tech,* compania răposatului ei soţ. Era copleşită de un sentiment de vinovăţie pentru ceea ce se întîmplase cu visele lui Louis Benedict. Ba mai mult, fiind o femeie inteligentă şi creativă, o mai interesau încă aspectele tehnice ale noii ramuri a televiziunii care o pasionase pe vremuri şi îi părea rău că nu mai avea ocazia să-şi aducă şi ea contribuţia.

Win Bond, mişcat de regretele ei şi nevrînd să-i vadă talentul irosindu-se, hotărîse să încerce ceva îndrăzneţ. Folosindu-şi considerabila influenţă, a aranjat încheierea unui acord complicat cu *American*

Enterprise, incluzînd fuzionarea cîtorva filiale ale ambelor companii şi transferarea unor proprietăţi importante. Ca rezultat al acestei înţelegeri, noul compartiment dedicat televiziunii al lui *American Enterprise* a devenit o companie aparţinînd lui *W.W. Bond,* numele fiindu-i schimbat în *Bond Television Research, Inc.* la rugămintea Lisei.

Aceasta deveni membră a consiliului director al noii companii. Sediul era, bineînţeles, la New York, un loc convenabil pentru reţelele de televiziune cu ai căror membri executivi Lisa avea numeroase legături. Într-un fel, reuşea să-şi găsească timp şi pentru acea mare răspundere şi pentru îndatoririle ei de soţie faţă de Win.

Era plină de tulburare şi idei noi. I-a arătat planurile excelente pe care le făcuse pentru reducerea costului televizorului color aşa încît, peste trei, patru ani, să poată fi cumpărat de familiile americane de rînd. L-a făcut să-l intereseze dezvoltarea industriei televiziunii şi l-a prezentat oamenilor fascinanţi şi talentaţi care lucrau la televiziune şi pe care ea îi întîlnea în munca sa.

Lisa era captivată de noua ei carieră. Cinstea memoria răposatului ei soţ, aşa încît munca lui de o viaţă să nu fie irosită. Şi, în acelaşi timp, dădea frîu liber propriei creativităţi.

În curînd deveni un fel de celebritate datorită rolului ei dublu de soţie tînără a celui mai bogat bărbat din America şi de mare femeie de afaceri. Extraordinara ei frumuseţe atrăgea presa. În marile reviste de specialitate şi în cele de modă, de

asemenea, au început să apară articole despre ea. Putea fi văzută la braţul lui Win la petreceri de binefacere pe care le organizau împreună, inclusiv inaugurarea unei aripi de spital, a unui centru de cercetări la *Universitatea Columbia* şi donarea către *Muzeul Metropolitan* a două duzini din tablourile impresioniste ale lui Win.

Domnul şi doamna Winthrop Bond au devenit cunoscuţi ca unul din cuplurile cele mai admirate ale Americii. Dacă păreau nepotriviţi ca vîrstă, compensau acest lucru prin afecţiunea şi entuziasmul pe care le simţeau unul faţă de celălalt.

Tess urmărea acest întreg proces din spatele măştii ei şi era încîntată. Considera că Lisa era cea mai bună creaţie a ei. Înflăcărarea tinerească, personalitatea plăcută şi dependenţa ei mişcătoare de Win formau o combinaţie irezistibilă. Ba mai mult decît atît, faptul că se purta cu el ca şi cum i-ar fi fost tată şi dorinţa ei exagerată de a avea copii stîrnise în el instincte pe care orice altă femeie nu le-ar fi observat, dar care făcuseră ca o căsătorie să fie inevitabilă odată ce s-a lăsat vrăjit de Lisa.

Îl făcea mai fericit decît ar fi visat vreodată. În schimb, Win o iubea, îi oferea puterea de care ea avea nevoie şi îşi trecuse averea pe numele ei. Era un schimb corect şi lui Tess îi convenea de minune.

Cu toate acestea, copiii nu intrau în planurile ei. De aceea luase măsuri pentru a fi sigură că Win nu putea să o lase însărcinată. Folosea în secret o diafragmă ori de cîte ori făcea dragoste şi aplica cea mai sofisticată cremă spermicidă creată în Europa,

atît înainte cît şi după actul sexual. Se ducea mereu la control la un ginecolog foarte scump din Manhattan, care era expert în măsuri anticoncepţionale. În cazul în care măsurile ei de precauţie ar fi dat greş, putea conta oricînd pe acel medic pentru un avort discret şi sigur.

Era o viaţă bună. Şi se întrezărea un viitor şi mai bun. Dar Tess nu îşi uitase trecutul. Avea ceva de terminat.

Acesta era motivul pentru care bărbatul cu servietă de pe canapea era atît de important pentru ea.

Numele lui era Ron Lucas. Cu mari eforturi, în bani şi timp, reuşise să îl descopere cu un an în urmă într-una din companiile mai mici din New York şi îl convinsese să lucreze pentru ea ca asistent executiv special.

Ron nu era un bărbat frumos în stil clasic, totuşi, poseda o forţă evidentă în trăsăturile lui întunecate care inspirau încredere şi avea un aer animalic pe cît de atrăgător pe atît de înspăimîntător.

Provenea dintr-o clasă de mijloc – tatăl şi bunicul lui fuseseră poliţişti în New York – şi era veteran de război decorat. Fiind un fiu rebel deja dinainte de Pearl Harbor, în timpul războiului şi-a pierdut orice sentiment de familie şi a ieşit, în final, cu nişte instincte de răzvrătit.

Brutalitatea lumii afacerilor completase procesul de alienare. Ron învăţase să trăiască fără valori sau scrupule. Era extrem de eficient ca om de afaceri, dar nu avansa cît de repede ar fi putut, datorită faptului că

singurătatea sa era atît de înfricoşătoare. Nu se ostenise să învețe arta linguşirii.

Cînd a cunoscut-o pe Tess, o punte invizibilă între spiritul lui vid interior şi ambiţia ei s-a făcut simţită imediat. Poate că vedea în ea reflectarea izolării sale de lume sau a furiei sale tăcute.

În orice caz, a primit postul şi i s-a arătat mai loial decît orice alt angajat. Făcea pe consilierul, asistentul executiv, garda de corp, detectivul şi executantul ei. Ea ştia că ar fi fost în stare să şi ucidă dacă i-ar fi cerut acest lucru. Dar lucrurile nu ajunseseră încă atît de departe.

S-ar fi culcat cu el cu plăcere dacă i-ar fi cerut-o. Dar el nu îi ceruse acest lucru. Prefera o relaţie de respect şi loialitate reciprocă iar ea era încîntată să i-o ofere.

Ron înţelegea că doamna Winthrop Bond intenţiona să ajungă departe şi el avea de gînd să o ajute din toate puterile.

Dosarul pe care îl adusese în ziua aceea era în legătură cu Spencer Cain.

Tess nu îl uitase pe Cain. Cînd s-a încheiat afacerea cu *American Enterprise*, a avut grijă să fie concediat imediat. De asemenea, s-a folosit de influenţa lui *W.W. Bond* în toate corporaţiile de pe cuprinsul Americii pentru a fi sigură că Spencer Cain nu va găsi nicăieri o funcţie înaltă.

Cu ajutorul lui Ron a urmărit regresul lui Cain în lumea afacerilor şi tot el a avut grijă ca acesta să piardă orice loc de muncă pe care îl găsea. Fiind un om hotărît din fire, Cain a izbutit să ajungă în funcţii

de conducere în companii mai mici, care l-ar fi putut propulsa spre avansări şi putere. Dar Tess l-a urmărit neobosită şi a făcut în aşa fel încît să fie concediat din diverse motive în spatele cărora răzbunarea ei era foarte uşor mascată.

Tess se uită de la Ron la dosarul din faţa lui.

– Unde se află acum? întrebă ea.

– Conduce o firmă de automobile în San Diego, spuse Ron. A izbutit să o finanţeze cu ajutorul unui împrumut obţinut de la un om de afaceri de acolo. N-a oferit nici o garanţie, aşa că am verificat. Individul e homosexual. El şi Cain au fost fotografiaţi intrînd împreună în moteluri. S-ar putea ca omul nostru să-l şantajeze pe tip.

Tess încuviinţă.

– Mai e ceva?

– Da, ar mai fi, zise Ron zîmbind stins în faţa intuiţiei ei. Firma auto e o acoperire. În realitate, Cain aduce cocaină şi heroină din Mexic şi le vinde traficanţilor din sudul Californiei. Cu asta se ocupă, de fapt.

Ea păru gînditoare. Bineînţeles, îşi spuse în gînd. Era perfect logic. Cain era un rechin şi un luptător. Din moment ce fusese gonit din lumea afacerilor legale şi-a căutat succesul, evident, în afara legii. În locul lui, avînd pe urme un duşman puternic şi implacabil, şi ea ar fi făcut la fel.

Trebuia să-i admire ingeniozitatea.

Se uită la Ron.

– Cîştigă ceva bani din asta?

Ron ridică din umeri.

– Încă n-am nici o informaţie în acest sens, dar judecînd după cei cu care tratează, e posibil să iasă bani serioşi dacă reuşeşte să se menţină la suprafaţă destul timp.

Urmă o pauză, amîndoi căzînd pe gînduri. În cele din urmă, Ron, arătă spre dosar şi o întrebă:

– Ce facem în legătură cu asta?

O balanţă mintală părea să se încline uşor în frumoşii ochi ai lui Tess.

– Ai dovezi concrete în privinţa traficului de droguri? îl întrebă ea şi el încuviinţă.

Nici nu ar fi trebuit să întrebe, căci Ron nu îi aducea niciodată vreo informaţie pentru care să nu existe o dovadă negru pe alb.

Tess se hotărî.

– Bine, zise ea în final. Se pare că se comite un delict. Cred că e de datoria ta să împărtăşeşti toate informaţiile autorităţilor.

El o privi.

– FBI-ului? o întrebă.

– E domeniul lor, spuse ea zîmbind.

Cinci

Destinul era un stăpîn extrem de straniu.

Nici în cele mai cumplite coşmaruri, Laura nu şi-ar fi închipuit că altceva în afară de faliment ar fi putut interveni între ea şi cariera de designer vestimentar.

Totuşi, uluitor, în toiul celui mai mare succes profesional, lucrurile au început să se schimbe pentru ea.

Laura, Ltd. era o afacere ce se extindea cu rapiditate în iarna lui 1958. Încă de la prima prezentare naţională prin intermediul vînzătorilor în masă, „stilul Laura" devenise o adevărată obsesie în rîndul femeilor care voiau să arate cît mai bine şi nu puteau

găsi nicăieri în altă parte haine atrăgătoare.

Magazine *Laura, Ltd.* se aflau la Chicago, Boston, Atlanta, San Francisco şi chiar la Hollywood acum, conduse de profesionişti aleşi personal de Tim. Între timp, şi alţi vînzători cu amănuntul atît din Statele Unite, cît şi din Canada, s-au arătat interesaţi să comercializeze produsele Laurei în sute de magazine. Modelele Laurei se vindeau aproape înainte să poată fi aşezate pe umeraşe. Comenzile erau atît de numeroase, încît fabricile se văzură nevoite să modifice orele de program pentrù a face faţă.

„Stilul Laura" era vizibil peste tot. Laura nu mai trebuia să-şi facă reclamă singură, deoarece modelele ei se puteau vedea nu numai pe milioane de femei care le purtau zilnic, ci şi în sute de reclame pentru produse de tot felul şi, de asemenea, în spectacolele de televiziune şi filme. Se părea că fiecare regizor, care voia ca modelele sau actriţele lui să arate bine, le îmbrăca în veşminte *Laura.*

Imitatori ai stilului Laurei apăreau de-a lungul lui Seventh Avenue, bineînţeles, şi îşi vindeau mărfurile în toată ţara, dar acest lucru nu îl deranja pe Tim şi nici pe marii vînzători cu amănuntul care aveau contracte cu Laura. Nu numai că era imposibil ca imitatorii să copieze complicatul procedeu de modificare a mărimilor care era caracteristic Laurei, dar modelele create de ea erau atît de originale şi de uşor de recunoscut, încît clientela nu se mulţumea cu imitaţiile şi venea în continuare la Laura.

Aceasta devenea repede cea mai mare stea în domeniul confecţiilor de damă. În acelaşi timp, graţie

faptului că lucra pentru cliente din înalta societate şi din lumea spectacolelor – pentru a nu mai aminti de membre ale familiilor regale din diverse ţări străine – era considerată cea mai elegantă şi mai modernă creatoare de modele a Americii. Modelele ei continuau să apară în *Vogue* şi *Harpers's Bazaar* alături de editoriale în care era numită *„replica Americii la Chanel"*.

Editorii revistelor de modă europene au descoperit repede noua senzaţie. În curînd *„stilul Laura"* putea fi văzut în paginile revistelor *Elle, Moda* şi ale britanicei *Vogue,* printre multe altele. Mari vînzători cu amănuntul din Franţa, Italia, Anglia, Spania şi ţările scandinave au cerut să comercializeze pe piaţă modelele Laurei. Iar Tim primea telefoane urgente din partea unor puternici investitori care doreau ca Laura să deschidă saloane la Paris, Roma şi Londra.

Laura era o celebritate. Articole despre ea apăreau atît în revistele de afaceri, cît şi în cele de modă, iar cererile de interviuri erau ceva obişnuit în fiecare zi. Ea accepta doar cîte găsea de cuviinţă Tim şi restul timpului şi-l petrecea creînd noi modele sau consultîndu-se cu designerii de materiale din New York sau din altă parte, pregătind astfel noua linie pentru fiecare anotimp.

Ca întotdeauna, Laura îşi vedea de lucru cu un calm care îl uimea pe Tim. Era la fel de indiferentă faţă de presiunea succesului cum fusese faţă de lipsurile de la început. Rămăsese apropiată de Rita, de Meredith, de Judy, de Millie şi de ceilalţi prieteni ai ei şi îşi împărţea timpul în aşa fel, încît să îşi poată

permite să stea seara liniştită alături de Tim.

Se mutaseră într-un apartament mai mare din Central Park West. Era o locuinţă superbă, cu o privelişte extraordinară asupra parcului, un portar în uniformă – Laura nu ar fi crezut niciodată că avea să ajungă vreodată astfel –, o piscină pe terasa de pe acoperiş şi vecini prietenoşi, majoritatea fiind oameni instăriţi sau actori.

Singura schimbare pe care Laura o făcuse în munca ei era faptul că acum lucra în mare parte acasă şi vizita salonul de pe Strada Şaizeci şi Trei doar cînd trebuia să le arate Ritei şi celorlalte ceea ce făcuse sau să ajute la terminarea unui nou model.

Îi plăcea foarte mult să stea la masa ei de lucru, cu faţa spre fereastra care dădea spre Central Park. Ori de cîte ori se simţea obosită, stingea lumina şi îşi odihnea ochii privind pe deasupra copacilor verzi spre lac şi Upper East Side.

Cînd făcea acest lucru, nu putea să nu-şi lase privirea să zăbovească asupra ferestrelor casei din partea cealaltă a parcului, despre care ştia că aparţine lui Hal Lancaster şi Dianei. Privise casa aceea cu doi ani în urmă, cînd se mutaseră, şi acum îi putea recunoaşte cu uşurinţă faţada de la propria ei fereastră. După-amiaza tîrziu şi seara vedea lumina palidă a unei lămpi în fereastra cea mai de sus, poate vreo lampă de birou sau o veioză de dormitor. Timp de o secundă încerca să îşi imagineze cum era viaţa pentru Hal şi Diana în acea locuinţă cu aspect plăcut. Apoi, deodată, se trezea la realitate şi se apuca din nou de lucru.

Chiar acasă, în acel decor de lucru, viaţa Laurei se schimbă într-un fel cum nu ar fi bănuit niciodată.

Într-o după-amiază înnorată se afla singură şi lucra la un model nou, cînd cineva veni în vizită.

Era Penny Heyward, fata frumoasă şi inteligentă care jucase un rol atît de important în atragerea atenţiei publicului asupra firmei *Laura, Ltd.* cînd aceasta nu era cunoscută încă decît de cîteva persoane. Penny era în continuare unul din modelele preferate ale Laurei şi apărea în toate părăzile ei purtînd costume care se potriveau chipului ei tipic american.

În ziua aceea, însă, Penny părea extrem de îndurerată. Purta o pereche de blugi, o bluză de bumbac şi tenişi. Părul îi era răvăşit de vîntul puternic şi legat în coadă cu un elastic.

– Laura, trebuie neapărat să-ţi vorbesc, zise ea.

Laura o invită înăuntru şi o servi cu un ceai. Chipul lui Penny era parcă o mască a îngrijorării. Dispăruse aerul copilăresc şi luminos care era caracteristica ei ca model.

Într-un fel, Laura îşi dădu seama ce era în mintea ei înainte ca Penny să apuce să vorbească.

– Laura, sînt însărcinată.

Palidă de nelinişte, Penny îi explică situaţia în care se afla.

– Am crezut că e doar o întîrziere a ciclului, spuse ea. Mi s-a mai întîmplat. Dar am fost la medic pentru o

gripă, mi-a făcut nişte analize şi pe urmă nu mai ştiu decît că m-a sunat asistenta să-mi dea vestea.

– E o veste bună? o întrebă Laura stînd pe canapea cu picioarele sub ea.

Penny făcu o grimasă.

– Nu ştiu, Laura. Tipul... ei bine, e excelent, în felul lui. Dar nu sînt sigură că-l iubesc. Şi sînt şi mai puţin sigură că mă iubeşte. S-a întîmplat... în cel mai prost moment posibil.

Se uită rugător la Laura.

– Cred că n-ar trebui să te implic în treaba asta, dar eşti singura persoană în care am încredere. Ai mei n-ar înţelege niciodată. Nu văd cum aş putea să... pur şi simplu, nu ştiu ce să fac.

Laura înţelese imediat la ce se gîndea. Sarcina şi naşterea unui copil ar fi însemnat sfîrşitul carierei de model, îndeosebi pentru o fată cu chipul şi corpul lui Penny. Astfel că aceasta se confrunta cu o criză profesională la fel de gravă ca aceea personală. Laura trebui să-şi reprime durerea care îi invadă simţurile în clipa în care îşi dădu seama că Penny se gîndea la avort.

Îşi ascunse sentimentele şi hotărî să asculte plină de înţelegere tot ce îi spunea Penny. Era limpede că aceasta avea nevoie de o prietenă şi Laura nu avea să o dezamăgească.

După-amiaza aceea fu o excursie captivantă într-o viaţă personală despre care Laura nu ştiuse nimic pînă atunci. Penny îi povestise despre căsnicia şi divorţul pline de neplăceri ale părinţilor ei şi despre propria ei copilărie care devenise din ce în ce mai

dificilă pe măsură ce se transformase într-o frumoasă adolescentă. Se maturizase prea repede, începînd să fie model de la şaptesprezece ani. Iar acum, la douăzeci şi trei de ani, nu se simţea pregătită să aducă un copil pe lume. Era prea tulburată de propriul trecut şi prea nesigură în ceea ce privea viitorul.

Laura îi arătă cît putu de mult sprijin şi afecţiune, convingînd- o, în acelaşi timp, cu blîndeţe, să nu se grăbească să facă vreun gest necugetat. Pe măsură ce lumina după-amiezei începea să slăbească, Penny spuse că se simţea mai bine şi promise să o ţină la curent cu orice hotărîre avea să ia în următoarele săptămîni.

Pe Laura o uimi atît de mult profunzimea neobişnuită pe care grija o săpase în frumoasele trăsături ale lui Penny, încît, dintr-odată, îi ceru permisiunea să-i facă o fotografie înainte să plece. Fata acceptă dînd din umeri. Laura găsi aparatul lui Tommy Sturdevant pe raftul de cărţi, îi puse un film nou şi îi făcu lui Penny cîteva poze, chipul ei obosit fiind atras de lumina palidă a cerului cenuşiu, care pătrundea pe fereastră.

Apoi, după ce fu îmbrăţişată de Penny, Laura îşi luă la revedere de la ea şi o urmări cu privirea cînd ieşi.

Abia peste două săptămîni Laura se gîndi, în

filmul, să developeze filmul.

Fotografiile lui Penny erau o adevărată revelaţie. Înfăţişau o persoană pe care Laura nu o mai văzuse niciodată. Era departe de Penny cea elegantă din fotografiile pentru cataloage la care Tommy şi Laura lucraseră adesea. Nu era nici acea Penny care obişnuia să treacă repede prin birou cînd trebuia să aleagă haine pentru sesiuni fotografice – o fată încrezătoare în abilitatea ei, fermecătoare cu umorul ei, dar nu deosebit de ieşită din comun ca persoană.

Nu – acea persoană era cu totul altcineva. Laura privi fotografiile în liniştea apartamentului ei, încercînd să-şi dea seama ce anume era atît de captivant în legătură cu ele.

Sigur, exprimau o tristeţe şi o îngrijorare pe care nu le mai văzuse niciodată pe chipul lui Penny. Iar oboseala datorită faptului că îi destăinuise Laurei atît de mult din viaţa ei în timp ce se afla în pragul unui viitor nesigur era dureros de vizibilă în trăsăturile ei.

Dar, în afară de acestea, se părea că o mască fusese dată la o parte pentru prima oară, dînd la iveală o persoană care, într-un fel, era mai reală decît acea Penny pe care Laura şi colegele ei o cunoşteau atît de bine. Acea făptură din lumini şi umbre nu era numai mult mai profundă decît adevărata Penny, dar chiar mai frumoasă, incomparabil mai frumoasă în ciuda absenţei fardului, a trăsăturilor epuizate şi a bluzei lipsite de formă.

În viaţa de toate zilele, Penny Heyward era la fel ca multe alte tinere – în vreme ce chipul surprins în

fotografii era ca al nimănui altcuiva, neputînd fi comparat cu nimic altceva.

Era unic. Şi, datorită acestui fapt, era, pentru prima oară, cu adevărat uman.

Laura nu îşi putea lua ochii de la fotografii. Deşi emoţiile pe care i le stîrneau erau confuze, avea impresia că vede ceva foarte important în ele, ceva surprinzător, nou şi uluitor de caracteristic. Privindule, era ca şi cum ar fi gustat un măr pentru prima oară, ar fi mirosit o floare, ar fi simţit picături de ploaie pe piele sau ar fi privit un răsărit de soare, fără să mai fi trăit experienţa respectivă înainte.

Laura rămase nemişcată în faţa fotografiilor timp de două ore, cu răsuflarea tăiată. O umpleau de veneraţie şi de o lăcomie curioasă, o poftă de a se apropia şi mai mult de secretul pe care îl conţineau. Deodată, simţi că tot ceea ce avea în faţă îi deschidea o uşă peste care ar fi trebuit să dea cu ani în urmă şi nici prin cap nu-i trecu să-i întoarcă spatele acum, că o descoperise.

Se trezi că regretă toate acele fotografii pe care ea şi Tommy i le făcuseră lui Penny – chiar dacă, la vremea respectivă, fuseseră necesare şi importante. Spre deosebire de cele pe care le avea acum în faţă, acelea păreau nişte imagini absurde ale unui ideal feminin extrem de artificial.

Începu să regrete chiar întreaga ei carieră de designer vestimentar, a cărei vocaţie era aceea de a le acoperi pe femei cu haine menite să le flateze narcisismul şi să le facă atrăgătoare pentru ceilalţi, în loc să dezvăluie frumuseţea brută şi tulburătoare de

dincolo de suprafaţă.

Regretă toate săptămînile, lunile şi toţi anii din viaţa ei în care habar nu avusese de acea uluitoare putere a aparatului de fotografiat, cînd îşi petrecuse timpul făcînd orice altceva în loc să caute şi să surprindă revelaţii asemeni lui Penny cea din fotografii.

Raţiunea îi spunea că toate acele gînduri erau nebuneşti. Cum puteau cîteva fotografii alb-negru să-i schimbe întreaga viaţă şi să facă în aşa fel încît toate ocupaţiile ei anterioare să pară irelevante şi complet lipsite de sens?

Dar îşi dădu seama că nu era chiar atît de simplu. Un glas lăuntric îi spunea că tot ce făcuse în trecut – desenele, studiile de artă, munca ei de designer – nu fusese altceva decît o pregătire pentru momentul neaşteptat în care norocul şi destinul aveau să-i arate ce vrăji putea face un aparat de fotografiat în mîinile ei.

Gîndul că fusese nevoie de noroc pentru ca acea uşă să i se deschidă în faţă era şi îmbucurător şi înspăimîntător. În fond, ce s-ar fi întîmplat dacă Penny nu ar fi venit să-i ceară sfatul în legătură cu acea sarcină neaşteptată? Dacă Laura nu ar fi simţit dorinţa subită de a-i face o poză? Dacă viaţa ar fi continuat să decurgă la fel ca înainte?

„Trebuie să fac mai multe fotografii."

Acel gînd aduse cu el o bucurie nervoasă care nu era departe de groază, căci Laura simţea că fotografiile pe care le făcuse erau mai mult decît nişte simple documente în legătură cu o altă persoană.

Într-un fel straniu, o aduseseră faţă în faţă cu propriul eu, căruia ea îi întorsese spatele de multă vreme şi de atunci nu mai îndrăznise să se confrunte cu el.

Aerul melancolic şi tulburător de pe chipul lui Penny purta amprenta gîndurilor de zi ploioasă care stătuseră între Laura şi exteriorul luminat de soare al lumii de fiecare zi încă de cînd era mică. Într-adevăr, o singură privire aruncată asupra fotografiilor dezvăluia faptul că nimeni în afară de Laura nu le-ar fi putut face. Dacă acest lucru era adevărat, atunci însemna că ar fi trebuit să-şi ia adio de la propria inimă în cazul în care nu ar mai fi făcut fotografii.

Dar, găsindu-se pe sine prin intermediul aparatului de fotografiat, Laura se şi pierdu, în acelaşi timp. Căci ea era designer vestimentar, nu fotograf. În viaţa ei plină nu era loc pentru aparatul de fotografiat.

Doar dacă nu îşi schimba viaţa.

„Trebuie să fac mai multe fotografii."

Stătea singură pe canapea, cu pozele împrăştiate în jurul ei şi ţinea *Hasselblad*-ul cu delicateţe. Se uită la acea cutiuţă neagră cu vizorul de sticlă şi cu obiectivul calm şi inuman gata să înghită toată lumea. I se părea că acel ochi lipsit de viaţă, odată unit cu al ei şi deschis de mîna ei, nu se mai putea închide niciodată. La fel ca uşa pe care ea o deschisese spre viitor.

Nu numai Penny Heyward prinsese viaţă în fotografii, ci şi Laura Blake, singura Laura, acea Laura care, în toţi acei ani, aşteptase să guste realitatea vieţii.

Stînd singură în apartamentul cufundat în linişte,

ulultă de transformarea pe care acea cutiuţă nevinovată o produsese în ea, Laura simţi cum destinul o lua în braţele sale.

Șase

Începînd din ziua marii descoperiri fotografice, Laura duse o viaţă gen Jekyll şi Hyde, asemeni unei femei dedate unui viciu ascuns lumii exterioare.

Se silea să pună cît mai multă energie în munca ei de designer, deşi desenele pe care le făcea păreau abstracte, inumane şi aproape identice unele cu celelalte. Lucra cu meticulozitate la noile modele pe care le făcea pentru clientele ei loiale, deşi nu putea să nu simtă că arta pe care o stăpînise atît de bine nu era, în realitate, decît un mod de a ascunde esenţialul în loc de a-l dezvălui.

Şi, în tot acel timp, aştepta cu nerăbdare urmă-

toarea ieşire cu aparatul de fotografiat.

Ori de cîte ori putea să fure o pauză, mergea cu metroul, se plimba prin Times Square, pe aleile lui Central Park şi Washington Square Park, hoinărea prin staţiile de autobuz şi gări şi pe străzile aglomerate, urmărind incredibila varietate de new-yorkezi care îi treceau prin faţa ochilor.

Imediat vedea pe cineva al cărui chip purta o aură ciudată ce îi spunea că îl sau o poate fotografia. Nu îşi dădea seama niciodată cum de ştia, căci senzaţia o cuprindea încetul cu încetul, nesigur, asemeni unei aruncături de zar.

Dar, după ce se mai uita o dată, căpăta curajul de a-i aborda pe acei oameni complet străini şi de a le cere permisiunea să-i fotografieze.

– Arătaţi minunat astăzi, spunea ea zîmbind. Sînt fotograf. Vă supăraţi dacă vă fac o poză?

Majoritatea o priveau suspicioşi, dar ea izbutea să-i dezarmeze cu candoarea ei şi ceva înţelegător din personalitatea ei le cîştiga încrederea. Nu peste mult timp îi atrăgea pe o bancă în parc, la o masă într-o cafenea, pe un scaun pe peronul unei staţii de metrou. Ajungea să-i cunoască foarte repede, ascultîndu-le povestea vieţii, remarcile în legătură cu viaţa la oraş – şi fotografiindu-i în tot acest timp.

Uneori mergea acasă cu ei. Priveliştea apartamentelor sau camerelor mobilate în care locuiau îi tăia răsuflarea, căci acestea dezvăluiau atît de multe în legătură cu ei, aşa cum habitatul natural al unui animal arăta felul în care acesta s-a adaptat vieţii. Unii îi arătau fotografii de familie. În acele clipe, paharul se

revărsa, căci bogăţia umană a familiilor lor, aşa cum se reflecta pe chipuri, era un dar aproape mult prea preţios care i se oferea.

Dar chiar şi cei care rămîneau nişte străini, văzuţi şi fotografiaţi doar cu o clipă înainte să se piardă iar în mulţime, îi vorbeau aparatului cu o elocvenţă care o emoţiona şi o uluia. Indivizi care, la început, fuseseră nişte simpli navetişti, pietoni, pierde- vară, prostituate – oameni fără căpătîi de pe străzile impersonale şi pline de cruzime ale New York-ului – îşi scoteau măştile vizibile şi îşi dezvăluiau în faţa aparatului de fotografiat chipurile interioare la fel de frumoase precum cele mai renumite tablouri ale lui Rembrandt.

În unele cazuri, primul instinct al Laurei se dovedea greşit. Persoana pe care o alegea nu avea nimic să-i ofere. Masca pe care o purta era prea greu de străpuns.

Dar acele excepţii păreau doar să confirme regula. Cu aparatul în mînă, Laura părea să posede o baghetă magică ce simţea secretele oamenilor, atrăgînd-o în mod inevitabil spre aceştia.

De fiecare dată cînd developa fotografiile, Laura se simţea stăpînită de acelaşi sentiment de recunoştinţă pe care îl avusese şi în cazul lui Penny Heyward, de parcă norocul îi dăruise ceva nepreţuit, ceva ce fusese gata să dispară şi nu ar fi ajuns niciodată să fie văzut dacă ea nu ar fi dat peste el.

Destul de straniu, dar, în ciuda diversităţii chipurilor, care erau atît de deosebite unele de celelalte, exista în ele ceva melancolic şi, de asemenea, triumfător, un fel de aureolă care le confirma în

unicitatea lor, separîndu-i de restul oamenilor. Laura nu știa care era semnificația acelei umbre. Nu înțelegea nici sclipirea care o penetra. Oare acele lucruri făceau parte din misterul care aparținea subiecților ei? Sau proveneau din adîncul inimii ei cînd îi o deschidea în fața lor prin intermediul aparatului de fotografiat?

Nu putea pricepe deloc acel paradox. Dar o făcea și mai dornică să realizeze alte și alte fotografii. Pofta extraordinară care pusese stăpînire pe ea din prima zi cînd developase fotografiile lui Penny, era din ce în ce mai mare, la fel ca emoția în legătură cu ceea ce făcea.

Chipurile din pozele ei erau ca niște locuitori ai unei lumi noi, o lume zărită din cînd în cînd în gîndurile ei de zi ploioasă și care acum i se întindea înaintea ochilor cu iuțeala cu care ea o putea fotografia. Aștepta cu nerăbdare toată ziua ora pe care o putea fura alături de aparatul ei înainte ca Tim să se întoarcă de la serviciu. Toată săptămîna ardea de nerăbdare să vină dimineața de sîmbătă, cînd ieșea cîte trei, patru ore pentru a le face fotografii oamenilor.

În cîteva luni, viața Laurei se transformă într-o concentrare ordonată asupra unei singure cariere într-o oscilare haotică și tulburătoare între un trecut care își pierdea farmecul rapid și un viitor ce punea stăpînire pe ea.

Își spuse că trebuia să ascundă schimbarea cît mai mult față de Tim, dar nu știa sigur de ce. Apoi se gîndi la acel cuvînt înspăimîntător: *schimbare.*

Transformare, metamorfoză... Deci, nimic nu mai era la fel?

Parcă pentru a testa acea ipoteză, Laura încercă să facă o experienţă. La fel ca doctorul Jekyll care a testat serul fatal pe sine, şi Laura a aşezat aparatul de fotografiat pe un trepied în living-room şi l-a îndreptat spre ea.

Cînd a developat fotografiile, nu fără ezitare, bănuielile i-au fost confirmate.

Şi chipul ei era unul din acelea pe care juca umbra şi pe care se zărea acea sclipire ciudată. Şi ea era una din acele persoane deosebite.

Acum ştia că nu mai exista drum înapoi. Era prea tîrziu.

Şapte

Era ora şase într-o seară de joi, în februarie, şi ningea.

Laura stătea pe canapea în living-room, iar lîngă ea se afla Tommy Sturdevant, fotograful care lucra pentru catalogul firmei. Tommy tocmai îi arăta trei seturi de fotografii de pe măsuţa de cafea în care erau prezentate o duzină din cele mai importante noi modele – principalele piese ale colecţiei de vară.

Laura însăşi alesese cele patru manechine care le purtau. Erau toate preferatele ei şi se completau una pe cealaltă excelent. Fiecare avea alt stil, de care Laura ţinea cont nu numai cînd era vorba de

modelele pe care le prezentau, dar şi în legătură cu poziţiile în fotografii: Daria, cu înfăţişarea ei de europeană delicată şi misterioasă; Roxane, manechinul clasic cu gîtul lung; Gretchen, a cărei piele închisă la culoare şi ai cărei ochi albaştri o făceau să pară, probabil, cea mai exotică şi mai ambiguă din toate; şi apoi, Wendy, al cărei chip tipic american contrasta puternic cu ale celorlalte.

Wendy era o a doua alternativă. Laura ar fi folosit-o pe Penny Heyward, dacă aceasta nu ar fi fost în concediu, deoarece hotărîse ca, pînă la urmă, să păstreze copilul. Dar Wendy avea un farmec propriu care o făcea să fie potrivită pentru „stilul Laura".

Tommy era serios şi respectuos cînd discuta cu Laura despre fotografii. Încă de la început şi-a dat seama că o interesa perfecţiunea prezentării fotografice a modelelor ei. Era de faţă la fiecare sesiune şi totdeauna avea sugestii importante în legătură cu fundalul, machiajul şi, bineînţeles, poziţiile şi expresiile fetelor.

Laura îl angajase pe Tommy cu cîţiva ani în urmă, după ce acesta îi fusese recomandat de unul din cunoscuţii lui Tim. Era cunoscut ca un tînăr fotograf foarte sensibil şi talentat. Laura era încîntată că îl prinsese în drumul spre marele viitor şi, totuşi, în timp ce era încă suficient de necunoscut pentru a nu fi prea costisitor.

Încă de la început au lucrat bine împreună. Atitudinea relaxată a lui Tommy faţă de viaţă, în general, îl apăra de teribila presiune a timpului şi de şocurile subite inerente profesiunii lui. Îşi păstra calmul cînd

hainele şi decorurile trebuiau schimbate în ultimă clipă, situaţie care forţa pe toată lumea să aştepte în studio în timp ce minute preţioase şi bani se scurgeau printre degetele tuturor. De asemenea, era capabil să le liniştească pe fetele care se enervau cînd părul sau machiajul trebuiau rearanjate după un timp îndelungat petrecut în faţa aparatului de fotografiat.

Mai important era faptul că Tommy avea un fel intuitiv de a înţelege înclinaţia pe care Laura o avea atît pentru aranjarea hainelor, cît şi pentru arta fotografică. Totdeauna alegea culoarea, croiala şi materialul pentru fiecare manechin în parte şi se aştepta ca Tommy să redea în fotografii exact acea combinaţie, în aşa fel încît să alcătuiască un întreg grafic şi psihologic. Ea nu accepta o fotografie decît dacă spunea ceva şi despre model şi despre haine. Tommy considera acest lucru drept o provocare plăcută, căci, în general, arta fotografică în domeniul modei era o corvoadă plicticoasă pentru un individ creator, astfel că se lansă cu toată inima.

Parteneriatul lor dădea roade pe măsură ce Laura devenea dintr-un designer necunoscut unul din cele mai celebre nume din domeniu. „Stilul Laura" se extindea acum de la haine în sine la unicele şi neobişnuitele fotografii pe care Tommy şi Laura le creau pentru a le face reclamă. Mulţi critici erau de părere că fotografiile Laurei din *Vogue, Harper's Bazaar* şi alte reviste de specialitate meritau să fie incluse în expoziţii.

Tommy era încîntat de acea atenţie, ştiind că

prindea bine propriei sale cariere. Primea deja comisioane din partea unor designeri importanţi din America şi din străinătate, ceea ce făcea să aibă de lucru mai mult ca oricînd.

Dar era destul de modest pentru a recunoaşte în sinea lui că profunzimea pe care criticii i o apreciau atît de mult se datora contribuţiei aduse de Laura în munca lui. În timp ce el aborda moda în chip superficial, într-un fel, Laura aducea o complexitate mascată în colaborarea lor, pe care Tommy nu ar fi reuşit niciodată să o obţină singur. Perfecţionismul ei scotea în evidenţă talentul lui Tommy şi îi oferea o mai mare greutate.

De-a lungul anilor, pe Laura începuseră să o intereseze din ce în ce mai mult subtilităţile tehnice ale artei fotografice. Îşi petrecea o mare parte din timp în studioul lui Tommy, ajutîndu-l să developeze pozele. Ca un burete, absorbea toate trucurile pe care el le învăţase la un curs de artă fotografică şi pe parcursul a zece ani de lucru. Aceasta îi făcea plăcere lui Tommy, într-un mod părintesc, şi insistase să accepte *Hasselblad*-ul ca pe un dar din partea lui. Pe jumătate în glumă îi spunea că îşi greşise vocaţia şi că ar fi trebuit să fie fotograf.

Laura nu îi spusese despre recentele ei experienţe cu *Hasselblad*-ul. Nu voia să amestece afacerile cu obsesia ei personală, cu atît mai mult cu cît pasiunea pentru fotografie părea să-i diminueze entuziasmul pentru modă. Şi poate că nu voia să împartă ceva atît de teribil de personal cu un alt fotograf. Astfel, continuă relaţia de lucru cu el ca şi prietenia uşoară

el, într-un fel, superficială.

Deşi nu era un bărbat frumos în stil clasic, Tommy avea un farmec înviorător care îl făcea să atragă sexul opus. Laura bănuia că avusese aventuri cu mai multe din modelele ei. Era necăsătorit şi, în aparenţă, prea irresponsabil pentru o căsnicie. Fosta lui logodnică, o fată încîntătoare pe nume Marcie, pe care Laura o cunoscuse, pusese capăt legăturii cu el deoarece nu voia să sufere o viaţă întreagă din cauza caracterului uşuratic al lui Tommy.

La fel ca alţi numeroşi artişti, el se concentra perfect asupra talentului său profesional, dar în afara lucrului era împrăştiat şi dezorganizat. Îşi petrecea serile hoinărind cu prietenii, fermecînd fetele şi pierzînd bani la jocuri de cărţi. Laura îşi dădea seama că nici o femeie cu respect de sine nu îl putea lua în serios multă vreme.

Dar, la lucru, Tommy şi Laura se înţelegeau perfect, din moment ce felul lui uşuratic de a trece prin viaţă se îmbina foarte bine cu firea ei conştiincioasă şi practică. Apropierea lor era de genul celor care se înfiripă adesea între colegi. Cineva din afară care i-ar fi văzut pe Laura şi pe Tommy în studioul acestuia ar fi putut crede că erau prieteni intimi care ştiau totul unul despre celălalt. Adevărul era că relaţia lor se încheia la uşa studioului său.

În seara aceea, amîndoi erau bine dispuşi, fiindcă

fotografiile erau unele din cele mai bune pe care le făcuseră vreodată. Editorii de la *Vogue* le aşteptau cu nerăbdare. Iar hainele în sine reprezentau tot ce făcuse Laura mai bun în materie de inovaţie, ceea ce îi dădea un imens sentiment de uşurare, căci în ultimele cîteva luni se simţise atît de departe de munca de designer, încît ajunsese să se întrebe dacă modelele aveau să mai valoreze ceva.

Îi oferise lui Tommy un pahar de vin din care acesta sorbea în tăcere stînd lîngă ea pe canapeaua din faţa măsuţei de cafea.

Auziră cheia în broască şi îl văzură pe Tim intrînd. Acesta arăta deosebit de bine în palton şi cu mănuşi. Obrajii lui bronzaţi erau încă îmbujoraţi din cauza frigului de afară, iar în ochi avea acea sclipire pe care i-o dădea munca grea, ce o încălzea totdeauna pe Laura cînd îl vedea întorcîndu-se acasă la sfîrşitul unei zile.

Laura iubea la nebunie acea privire şi uriaşa forţă masculină pe care o aducea cu el seara. Din moment ce munca îi ţinea departe fizic unul de celălalt acum, cu excepţia cîte unui prînz luat în grabă, ea abia aştepta ora şase, cînd trebuia să vină acasă.

Salutul lor era un ritual. „Ce mai face fetiţa mea în seara asta?“ o întreba el privind-o cum venea repede în braţele lui. O ţinea strîns, sărutînd-o în tăcere şi nu îi dădea drumul decît atunci cînd se sătura. Apoi o asculta cu răbdare cum îi povestea despre ultimele schiţe şi idei, iar în final îi spunea ce făcuse el toată ziua. Părea să vrea să-i aducă aminte că ea era creierul firmei şi că poziţia lui ca reprezentant era doar

ceva secundar.

Laura adora acele momente de liniște. Era mîndră de soțul ei și îi plăcea să-i privească trupul atletic cînd o ținea în brațe. Ochii lui sclipitori și zîmbetul erau ca o mîngîiere destinată numai ei.

Doi ani de căsnicie o făcuseră să se simtă mai apărată ca oricînd. Totdeauna știuse cît de loial îi era Tim. Ar fi făcut orice ca ea să nu pățească nimic. Iar acum adăuga și atenția caracteristică unui soț la calitățile sale de prieten și partener de afaceri.

Astfel că, în seara aceea, îl privi zîmbind. Lucrul ei cu Tommy fusese un mare succes și era bucuroasă să-și vadă soțul.

– Bun venit, străinule, spuse ea. Vino să bei ceva cu noi.

Spre surprinderea ei, Tim nu păru încîntat de primirea ei. Avea o privire rece pe care nu o mai văzuse niciodată.

O clipă nu mai știu ce să spună. Văzu cum ochii i se plimbau de la ea la Tommy și înapoi.

Tommy fu cel care vorbi:

– Ce este? îl întrebă el pe Tim din poziția înclinată pe care o avea pe canapea, cu paharul de vin în mînă. Nu ți-ai mai văzut niciodată nevasta în compania altui bărbat?

Laura rîse. Tocmai dădu să-l înghiontească pe Tommy în coaste cînd glasul lui Tim îngheță deodată aerul dintre ei.

– Gata, Tommy, spuse el. Ieși afară.

Tommy își ridică privirea surprins. Nu îl auzise niciodată pe Tim folosind un asemenea ton și bănui

că glumea.

– Hei, nu te supăra prea tare, spuse el bătînd-o uşor pe mînă pe Laura. A fost doar o atracţie irezistibilă. Ne-a copleşit deodată...

Îi zîmbea Laurei, continuînd să nu ia în serios cuvintele lui Tim.

Atunci se întîmplă ceva uluitor.

Tim traversă brusc încăperea din cîţiva paşi mari şi ameninţători, îl apucă pe Tommy de gulerul gecii de piele, îl ridică în picioare de parcă ar fi fost doar un biet copil şi îl împinse spre uşă.

– Ai auzit ce-am spus, îi zise Tim printre dinţi. Ieşi afară. Chiar în clipa asta.

Se lăsă, deodată, o tăcere apăsătoare. Tommy, netulburat, se uită la Laura de parcă i-ar fi cerut o explicaţie. Tim era roşu la faţă şi ochii îi sclipeau plini de o furie înspăimîntătoare.

Tommy dădu să spună ceva, dar nu mai ştiu ce anume cînd Tim apăsă pe clanţă, deschise uşa şi îl împinse pe coridor. Laura privea îngrozită, neputînd să-şi creadă ochilor.

Îl văzu pe Tommy întorcîndu-se şi aruncîndu-i lui Tim o privire plină de surprindere, durere şi furie. Îl auzi spunînd cuvinte încărcate de reproş pe care nu le înregistră din cauza uimirii. Nu ştia dacă Tim le auzise sau nu, căci acesta tocmai îi trîntea uşa în faţă lui Tommy.

Laura rămase paralizată pe canapea, privind spatele puternic al lui Tim care îşi scotea paltonul şi îl punea în dulap. Nu îl mai văzuse niciodată purtîndu-se astfel. Parcă era cu totul altcineva. Se chinuia să

priceapă ceea ce tocmai se petrecuse.

Fără să scoată un cuvînt, Tim se duse în bucătărie. Îl auzi deschizînd dulapul, apoi frigiderul, pregătindu-şi ceva de băut. Zgomotul lichidului care curgea răsună ciudat în liniştea încărcată de uimire a apartamentului.

Urmă o pauză îndelungată. Laura simţi un tremur de panică. Într-un fel se simţea îngrozitor de vinovată. Şi avea senzaţia că Tim trăieşte ceva asemănător în bucătărie. Dar era ţintuită locului, incapabilă să se mişte.

În cele din urmă, după ceea ce păru o veşnicie, el apăru în uşa bucătăriei, cu paharul în mînă, unde rămase cu privirea aţintită asupra parcului şi peisajului oferit de depărtatul Upper East Side.

Multă vreme stătu neclintit, după care se întoarse şi se duse spre ea.

Se aşeză încet pe un fotoliu din partea cealaltă a măsuţei de cafea şi se uită la fotografii în timp ce îşi sorbea băutura. Laura aşteptă, plină de incertitudine. El păru să-şi adune gîndurile înainte să vorbească.

– Laura, îmi pare rău, spuse el, în sfîrşit. Cred că muncesc prea mult.

Ea îl privi în linişte. Simţea o intensă durere lăuntrică. Nu ştia ce să spună.

În cele din urmă, el o privi cu un zîmbet ciudat, puţin şiret.

– Nu mi-am dat seama că sînt gelos, zise el.

„Gelos." În acele momente de tensiune, Laurei nici nu îi trecuse prin cap că totul s-ar fi putut întîmpla din cauza geloziei. Îl privi cu ochii mari.

– Tim... spuse ea cu blîndeţe.

– Nu, nu mă scuza, o întrerupse el strîngînd din buze. A fost numai vina mea. Nu-mi dau seama cum de s-a putut întîmpla...

– Tim, ai înnebunit? întrebă Laura aproape rîzînd, în ciuda supărării. N-ai absolut nici un motiv să fii gelos. Chestia asta te-a mai deranjat şi altă dată? De ce nu mi-ai spus?

El scutură din cap neputincios. Părea furios pe sine.

– Ştiu că pare o nebunie, spuse el. Dar gîndul că un alt bărbat... se uită la tine...

Oftă adînc.

– Nu suport. Asta e. Nu suport.

Urmă un moment de tăcere. Laurei nu îi venea să creadă. Gîndul că Tim era gelos îi era atît de străin! Ca şi cum ar fi bănuit-o că ar fi fost o spărgătoare de bănci, o spioană sau o sabotoare..

Şi, în plus, niciodată în căsnicia ei cu Tim nu îşi închipuise că o proteja chiar într-o asemenea măsură. Îi lipsea caracterul posesiv al unui soţ gelos. Era întotdeauna atît de blînd cu ea, îi respecta atît de mult independenţa.

– E ceva nou pentru mine, spuse ea simplu.

El îi ocoli privirea. Mîna îi era încleştată pe pahar. Glasul parcă îi venea de undeva, de departe.

– Ştiu că-i o nebunie, spuse el. Nu m-am îndoit de tine nici o clipă, Laura. Nu vreau decît să am grijă de tine. Nu suport gîndul că altcineva... încearcă să se strecoare între noi... să pună mîna pe tine...

– Bine, dar Tommy Sturdevant? spuse ea nefiind

sigură că îl înţelegea bine. Ştii foarte bine ce părere am despre Tommy. E un coleg foarte de treabă şi băiat, dar nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Nimic! Cum poţi să...?

Urmă un alt moment de linişte, după care el îşi ridică privirea vinovat şi licărirea unui zîmbet îi reveni în ochi.

– Mă ierţi? o întrebă. Asta dovedeşte cel puţin că te iubesc.

Un zîmbet stins jucă pe buzele Laurei. Habar nu avea ce să-i răspundă.

– O să-i cer scuze lui Tommy mîine, zise el. O să-i spun că l-am luat drept altcineva, că vedeam dublu, o să găsesc eu ceva. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai privi aşa.

Laura întinse braţele spre el. Niciodată nu îl dorise atît de mult. El veni lîngă ea, o îmbrăţişă şi o sărută. Căldura braţelor lui o făcea să se simtă în siguranţă.

– Nu mă speria, şopti ea cu gura lipită de obrazul lui. Eşti tot ce am.

– Te iubesc, Laura.

Se ţinură în braţe multă vreme, uitînd de fotografiile de pe măsuţă, de parcă s-ar fi apărat reciproc de o furtună care se abătuse asupra lor din afară şi care nu putea fi învinsă decît de afecţiunea lor.

Laura îşi atinse soţul, mîinile ei mici părînd că vor să se asigure că încă mai era acolo. Îi simţi sărutările uşoare pe obraji, pe sprîncene şi pe ochi. Teama ei lăuntrică începu să facă loc recunoştinţei pentru faptul că el era tot Tim şi tot al ei.

În cele din urmă, el îi desfăcu buzele cu un sărut

care o făcu să simtă o dorinţă extrem de puternică în toată fiinţa. Ceva le spunea amîndurora că trebuiau să facă dragoste. O duse încet în dormitor, stinse luminile şi o ajută să se dezbrace. Îi cuprinse trupul mărunt în braţe cu acea delicateţe pe care ea ajunsese să o cunoască atît de bine.

Făcură dragoste încet, cu pasiune, fiecare atingere părînd o redescoperire a cărnii cunoscute odată în toată intimitatea ei, pierdută şi regăsită acum, din fericire. Dacă exista ceva disperat în mîngîierile lor, vechea lor tandreţe acoperea acest lucru. În curînd se uniră într-un fior de dorinţă urgentă, cum nu mai simţiseră niciodată. În final, amîndoi gîfîiau ţinîndu-se în braţe.

– Te iubesc, scumpa mea, şopti Tim. Să nu te-ndoieşti nici o clipă de asta. Dacă te pierd, sînt terminat.

Mai tîrziu luară cina pe care o pregătiseră leneş, în pijamale. Băură vin alb, care linişti tremurul ciudat datorat supărării care mai persista şi dorinţei satisfăcute din simţurile Laurei.

După aceea, dădură la o parte fotografiile de pe măsuţa de cafea şi se ghemuiră amîndoi pe canapea, ascultînd muzică în surdină, cu lumina stinsă şi privind pe fereastră spre parc şi Cartierul de Est. Multă vreme nu spuseră nimic, fiind cuprinşi doar de bucuria de a fi împreună.

Atunci îşi dădură seama că nu puteau face abstracţie de ceea ce se întîmplase în seara aceea.

Tim fu cel care vorbi primul.

– Ştii, cînd eram mic trebuia să fiu capul familiei. Tata era comis-voiajor şi uneori era plecat chiar şi cîteva săptămîni în şir. Mama nu era foarte puternică, iar Catherine era cu patru ani mai mică decît mine. Nu existau niciodată destui bani, aşa că a trebuit să-mi iau tot felul de slujbe ca să ne putem descurca. Cîteodată eram nevoit să mă şi împrumut. N-a fost uşor, dar am izbutit s-o scoatem la capăt.

Oftă.

– Din cînd în cînd venea pe acasă. La tata mă refer. Era rău, pentru că mama ştia că o înşela de cîte ori era plecat şi cu toţii ştiam că ne cheltuia banii pe băutură şi femei în loc să-i trimită acasă. Dar venea ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, mirosind a alcool şi cu vîntul fluturîndu-i prin buzunare, dar cu veşnicul lui farmec irlandez. Îi cerea iertare mamei şi îi sucea capul cu zîmbetul lui superb – iar ea îl primea înapoi.

O ţinea pe Laura de mînă.

– Stăteam acolo şi urmăream tot ce se întîmpla, îi vedeam ducîndu-se sus amîndoi şi sîngele îmi clocotea în vene. Peste o săptămînă pleca din nou să-şi vîndă marfa pe străzi şi să piardă tot ce cîştiga pe jocuri de noroc, băutură şi femei. Iar eu trebuia să întreţin familia. Îmi venea să-l omor...

Amintirile acelea îi încordară trupul. Laura nu mai auzise niciodată povestea aceea. Ştia doar că tatăl lui murise în ţară cu mult înainte ca ea să-l cunoască pe Tim.

El o ţinu strîns.

– Nu ştiu dacă o să aibă sens sau nu, Laura, dar nu suport gîndul că te afli în preajma unei persoane... iresponsabile. Simt nevoia să te ştiu în siguranţă, apărată. N-ar fi trebuit să-mi fac griji în privinţa lui Tommy. Ştiu că nu înseamnă nimic pentru tine. A fost doar o chestie de moment. Am muncit, într-adevăr, prea mult în ultima vreme.

Laura încuviinţă şi îşi reproşă că nu se gîndise mai mult la volumul mare de muncă de pe umerii lui. În tot acel timp o eliberase pe ea pentru a putea crea, asumîndu-şi imensa responsabilitate a părţii financiare a firmei. De multe ori ajunseseră în pragul falimentului şi fusese nevoie de toată priceperea şi toate relaţiile lui Tim pentru a o menţine pe picioare. Nu ceruse niciodată ajutorul vreunui consilier. Fusese doar povara lui. Cît de mult trebuie să-l fi sleit de puteri!

– Tim, spuse ea, îmi pare rău. Ştiu cît de mult trebuie să munceşti, dar nu pot să-nţeleg cum te-ai îndoit de mine. Nu mă cunoşti destul de bine ca să ştii că, dacă m-am măritat cu tine, am făcut-o pentru vecie? Eşti singurul bărbat pentru mine. Tommy Sturdevant nu-i decît unul din chipurile din birou.

– Dar te vezi foarte mult cu el, o corectă el.

– E adevărat că-l văd mult, recunoscu Laura. Dar asta e din cauza fotografiilor. Eu nu văd în Tommy un bărbat, ci un angajat, un coleg... şi, uneori, un profesor. Viaţa lui personală nu mă interesează absolut deloc.

– Îţi petreci destul timp în camera lui obscură.

Laura sesiză nota de triumf din glasul soţului ei şi, în acelaşi timp, îşi dădu seama că ieşirile ei cu aparatul de fotografiat din ultimele luni nu scăpaseră neobservate de Tim şi îşi aveau locul lor obscur în reproşurile lui referitoare la Tommy. Dar Tim nu îşi dădea seama cît de absurde îi erau bănuielile.

Totuşi, reuşise să o pună din nou în defensivă.

– Tim, eşti nebun, spuse ea. Faci o adevărată catastrofă din...

Îşi dădu seama prea tîrziu că nu găsise cuvintele potrivite. Tim o privea cu duritate. Ochii lui erau întunecaţi şi plini de suspiciune, de parcă s-ar fi retras în sine, măsurînd-o de la distanţă, asemeni unui inamic într-o lume ostilă. Era ceva rece şi rigid în acea privire, ceva de aducea a ură. Ba, mai rău, o excludea complet.

Laura începu să vadă în ce situaţie dificilă se afla.

– Tim, nu mă privi aşa, te rog.

Spre imensa ei uşurare, chipul lui se mai îmblînzi. O luă de mînă.

– Nu de tine mă-ndoiesc, îi spuse el. Asta am tot încercat să-ţi spun. Am o încredere totală în tine, Laura. Dar alţii... asta-i cu totul altceva. Am învăţat să nu prea am încredere în oameni.

– Bine, dar Tommy Sturdevant? întrebă ea uluită şi îi strînse mîna. Nu vezi cît de mult te înşeli, Tim?

El îşi feri privirea, ca pentru a schimba subiectul. Ea simţi că amîndoi gîndeau altceva. Dar nu îşi dădea seama cum să facă legătura cu el, cum să-i alunge acele bănuieli prosteşti.

În cele din urmă, el trase adînc aer în piept şi îi

întoarse spatele.

– Laura, nu mi-e uşor s-o spun, dar o s-o fac, totuşi. Tare aş vrea să fii însărcinată. Au trecut doi ani... Poate că, într-un fel, asta ar schimba cîte ceva.

Cuvintele lui atinseră o coardă sensibilă. Într-un fel, ea ştiuse că se gîndea la asta. Încercau să aibă un copil aproape chiar din ziua nunţii. Amîndoi îşi doreau un copil, aşa încît urmăriseră calendarul, iar Laura ceruse sfatul unui ginecolog. Deocamdată, nu se vedea nici un rezultat.

Medicul, un excelent expert din Upper West Side pe nume Ensor, o liniştise.

– Nu o putem grăbi pe Mama Natură, spuse el. Aceste lucruri au nevoie de timp. Nerăbdarea poate să facă rău chiar. Relaxează-te, Laura.

Primele cîteva luni, Laura îl crezuse. Dar noaptea se gîndea la ceea ce îşi făcuse în finalul relaţiei cu Nathaniel Clear, cu atîta timp în urmă. Nu îi trecuse niciodată prin minte, în suferinţa pricinuită de pierderea copilului, că şi-ar fi putut mutila trupul pentru totdeauna. Acum însă, acel gînd îi dăduse o lovitură teribil de dureroasă şi o umplea de o nelinişte crescîndă cu fiecare lună care trecea.

Pînă la urmă, se forţă să-i spună doctorului Ensor despre îngrijorarea ei.

– Credeai că nu ştiu? spusese ginecologul zîmbind. Am ochi ca să văd, Laura, şi destulă experienţă în ceea ce priveşte corpul femeii.

O privi aşa cum stătea în faţa lui, în halat, pe masa lui de consultaţii, măruntă ca o fetiţă.

– Ar fi trebuit să te liniştesc demult, spuse el. Dar

am avut impresia că nu vrei să vorbeşti despre trecut. Laura, n-am găsit nici un indiciu că avortul pe care l-ai făcut ţi-ar fi influenţat capacitatea de a concepe normal. Cel care s-a ocupat de tine o fi fost el în afara legii, dar îşi cunoştea foarte bine meseria. Sînt convins că îngrijorarea excesivă în această privinţă a fost cauza problemelor de concepţie. Organismul unei femei e un adevărat mister; te rog să mă crezi. Emoţiile pot provoca probleme la fel de mari ca deficienţele fizice în ceea ce priveşte sarcina. Aşa că, relaxează-te. Grija este cel mai mare duşman al tău.

O privise cu atenţie.

– Soţul tău ştie de avort?

– Ăăă... nu, răspunse ea, stînjenită de faptul că trebuia să recunoască adevărul.

– N-ar înţelege?

Zîmbetul doctorului era timid.

– Nu. Nu... nu cred că ar înţelege.

– Bine, atunci. Stai liniştită şi concentrează-te numai asupra calendarului. Şi spune-i şi soţului tău să meargă să se controleze. Ca să fiţi mai siguri.

Tim făcuse ceea ce sugerase medicul, nu fără să bombăne în legătură cu faptul că i se punea la îndoială fertilitatea. Fu declarat cît se poate de apt. De atunci, el şi Laura continuaseră să încerce, fără să discute despre eforturile şi grijile lor. În fond, nu trecuse prea mult timp de cînd erau căsătoriţi. Toate necesită timp, aşa cum obişnuia să spună doctorul.

Acum, auzindu-l pe Tim pomenind de neputinţa lor, după evenimentele tulburătoare din ziua aceea, Laura se simţi cuprinsă de vinovăţie.

– Tim, nu-mi doresc nimic mai mult decît să-ţi port copilul. Poate că vreau asta prea mult. Doctorul Ensor aşa pare să creadă.

– Sau poate că ştii că eu mi-o doresc prea mult, zise el luînd vina cu generozitate asupra sa. Nu cred că ţi-e prea uşor să trăieşti cu mine, Laura.

– Cum poţi să spui una ca asta? îl mustră ea. Eşti cel mai minunat soţ din lume, Tim. Fiecare zi petrecută alături de tine e o bucurie.

„Pînă în seara asta..."

El o privi. Într-un fel, amîndoi îşi dădură seama că reveniseră în punctul din care porniseră.

– Atunci, fă-mi o favoare, spuse el.

– Care anume?

– Iubeşte-mă, spuse el cu o tristeţe amestecată cu o rugăminte stăruitoare. Iubeşte-mă la fel cum te iubesc eu şi iartă-mă pentru că am fost atît de bădăran. Şi uită că m-am purtat atît de prosteşte mai devreme. Tot ce-mi trebuie pe lumea asta nemernică e dragostea ta, Laura. Mă crezi?

– Atunci n-ai de ce să te temi, îi spuse ea strîngîndu-se şi mai mult lîngă el. Asta o s-o ai întotdeauna.

– Ah, oftă el îmbrăţişînd-o. Laura mea.

O jumătate de oră mai tîrziu se aflau în pat amîndoi şi ea stătea lipită de el, ascultîndu-i zgomotul uşor al răsuflării.

Îl privi plină de mirare şi uşurare. De ce se temea atîta timp cît îl avea pe el?

Dar nu adormi. Rămase cu privirea aţintită asupra lui cîteva ceasuri, întrebîndu-se ce vise s-or fi

ascunzînd, oare, în spatele acelui chip frumos şi adormit.

Zorile transformau fereastra într-un cenuşiu pal cînd Laura căzu pradă, în sfîrşit, unui somn tulbure.

Opt

A doua zi după-amiază tîrziu, Tim bătu în uşa studioului lui Tommy Sturdevant.

Era o mansardă întunecată în partea de sud a Manhattan-ului, plină de suporturi, reflectoare şi decoruri pentru fotografii. Erau cîteva măsuţe cu sticle de bere goale, ceşti de cafea şi scrumiere pline de mucuri de ţigări. Pereţii erau acoperiţi cu afişe realizate de Tommy şi de alţi fotografi. Un poster foarte mare al uneia din parăzile Laurei era pus la vedere.

Tommy se afla în camera obscură şi îl salută pe Tim puţin cam rezervat cînd ieşi.

– Ce este? întrebă el, adunînd destulă jovialitate în ciuda răcelii evidente. Ai ceva pentru mine?

– Doar o scuză, spuse Tim fără să-şi scoată pardesiul de piele.

Tommy îşi şterse mîinile pe o cîrpă murdară, privindu-l pe Tim cu prudenţă.

– Nu-i nevoie de nici o scuză, spuse el. Toţi sîntem nervoşi uneori, Tim. Asta ne e meseria. Am avut cu toţii prea mult de lucru în ultima vreme. N-ar fi trebuit să vin fără să te sun.

– Nu, spuse Tim scuturînd din cap cu fermitate. Îţi făceai meseria. Aveai tot dreptul să te afli acolo. Nu era treaba mea. Eu m-am purtat deplasat. A fost numai şi numai vina mea. Dar ai dreptate într-o singură privinţă. Am avut prea mult de lucru şi m-am lăsat pradă oboselii. Ştiu că nu-i nimic între tine şi Laura. Ea îşi respectă munca şi ţi-e recunoscătoare pentru tot ajutorul pe care i-l dai – ca şi mine, de altfel.

– Dumnezeule, spuse Tommy ridicînd din umeri şi zîmbind, ea e cea care merită toate laudele. E cel mai bun fotograf pe care l-am întîlnit vreodată. Are un ochi excelent.

Tim încuviinţă fără să zîmbească. Laudele lui Tommy la adresa Laurei nu păreau să-i facă plăcere. Nu se clintise din locul unde se afla. Părea o prezenţă ameninţătoare aşa cum stătea în picioare, cu pardesiul lung, din piele, care îi îmbrăca umerii puternici şi braţele musculoase.

– Bine, zise el fără să-şi ia ochii de la Tommy, mi-am spus că ar trebui să lămuresc lucrurile. Am fost

deplasat şi o ştiu. Sper că poţi să uiţi întregul incident.

– Am şi uitat deja, spuse Tommy zîmbind. Vrei o bere?

– Nu, mulţumesc. Trebuie să plec.

Dar tot nu făcu nici o mişcare. Era o anumită încăpăţînare în imobilitatea lui, de parcă nu terminase tot ce avea de spus şi voia să deschidă un subiect de care nici el nu era complet conştient.

– Bine, zise el. Deci, cum ţi-am spus, ştiu că nu-i nimic între tine şi Laura.

– Între mine şi Laura? spuse Tommy rîzînd. Omule, greşeşti cumplit. Laura n-are ochi decît pentru tine, Tim. Toată lumea vede asta. Ştie foarte bine ce fel de om sînt. Nu mi-ar arunca nici măcar o privire.

– Ai grijă ca lucrurile să rămînă aşa.

Deodată, ameninţarea în atitudinea lui Tim deveni foarte vizibilă. Acum înţelese Tommy de ce nu plecase Tim. Mai trebuise să spună acel lucru.

Lui Tommy nu îi veni în minte nici o replică.

– Te cred, încheie Tim. Dar dacă aflu vreodată că-i faci avansuri, te omor cu mîinile mele.

Mai rămase o clipă, uitîndu-se nu la Tommy, ci dincolo de acesta, pe fereastra mansardei, de parcă privirea i-ar fi fost aţintită asupra unui demon interior ce îl împinsese pînă acolo pentru a-şi lansa ameninţarea sub pretextul unei scuze care, evident, nu însemna nimic.

Sincer alarmat, Tommy rămase cu cîrpa murdară în mînă, uitîndu-se la chipul dur al musafirului

au.

După alte cinci secunde care părură o oră, Tim se întoarse şi ieşi fără să spună măcar la revedere.

Nouă

4 februarie 1958

– Domnule Lancaster, aş vrea să ştiu ce slăbiciuni aveţi.

Carol Alexander era o reporteră politică tînără foarte bine văzută de întreaga naţiune. Îşi începuse cariera la *St. Louis Post– Dispatch* imediat după ce ieşise de pe băncile facultăţii de ziaristică a *Universităţii Columbia* şi îşi cîştigase repede respectul superiorilor de la ziar transformînd un articol de rutină despre corupţia în domeniul construcţiilor într-un studiu aprofundat care a fost preluat de toate ziarele din ţară şi i-a adus Premiul *Pulitzer*. După ce a transformat seria de articole într-o carte ce i-a adus toate

premiile ziaristice existente şi un *Premiu Naţional al Cărţii*, s-a mutat la *The New York Times*, unde a fost primită cu suspiciune de către reporterii mai vechi şi editori, care, datorită tinereţii şi izbitoarei frumuseţi o considerau o vedetă fără minte angajată doar pentru „renumele" ei.

Le închise gura din nou celor care aveau îndoieli, de data aceasta cu un studiu uluitor de detaliat despre patronajul politic în Serviciile Civile care a apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor şi i-a adus încă un Premiu *Pulitzer.* Nici chiar cel mai descurcăreţ dintre asociaţii ei nu îşi putea da seama cum de pusese mîna pe o asemenea informaţie delicată. Dar toţi au trebuit să admită că era un articol pe cinste. Iar cele cincisprezece condamnări care au urmat revelaţiilor ei nu au făcut decît să o consacre ca o mare forţă în ierarhia jurnalistică a oraşului.

Carol Alexander se întrepta cu hotărîre spre o distinsă carieră de reporter şi analist politic, o carieră care aproape cu siguranţă i-ar fi oferit o coloană pe pagina editorială cînd făcu din nou ceva neaşteptat. Întorcîndu-i spatele prestigiosului *Times,* acceptă un post de corespondent politic pentru o reţea de televiziune.

Aproape toţi cei din presă au crezut că îşi pierduse minţile. În fond cum putea să se compare un post de televiziune necunoscut cu prestigiul lui *The New York Times*?

Dar lui Carol Alexander îi plăcea foarte mult noul mediu. Îi plăcea să ia interviuri în direct, căci erau mult

mai spontane şi imediate de cît cele pe care le luase ca reporter de ziar. Îi făcea plăcere să-i forţeze pe cei intervievaţi să-şi arate chipurile în faţa aparatului de filmat, astfel încît publicul să le poată studia atitudinea în timp ce ei încercau să scape de întrebările ei necruţătoare.

Ca reporter TV continuă să-şi folosească frumuseţea dezarmantă ca armă pentru a-şi lua subiecţii prin surprindere. Şi se arăta şi pe sine publicului. Relatările ei în cadrul ştirilor de seară deveniră momente culminante ale emisiunii, nu numai datorită conţinutului lor incisiv şi, adesea, controversat, dar şi datorită faptului că părul ei negru şi bogat, tenul alb şi ochi frumoşi şi izbitori făceau din ea cea mai atrăgătoare corespondentă a tuturor reţelelor de televiziune.

La vîrsta de douăzeci şi opt de ani, Carol Alexander îşi găsise locul ca un chip important în ziaristică. Puţini lideri politici refuzau să-i acorde interviuri, deşi nimeni nu-i aştepta cu nerăbdare întrebările muşcătoare şi nemiloase sau cunoştinţele vaste din dosul acestora. În plus, exista o formă subtilă de şantaj în felul în care îşi aborda subiecţii, dar o făcea într-un mod atît de atrăgător, încît puţini rezistau tentaţiei de a se afla în compania ei timp de o oră.

În ziua aceea, Carol Alexander se afla în biroul lui Haydon Lancaster din cadrul *Departamentului de Stat,*

purtînd un costum gri cu fustă şi taior, o bluză pastel şi o eşarfă din mătase neagră care o făceau să pară foarte feminină în ciuda atitudinii ei severe.

Operatorul ei se afla în spate, avîndu-l în obiectiv pe Haydon Lancaster, care stătea la un birou mare plin cu dosare şi hîrtii. Pereţii erau căptuşiţi cu rafturi ce conţineau toate rapoartele guvernamentale existente în legătură cu Indochina, Formosa şi China. De un an şi jumătate Hal era ochii şi urechile lui Dwight Eisenhower în ceea ce privea Extremul Orient şi juca rolul de om de legătură neoficial pentru liderii din regiune.

În nişte condiţii normale de lucru, Hal ar fi fost în cămaşă, cu cravata lărgită şi cu receptorul vîrît sub bărbie în timp ce ar fi scotocit printre hîrtii după vreo recentă informaţie de care *Ike* sau NSC ar fi avut nevoie urgentă. Dar, în ziua aceea, telefonul era scos din priză, iar privirea îi era aţintită asupra lui Carol Alexander.

Dacă îi observa tenul minunat, trupul pe care şi-l menţinea subţire cu ajutorul exerciţiilor riguroase, nu o arăta în nici un fel. Ştia ce adversar teribil era şi o lua în serios.

Tocmai îl trecuse prin maşina ei de tocat, punîndu-i întrebări referitoare la poziţia lui faţă de toate problemele importante de actualitate, de la preţurile produselor agricole la bursele de mărfuri şi situaţia din Taiwan şi Suez, punînd un accent deosebit pe părerile lor controversate în legătură cu Războiul Rece şi cursa înarmărilor.

Bineînţeles că avea tot dreptul să pună acele întrebări. Ca un candidat la Senatul Statelor Unite, era de aşteptat ca Hal să aibă poziţii solide cu privire la problemele cele mai importante şi să fie capabil să şi le apere. Cu toate acestea, trebuise să facă eforturi cumplite pentru a ţine pasul cu ea. Nu mai întîlnise niciodată un reporter atît de bine informat şi care să se repeadă cu atîta iuţeală cînd el îşi cobora garda.

Îl întrebă dacă experienţa sa de şase ani ca trimis al lui Eisenhower la NATO, la *Conferinţa de la Geneva* şi în Indochina îl califică pentru o poziţie în cadrul celui mai important corp legislativ al ţării. Insistă să-i explice de ce experienţa sa în cadrul *Departamentului de Stat* îl făcea să aibă să le ofere ceva new-yorkezilor ca reprezentant al lor. Se întrebă cu glas tare dacă nu cumva popularitatea lui crescîndă pe scena naţională nu îşi avea rădăcina mai degrabă în înfăţişarea lui atrăgătoare şi în povestea familiei sale decît în atitudinea sa faţă de diversele probleme contemporane.

Şi, chiar cînd crezu că interogatoriul luase sfîrşit, ea îl atacă dintr-un nou unghi, punîndu-i o întrebare personală în faţa aparatului de filmat.

– Domnule Lancaster, aş vrea să ştiu ce slăbiciune aveţi.

Hal zîmbi.

– La ce anume te referi? o întrebă el cu amabilitate.

– Cînd vă ascult vorbind despre comunism, aud un liberalism internaţionalist de stînga pregătit în cadrul luptei anti-comuniste a Războiului rece. Nu pot

să nu mă întreb de care parte a gardului vă aflaţi cu adevărat. Şi, bănuiesc că locuitorii statului New York şi, chiar ai întregii naţiuni, se întreabă acelaşi lucru. Sînteţi real, domnule Lancaster? Sau sînteţi o marionetă a partidului şi a averii familiei dumneavoastră care se foloseşte de nişte poziţii politice fierbinţi pentru a-şi croi drum pînă la Senat?

Hal zîmbi, încercînd să nu lase să se vadă sîngele care ţîşnise din rănile făcute de cuvintele ei şfichiuitoare. Niciodată nu-şi auzise propriile păreri disecate cu atîta cruzime şi cu o asemenea erudiţie. Carol nu avea întru totul dreptate în privinţa lui, bineînţeles, dar exprimase cea mai agresivă poziţie anti-Lancaster în cei mai grăitori termeni posibili.

– Înţeleg ce vrei să spui, spuse el rîzînd bine dispus. Un fel de Adlai Stevenson cu caş la gură, purtînd masca lui John Foster Dulles ca să nu-şi dea seama nimeni cine e, de fapt.

– Dumneavoastră aţi spus-o, nu eu, zise ea zîmbind şi ridicînd din umeri ca pentru a se arăta de acord cu acea caracterizare deloc măgulitoare.

Acum Hal deveni serios.

– Sînt mulţi cei cărora le e greu să-mi înţeleagă atitudinea faţă de comunism, Carol, spuse el. Dar pentru mine e foarte simplu. Ţara noastră e o dovadă palpabilă a faptului că libera iniţiativă înseamnă însăşi libertatea. Fiecare individ lucrează pentru sine, nu pentru stat. Sarcina noastră în arena internaţională actuală este de a convinge ţările în curs de dezvoltare că democraţia e singura protecţie reală împotriva

represiunii. Cred că reprezentăm un exemplu excelent în acest sens şi că, datorită acestui lucru, nici o ţară inteligentă nu ne va refuza prietenia.

Chipul i se întunecă.

– Eh, mie mi se pare evident că nici una din dictaturile comuniste nu poate oferi un asemenea exemplu sau o astfel de prietenie, continuă el. Aceasta era marea noastră forţă. Dar, dacă ne bazăm politica externă pe convingerea greşită că ţările în curs de dezvoltare din această lume vor „cădea pradă comunismului" ca o mînă de marionete fără o voinţă proprie, nu numai că supraestimăm puterea comunismului, dar ne şi vindem pe noi înşine şi ţările în curs de dezvoltare foarte ieftin. Aceasta e o atitudine care sigur ne duce la război, şi curînd. Un tip pe nume McCarthy ne-a arătat deja ce daune poate produce ea chiar aici, acasă. Sînt mîndru de ce a făcut preşedintele Eisenhower pentru a lupta împotriva ei în cadrul politicii externe. Şi am de gînd să continui această luptă de oriunde voi putea. Sper să o pot face din Sentatul Statelor Unite, începînd cu anul următor.

Zîmbetul de pe chipul lui Carol Alexander nu se vedea pe ecran, dar aprecia modul inteligent în care Hal profitase de comentariile ei provocatoare pentru a-şi exprima părerile în cea mai avantajoasă lumină. Avea un fel propriu de a-şi combina frumuseţea aproape copilărească cu un ton măsurat şi matur care era uluitor de seducător, îndeosebi în cadrul unei emisiuni televizate.

Ea ezită înainte să-i pună următoarea întrebare. Nu avea nici un sens să mai continue discuţia despre atitudinea lui, căci o învinsese cu inteligenţa sa şi cu farmecul pe care îl trimitea direct spectatorilor prin intermediul camerei. Ea ar fi părut copilăros de agresivă dacă ar fi continuat cu acel subiect.

Astfel că optă pentru o abordare mai umană.

– Ne întoarcem de unde am pornit, spuse ea zîmbind. Ce slăbiciune aveţi, domnule Lancaster?

Hal rîse.

– Sper că atunci cînd o să afli o să-mi spui şi mie, zise el. E o întrebare la care n-am putut niciodată să găsesc un răspuns.

– Haideţi s-o luăm aşa, spuse ea. Proveniţi dintr-o puternică familie americană. Aveţi toată bogăţia pe care v-aţi fi putut-o dori vreodată. Aveţi o soţie tînără şi frumoasă şi un viitor nelimitat. Astăzi vă aflaţi în toiul unei cariere politice promiţătoare despre care numeroşi observatori cred că va face din dumneavoastră un eventual candidat pentru Casa Albă. S-ar crede că nu mai aveţi ce altceva să vă doriţi. Totuşi, cînd vă aud vorbind, îmi păreţi o persoană care nu este deloc mulţumită cu ce are – de fapt, un om care nu ştie sigur ce anume doreşte de la viaţă.

Zîmbetul lui Hal făcu loc unei expresii foarte serioase.

– Oficial? întrebă el aruncîndu-i o privire operatorului.

– Oficial, spuse Carol încuviinţînd.

El se gîndi o clipă înainte să răspundă.

– Ştii, Carol, am găsit în serviciul public eliberarea ideală pentru acea parte din mine care vrea să fie... ei bine, un soldat. Războiul din Coreea m-a marcat într-un mod straniu. Era să mor acolo şi, pe cîmpul de luptă, mi-am dat seama pentru prima oară ce ar fi dacă m-aş oferi pe mine însumi, tot ce eram şi ce aveam, pentru ţară. Într-un fel, în clipa aceea, am uitat de îndoielile privind propria mea persoană, de grijile în legătură cu ce voiam de la viaţă şi de cine credeam că sînt. Totul era foarte clar. Nu contau decît oamenii alături de care luptam şi cauza pentru care luptam cu toţii.

Făcu o pauză şi privirea îi deveni melancolică.

– De atunci am simţit că rolul de soldat mi se potriveşte, spuse el în continuare. Cu alte cuvinte, s-ar putea să nu aflu niciodată răspunsurile importante în legătură cu mine însumi sau cu sensul vieţii. Dar aş vrea să pot da o mînă de ajutor ca ţara aceasta să fie în destulă siguranţă, aşa încît prietenii mei, familia mea şi, să sperăm, copiii mei, să se bucure de liniştea necesară pentru a afla care sînt slăbiciunile lor, pentru a face toate descoperirile în legătură cu ei înşişi şi cu lumea din jur care ne va alcătui viitorul ca popor.

Zîmbetul său fermecător îi reveni pe buze.

– Nu-mi place să mă lungesc, dar un alt lucru plăcut în legătură cu politica e acela că mă aflu totdeauna în primele rînduri, continuă el. Politica e locul unde există acţiune – cîştigi sau pierzi. E o viaţă palpitantă. Aspectul ei de totul-sau-nimic, îndeosebi cînd

e vorba de a candida, mă atrage şi îmi aduce aminte de viaţa de soldat. Pe de altă parte, dacă ai dreptate cînd spui că o parte din mine pare nemulţumită, poate că e datorită faptului că am beneficiat de toate avantajele pe care ţara aceasta le dăruieşte unui singur individ care nu le merită. Nu pot să nu mă simt puţin vinovat din această cauză. Sînt sigur că o parte din mine vrea să dea înapoi tot ce poate, ca să fim chit, într-un fel.

Ridică din umeri.

– Nu susţin că mă cunosc tot atît de bine ca alţii, dar dacă le aduni pe toate la un loc, poate că obţii o descriere destul de bună a slăbiciunii mele.

Timpul se scursese. Zîmbetul lui Carol Alexander deveni deodată cinic şi admirativ.

– Vă mulţumesc că v-aţi petrecut timpul alături de noi, domnule Lancaster, spuse ea. Şi succes la alegerile primare.

– Îţi mulţumesc, Carol. Bănuiesc că o să am mare nevoie.

Interviul se încheiase.

Carol se ridică şi îi întinse mîna.

– Eh, spuse ea repede, îţi mulţumesc încă o dată, Hal. E întotdeauna o plăcere să-ţi iau un interviu.

Zîmbind, Hal îi strînse mîna, simţind vioiciunea ciudată a degetelor ei. În adîncul sufletului era uşurat. În ciuda vîrstei, Carol era o damă. Era bucuros că se

terminase interviul, dar nu avea să fie cu adevărat liniştit decît cînd îl va vedea la televizor şi va şti cît de bine sau rău va apărea în faţa spectatorilor.

– Ai fost nemaipomenită, ca de obicei, o felicită el. Dar trebuie să recunosc că mă bucur că te scot de aici. Totdeauna mă simt mai bine cînd te văd punîndu-ţi zibelina.

Ea îi aruncă o privire scurtă al cărei înţeles el nu îl putu desluşi.

– Orice pentru o cauză bună, spuse ea.

– Hai, te conduc pînă jos, zise el trecînd pe lîngă echipa de filmare şi ieşi pe coridor cu ea.

Trecură pe lîngă birourile de la etajul şapte la clădirii în care se afla *Departamentul de Stat,* îndreptîndu-se spre ascensoarele ce duceau spre garajul subteran. Hal o privi pe Carol care mergea lîngă el cu pasul ei ferm şi atletic. În realitate era mult mai atrăgătoare decît la televizor, căci vocea ei impersonală de pe ecran era înlocuită cu un ton mai prietenos.

– Sper că nu te superi dacă strecurăm în reportaj ceva comentarii din partea unor observatori interesaţi, zise ea.

– Hopa, spuse el zîmbind. Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

– Mă tem că da, zise ea.

Voia să spună că îi oferea ocazia lui Amory Bose să-şi verse năduful pe Hal în cadrul emisiunii. Nu o putea condamna pentru acest lucru, din moment ce Bose făcea senzaţie cu atacurile sale împotriva lui Hal, numindu-l un comunist înveterat din ziua în care

Hal şi-a anunţat candidatura în alegerile primare.

Într-un fel, Hal nu era nemulţumit de acea vendetă, căci ura lui Bose nu numai că îi creştea popularitatea lui Hal, dar acesta era încrezător în propriile păreri şi în imaginea pe care o proiecta prin intermediul interviurilor de genul celui pe care tocmai i-l luase Carol. Tactica lui Bose era atît de stîngace, încît Hal avea impresia că, pînă la urmă totul avea să iasă în avantajul lui.

– Eh, fie ca cel mai bun să cîştige, spuse Hal simplu. Sper doar că, atunci cînd o să-i iei interviu, o să fii la fel de dură ca şi cu mine.

– Cred că asta pot să-ţi promit, zise ea zîmbind.

Învăţase să-l respecte pe Hal de cînd acesta venise la Washington. Înfăţişarea lui plăcută şi relaţiile de familie o montaseră împotriva lui la început, dar în cadrul interviurilor descoperise că nimic nu îi putea zdruncina sinceritatea. Într-un mod curios, greu de definit, Hal era total independent. Nu era nici marioneta liberalilor, nici o creaţie a maşinăriei democratice. Îşi urma propria cale, fără să aibă o mulţime de prieteni sus-puşi la Washington şi îşi transmitea mesajul – susţinut de imensul său farmec personal, ce-i drept – direct oamenilor.

Ea îl admira din acest motiv, deşi bănuia că nu se protejează pe sine suficient. Felul în care aborda politica ar fi putut să se dovedească dezastruos într-o bună zi.

– Maşina ţi-e în partea de sud? o întrebă el cînd intrară în ascensor şi ea încuviinţă. Atunci, am putea

să mergem prin subsol, ajungem mai repede.

Ea nu spuse nimic în timp ce cabina liftului luneca în jos.

Coridorul de la subsol cu birouri de o parte şi de alta, era pustiu în după-amiaza aceea, nu numai pentru că era vineri, dar şi pentru că era trecut de ora cinci. Reportajul lui Carol avea să meargă direct la redactorii postului de televiziune, care îl pregăteau pentru ediţia de ştiri din seara următoare. Probabil că avea să lucreze pînă tîrziu în seara aceea. Lui Hal îi era milă de ea, într-un fel, căci trebuia să-şi petreacă ore întregi făcînd o muncă neinteresantă, departe de activitatea de a lua interviuri care îi plăcea atît de mult.

Se opriră în faţa unei uşi pe al cărei geam nu scria decît numărul *063,* nimic altceva.

Ea rămase tăcută cînd Hal scoase o cheie din buzunar şi o vîrî în broască. Uşa se deschise în interior.

După ce aruncă o privire scurtă pe hol, îl urmă înăuntru.

Jaluzelele erau lăsate. În încăpere nu se afla nimic altceva decît două dulapuri cu dosare, o masă mare şi o canapea din piele.

În timp ce el închidea şi încuia uşa, ea îşi lăsă jos poşeta şi servieta. El nu aprinse lumina.

Cînd se întoarse, ea îi zîmbi şi întinse braţele.

El o trase uşor şi îi simţi mîinile împreunîndu-se în spatele lui şi apoi alunecînd repede mai jos de mijloc.

Sărutul ei era lacom, aproape animalic în graba lui, iar limba ei agitată se mişca înainte şi înapoi peste

a lui. Avea un gust minunat. Parfumul părului ei combinat cu mireasma naturală a pielii îl îmbăta.

Sînii ei, mici şi tari, i se striveau de piept. Auzi un zgomot ce semăna a tors izvorînd din gîtlejul ei cînd îl trase spre ea, frecîndu-şi sexul de penisul lui deja tare.

Bustul ei era foarte slab. Îi simţea cutia toracică şi talia subţire. Picioarele îi erau puternice, datorită exerciţiilor fizice şi mersului pe jos cerut de profesia ei. Acum i se împreunau în jurul mijlocului, căci el o desprinsese de pămînt. Fusta gri de lînă îi era ridicată, aşa încît sexul îi plana deasupra penisului, acoperit doar de mătasea bikinilor.

În timp ce ea îl săruta din ce în ce mai profund, mîinile lui se plimbau peste materialul acela diafan. Ceva în legătură cu bikinii femeilor îl atrăsese dintotdeauna, de parcă acea petală albă ar fi fost practic o parte din trupurile lor, un mic văl feciorelnic aruncat peste sex, o uşă luminoasă care dădea spre sanctuarul sexului lor.

Cu Carol acea senzaţie era deosebit de puternică, deoarece pielea ei era atît de albă şi netedă, picioarele atît de lungi şi micile globuri atît de tari şi dulci. Acum, excitarea ei îi arăta cît se poate de clar că dorea ca sexul să-i fie dezvelit pentru el chiar în clipa aceea. Scîncea, încercînd să-şi înăbuşe gemetele ca nu cumva să-i audă cineva de afară, mîinile ei îl atingeau febrile peste tot, şi îl săruta aproape cu disperare.

O sprijini de masă doar pentru a-i îndepărta chilotul, după care o ridică din nou, ţinîndu-şi mîinile

pe fesele ei.

– Oh, Doamne, şopti ea. Te rog, Hal, intră. Nu mai suport. Te rog...

O aşează pe masă cîteva secunde, o imagine aproape absurdă a unor picioare de femeie pe masa aceea veche – doar cît îşi descheie pantalonii.

Aceştia îi căzură în jurul gleznelor şi, înainte să apuce să o ridice din nou, ea îi trase în jos chilotul. Nişte degete calde de femeie îi acoperiră sexul repede. O auzi scoţînd exclamaţii de uimire în faţa dimensiunii lui, mici ah-uri şi oh-uri de admiraţie.

Apoi, graţie unei mişcări iuţi a şoldurilor şi picioarelor ei, el o penetră, îngropîndu-se adînc în mierea caldă a cărnii femeieşti, atingîndu-i miezul cu vîrful, ceea ce îi smulse gemete de încîntare.

– Oh, da, Hal, spuse ea uşor lîngă obrazul lui. Oh, Doamne...

El o ridică din nou ţinînd-o de mijloc şi îi simţi picioarele dornice strîngîndu-se în jurul lui în timp ce penisul lui lung aluneca înainte şi înapoi în interiorul ei.

Fiecare mică împingere părea să o facă şi mai neputincioasă, iar cuvintele pe care le rostea răsunau în urechile lui ca nişte rugăciuni.

– Mai adînc, scumpule. Ah, mai adînc. Oh, Doamne, frumosul meu. Ahh... ahh...

Nu mai ştia de ea. El îşi spuse că îl dorise, probabil, foarte mult sus, în birou. Ceva din acea poftă aprigă fusese prezent în mod subtil în felul în care îl intervievase. Iar acum, făcea dragoste cu deplina

urgenţă a personalităţii ei puternice şi ambiţioase, tînjind după plăcere aşa cum tînjea după succes.

Era fascinant să vadă acea femelă înfierbîntată pierzîndu-şi controlul rece ca gheaţa şi devenind lacomă după sexul lui, rîvnindu-i sperma, disperată după împingerile lui. Fascinant, dar nu tocmai uman, nu tocmai feminin. Căci ea nu îl voia pe el ca persoană, ci doar plăcerea pe care o putea obţine de la el.

El îi sărută scobitura gîtului şi simţi cum părul ei bogat şi moale le căzu peste chipuri. Mîinile ei i se plimbau peste spate, mijloc şi pulpe, iar gemetele ei îi răsunau în urechi.

– Ah, Isuse, gemu ea. Isuse, Hal, nu te opri... Ah!...

Orgasmele ei se succedau repede acum, întîi unul, apoi altul şi altul, iar trupul i se zvîrcolea în mîinile lui.

– Încă puţin, scrînci ea. Ah, Hal, încă puţin...

Nu ar fi trebuit să se teamă că nu avea să termine. Împingerile lui erau constante, fără grabă, atingîndu-i miezul cu mişcări lente care îi permiteau să-i onoreze penisul neostenit cu gemete, să-l rîvnească plină de extaz şi să-şi lase nevoile lăuntrice să explodeze în jurul lui.

Toate femeile lui Hal cunoşteau acel sentiment încîntător provocat de faptul că rămînea excitat în permanenţă, că le penetra cu calm şi grijă pînă cînd plăcerea le sleia de puteri. Nu datorită unui narcisism masculin le trata astfel, ci dintr-un fel de loialitate, de cooperare prietenească. Dibăcia teribilă a organului

său combinată cu farmecul unic al personalității – atît de delicat şi atent în spatele acelei inteligențe a omului de stat – formau o reţetă care, practic, îl înnebunea pe femei.

Carol Alexander nu făcea excepţie. Cu părul răvăşit, cu mîinile febrile, cu întregul trup tremurînd, ajungea acum la orgasmul final, cel mai adînc şi mai total orgasm pe care i-l provocase vreodată un bărbat.

– Păpuşa mea... Dă-mi-o... Haide, Hal...

Vorbele ei îl molipseau cu propria lor excitare. Dar, chiar şi în clipa în care sămînţa lui începu să curgă mai iute prin trup, el rămase misterios de departe de făptura aceea tremurătoare din braţele sale. Se simţea exilat în sine, adevărata lui inimă fiind la fel de străină de acea pulsare fierbinte şi ritmică din adîncul lui cum era adevărata personalitate a lui Carol faţă de acea femelă orbită care îi secătuia sexul nebuneşte.

Ştia că, peste zece minute, avea să fie din nou rece şi calculată, scrutînd lumea după avantaje şi ocazii, mintea ei ascuţită fiindu-i hrănită de adevăr aşa cum locul fierbinte dintre picioare îi era hrănit de sămînţa pe care o primea de la Hal.

Acest lucru îl întristă şi îl făcu să se simtă foarte singur.

Ce însemna totul? De ce le făcea aşa ceva femeilor? Ce era acea foame care îl arunca în braţele lor, cînd nu se mai putea ridica la propria suprafaţă aşa cum făceau ele, nu se putea pierde în plăcere aşa cum le oferea ocazia să o facă ele?

Era mai rău pentru el acum decît în trecut, în perioada adolescenţei, cînd senzuala Kirsten Shaw şi nenumăratele ei succesoare îi înflăcăraseră imaginaţia şi libidoul, făcînd ca orgasmele să i se pară nişte fantezii devenite realitate, fantezii nu tocmai reale, dar, totuşi, plăcute.

În prezent, separarea era mult mai profundă, mai completă. Căci fusese atins o dată în acel loc tainic al exilului său, atins acolo unde trăia, unde zîmbetul i se stîrşea şi îi începea inima. Golul rămas în urmă era fără sfîrşit.

Nu îndrăznea să se gîndească la Laura cînd se dăruia acelor alte creaturi. Dacă ar fi făcut-o, dacă s-ar fi gîndit să şi-o imagineze în timp ce se bucura de carnea celorlalte, ar fi murit de durere. Era destul de prudent ca să ştie acest lucru.

Astfel că se retrăgea în propriul vid şi le lăsa pe femei să-i guste trupul, nişte creaturi îndepărtate, mlădioase şi goale, ca şi Kirsten, biata şi dispăruta Kirsten, prima lui profesoară, prima lui tovarăşă de joacă.

Iar miezul lui rece rămînea un mister, atît pentru el însuşi, cît şi pentru femeile care tînjeau după atenţia lui.

Cît de sincer fusese în ziua aceea cînd îi spusese lui Carol că, pur şi simplu, habar nu avea care îi era slăbiciunea! Dar cîtă durere ascunseseră acele cuvinte indiferente...

Toate acele gînduri ţîşniră la suprafaţă în acelaşi timp cu orgasmul său. Ieşiră la iveală, parcă

îndemnate de un spirit crud, pentru a-i aminti că, în realitate, el nu era acolo, că inima lui nu se afla în acea activitate febrilă a cărnii – dar şi că nu se afla, de fapt, nicăieri în altă parte. Nu exista nici un loc sigur în sinea lui care să poată fi comparat cu răceala acelui exil.

Cît despre Carol, aceasta îşi pierduse minţile acum, iar vorbele îi ieşeau din gură ca descîntecele unei vrăjitoare înnebunite de propria-i vrajă.

– Dă-mi-o, Hal. Ah, te rog, iubitule. Dă-mi-o acum. Ah!... Ah...

Mîinile lui puternice o traseră cu mai multă forţă în clipa în care sperma ţîşni, o salvă fierbinte îndreptîndu-se spre cel mai adînc ungher al ei. Se agăţă de el cu frenezie, simţind spasm după spasm, după care se prăbuşi, oftînd şi gemînd, ondulîndu-se cu ultimele rămăşiţe de încîntare cînd pensiul lui lung zăbovea liniştit în adîncul ei.

El o aşeză cu blîndeţe pe canapea, simţind cum i se zvîntă transpiraţia de pe abdomen, în timp ce parfumurile ei îl înconjurau. Mîinile ei îi erau afundate în păr, iar coapsele încă încolăcite în jurul mijlocului. Mult timp toarse, îl ţinu strîns şi îl sărută pînă cînd el se micşoră încet-încet şi ieşi din ea.

– Iubitule, şopti ea. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc atît de mult.

El zîmbi lîngă obrazul ei.

– Dumnezeule, spuse ea apoi. Dacă ar fi posibil s-o strîngi într-o sticlă, ai putea să dai cu piciorul întregii averi Lancaster şi să faci alta de zece ori mai

mare.

– Nu se poate strînge într-o sticlă.

În umorul cuvintelor lui se simţi ceva trist.

Ea se ridică în capul oaselor, avînd încă fusta înfăşurată în jurul mijlocului, pentru a-i mîngîia sexul uşor şi a-i atinge cu uimire testiculele a căror sămînţă tocmai pătrunsese în ea.

– Eşti un tip simpatic, spuse ea pe un ton ciudat şi melancolic.

Se aplecă să-i sărute sexul şi îl bătu pe şold posesiv, după care se ridică şi îşi căută bikinii. Şi-i puse, îşi aranjă bluza, îşi îndreptă fusta şi se întoarse spre dulapul mare de metal. Îl deschise şi se privi în oglinjoara de pe uşă. Scoase peria din poşetă şi începu să-şi aranjeze părul.

Hal o privi cum îşi prinse părul cum fusese înainte, după care începu să se ocupe de machiaj. Era deja ea însăşi, îngrijită şi frumoasă, Carol cea rece şi calculată, tînăra ziaristă inteligentă pe care nu o preocupa decît propriul viitor. Fiara ascunsă disperată după sex dispăruse din nou, satisfăcută pe ziua respectivă.

O urmări cu privirea, admirîndu-i puternica personalitate ca, de asemenea, şi picioarele perfecte şi sînii mici şi frumoşi care o făceau să fie atît de atrăgătoare. La fel ca Alice, dispărea şi ea chiar sub ochii lui, în ea însăşi.

Îşi aranjă şi el hainele, punîndu-şi chilotul pe care ea i-l scosese cu cîteva clipe în urmă, vîrîndu-şi cămaşa în pantaloni şi îndreptîndu-şi cravata în oglindă,

în spatele ei. Parfumul ei se agăţa de el fermecător şi se întristă puţin la gîndul că va trebui să-l îndepărteze foarte curînd.

Cînd se pregăteau să se despartă, ea îi întîlni privirea.

– Un excelent american – şi un excelent partener de sex. Păcat că nu poţi folosi sloganul ăsta, Hal, spuse ea.

Cuvintele ei îl răniră, dar nu lăsă să se vadă, ci zîmbi doar şi îşi trecu degetul peste obrazul ei.

– Mă întorc marţi, zise ea apoi. În biroul lui Weaver, pentru o conferinţă de presă. Mi-ar face plăcere să te văd. O să reuşeşti?

Era toată numai afaceri. Cu cîtă răceală se îngrijea de nevoile acelui lucru lacom dintre picioare! Parcă ar fi comandat ceva de mîncare prin telefon.

El se gîndi o secundă. Părea nesigur.

– Sună-mă luni, spuse în final. Mai vorbim atunci.

Ea înaintă puţin şi îl sărută pe buze.

– Pe curînd, domnule senator. Ţine-te tare.

Deschise uşa puţin, cercetă coridorul, îi mai aruncă o privire şi dispăru.

După cîteva minute plecă şi Hal, întorcîndu-se în propriul birou. Mai avea ceva de lucru înainte să plece acasă.

Îi făcea întotdeauna plăcere să o vadă pe Carol. Poate că, în fond, avea să-şi facă timp pentru ea marţi.

Făcuse dragoste cu ea chiar din prima zi cînd se cunoscuseră, cu patru ani în urmă, cînd ea lucra încă

la *Times*. Atunci fusese mai puţin sigură pe sine, dar poseda deja acea inteligenţă extraordinară şi acel instinct pentru punctul politic slab.

Şi acea poftă de a face sex cu el.

În acea primă zi luaseră masa de prînz împreună şi apoi se plimbaseră înainte de a ajunge într-un birou gol nu foarte diferit de acela. Şi, la fel ca atîtea alte femei, făcuse dragoste exact ca şi în ziua aceea. Stilul ei nu se schimba niciodată.

Dar nu îl plictisea niciodată. Îl plăcea felul cum creierul i se dizolva în gemetele cărnii cînd făcea dragoste. O asemenea inteligenţă, abandonată doar cu un anume preţ şi doar pentru cîteva minute. Îi admira felul rapid în care îşi revenea aproape la fel de mult ca acela în care capitula.

Şi mai ştia că, în sinea ei, era la fel de singură ca şi el. Pentru acest motiv o plăcea mai mult – chiar dacă legătura lor fizică nu ar fi putut acoperi niciodată prăpastia singurătăţii lor.

Era un excelent reporter – şi o excelentă parteneră de sex. Hal zîmbi.

Dar dedesubt? Cine era Carol cea de dincolo de ambiţia şi de apetitul ei sexual? Nu avea să ştie nicioadată.

Poate că nici nu merita să ştie, îşi spuse Hal. Poate că plăcerea pe care o afla în braţele ei şi într-ale altora asemeni ei, era o pedeapsă ascunsă sub cea mai dulce dintre măşti, cea mai bună pentru a-i găsi inima şi a i-o răni.

Ei bine, îşi spuse el atunci. Mai bine să ţină în

braţe ceva ce nu putea avea niciodată decît să fie complet singur.

Îşi îndreptă umerii, aruncă o privire dincolo de uşă şi reintră în lume.

Zece

„Aici Carol Alexander raportînd de la Washington. Una din cele mai senzaţionale probleme ale Capitalei nu priveşte anul acesta nici Indochina, nici Orientul Mijlociu, nici cursa înarmărilor, ci un tînăr plin de dinamism din cadrul *Departamentului de Stat* care a pus ochii pe un loc din Senat, ocupat în prezent de cel mai puternic om din Congres.

Numele tînărului este Haydon Lancaster, care, ca trimis al lui Eisenhower a înflăcărat imaginaţia a milioane de americani în cursul ultimilor cîţiva ani cu înfăţişarea sa plăcută, cu numele renumitei sale familii şi cu stilul său politic neobosit. Îl aşteaptă o cursă

dificilă şi, poate, periculoasă împotriva actualului ocupant al acestui loc important, Amory Bose. Alegătorilor democraţi din New York nu le va fi uşor să decidă între un tînăr elegant şi atrăgător şi un distins senator a cărui influenţă în cadrul Congresului este aproape legendară."

Cupola Capitoliului se înălţa trandafirie şi maiestuoasă în lumina amurgului în spatele lui Carol Alexander. Aceasta purta cunoscutul ei costum gri, iar eşarfa de mătase bleumarin părea de un gri închis pe ecranul televizoarelor alb-negru. Dar nici chiar tehnologia brută a televiziunii nu îi putea ascunde licărirea din privire, tenul superb sau feminitatea inteligentă pe care o emana.

În timp ce Carol adăuga unele amănunte biografice despre Haydon Lancaster, scena se mută în biroul acestuia din cadrul *Departamentului de Stat* unde îi luase interviul. Nu era nevoie să fii ziarist cu experienţă pentru a-ţi da seama că frumoasa corespondentă îi punea întrebări dure. Făcea pe neştiutoarea, cerîndu-i părerea lui Lancaster în privinţa tuturor chestiunilor de mare importanţă şi forţîndu-l să explice de ce un om total lipsit de experienţă şi dintr-o clasă privilegiată putea fi un oponent credibil pentru respectatul şi temutul Amory Bose, al cărui renume în cadrul acelui corp legislativ îl întrecea pe al oricui altcuiva.

Pe de altă parte, nu trebuia să fii un admirator al lui Lancaster ca să apreciezi abilitatea şi extraordinara stăpînire de sine cu care acesta răspundea celor mai dificile întrebări. Nu numai că demonstra cunoştinţe practic enciclopedice în legătură cu situaţia externă şi internă actuală, dar se şi comporta cu o asemenea combinaţie de demnitate, calm şi farmec, încît nu era greu să treci de partea lui.

Televiziunea se înţelegea perfect cu frumuseţea lui brună şi cu umorul lui molipsitor. Nu trebuia să facă eforturi deosebite pentru a-şi atrage admiratorii ca alţi politicieni. Obţinea un efect mult mai profund lăsîndu-şi, pur şi simplu, farmecul natural să flirteze cu camera de luat vederi. Parcă se simţeau ochii a milioane de admiratoare aţintiţi asupra televizoarelor în timp ce el vorbea calm şi netulburat cu atrăgătoarea sa interlocutoare.

Probabil simţind că acea combinaţie de sex-appeal şi vădită competenţă era irezistibilă, Carol Alexander a plasat scurtul interviu luat adversarului său spre sfîrşitul emisiunii, pentru a echilibra spectacolul superb oferit de Lancaster.

– Domnul senator de New York, Amory Bose, spuse ea în introducere, este departe de a-l califica pe Haydon Lancaster drept lipsit de experienţă şi, astfel, nedemn de a-i fi adversar. Nu că domnul Bose nu i-ar reproşa lui Lancaster tinereţea şi trecutul său mult prea privilegiat, dar, în afară de acestea, domnul Bose îşi consideră oponentul ca reprezentînd o adevărată ameninţare pentru stilul de viaţă american în următorii zece ani.

Chipul lui Amory Bose umplu ecranul. În spatele său se vedea un perete plin cu cărţi de drept în biroul său din Senat. Părul său rar şi faţa ridată îi dădeau un aspect distins, la fel ca şi costumul *Brooks Brothers* pe care îl purta. Sprîncenele sale, neatinse de fire albe, se arcuiau incisiv deasupra ochilor pătrunzători.

Televiziunea nu îl trata pe Amory Bose nici bine, nici rău. Părea un bărbat de vîrstă mijlocie, bine îmbrăcat şi sigur pe sine. Forţa personală care îl făcea să se deosebească de colegii săi de pe Colină era prea subtilă pentru a putea fi surprinsă de cameră. Totuşi, ceva din încrederea în propria-i putere se comunica spectatorilor.

Bose se pricepea foarte bine să arate o bunăvoinţă părintească în interviuri atunci cînd dorea. Dar, în seara aceea, ochii îi licăreau plini de o furie nemascată şi chiar de repulsie cînd vorbi despre Lancaster.

– Carol, zise el, îţi sînt recunoscător că mi-ai oferit ocazia să spun ce gîndesc despre domnul Lancaster. Mulţi dintre voi, văzîndu-l pe acest bărbat, cu farmecul său incontestabil şi cu elocinţa sa, poate sînteţi tentaţi să credeţi că nu e nimic altceva decît un tînăr inteligent şi ambiţios care doreşte să servească interesele electoratului în Senatul Statelor Unite. Mă aflu aici ca să vă spun că nu este deloc aşa. Dacă studiaţi discursurile lui Haydon Lancaster, munca lui din cadrul *Departamentului de Stat*, interviurile pe care le-a acordat şi intenţiile lui politice, nu puteţi să nu trageţi concluzia, aşa cum am făcut şi eu împreună cu mulţi alţi observatori interesaţi, că Haydon Lancaster este un pericol clar pentru sistemul nostru politic

democratic şi, într-adevăr, chiar pentru stilul nostru de viaţă.

Senatorul făcu o pauză pentru ca vorbele sale să îşi facă efectul.

– Haydon Lancaster, continuă el, nu este decît un agent inconştient al conspiraţiei comuniste internaţionale. Este un om care a jurat să-i ajute pe comunişti oriunde ar dori aceştia să acţioneze împotriva libertăţii, să susţină principiile Partidului Comunist în materie de economie, muncă, politică externă şi, bineînţeles, învăţămînt. Haydon Lancaster nu este altceva decît însăşi ideologia comunismului, îndulcită graţie unei înfăţişări plăcute, unei personalităţi pe măsură şi uneia din cele mai vechi şi mai respectate familii din America.

– Nu vi se pare curios, domnule senator, că un asemenea om a putut apărea din sînul unei familii cu convingeri de dreapta? îl întrebă Carol Alexander.

– Exact asta vreau să subliniez şi eu, Carol, replică Bose. Noi, cei care ne-am dedicat viaţa luptei împotriva comunismului, am învăţat demult să ţinem minte un lucru extrem de important. Cînd comunismul îşi pune în gînd să se infiltreze într-o societate liberă, să o slăbească şi să o distrugă, nu o face apelînd la un chip urît, ci deghizat sub o mască de promisiuni atrăgătoare, discuţii inteligente în favoarea raţiunii, înţelegerii şi coexistenţei paşnice. Aceia dintre noi care am luptat toată viaţa împotriva comunismului recunoaştem foarte uşor acest chip zîmbitor şi desluşim mult mai multe în falsele sale promisiuni şi ademeniri.

– Sînt nişte acuzaţii foarte grave, domnule senator

Bose, spuse reportera. Le puteţi susţine cu dovezi concrete?

– Posed deja dovezi, prin intermediul funcţiei mele şi al Dosarelor Congresului, că politica domnului Lancaster este fără excepţie cea a grupării de stînga din această ţară şi, de asemenea, că intenţia sa este ca, devenind senator al Statelor Unite, să acţioneze în interesul blocului comunist şi în spiritul principiilor Partidului Comunist.

După cum era de prevăzut, Bose se eschiva. Nu putea susţine în mod clar că Haydon Lancaster era comunist, pentru că nu exista nici o dovadă concretă în acest sens. Nu putea decît să sugereze prin cele mai puternice insinuări că politica lui era la fel cu a celor de stînga. Din moment ce nici acest lucru nu putea fi dovedit, însă, Bose trebui să-şi folosească toată priceperea pentru a-şi acoperi adversarul de batjocură şi bănuieli, reducîndu-i la tăcere pe cei care ar fi vrut să-i ia apărarea.

Carol Alexander îl lăsă politicoasă pe senatorul furios să se descarce timp de trei minute. Mesajul era cît se poate de clar. Haydon Lancaster era o ameninţare atît pentru Senat, cît şi pentru America.

– Dacă acest om, sau alţii ca el, ajung să deţină o funcţie importantă în domeniile executiv, legislativ sau juridic ale guvernului nostru, încheie Bose, putem să ne luăm adio de la libertăţile prevăzute în constituţia noastră. Haydon Lancaster nu doreşte decît să dizolve aceste libertăţi şi să distrugă democraţia pentru care am luptat şi mulţi au murit, chiar.

Atît de puternic a fost mesajul furios transmis de

Bose în cele trei minute, încît, practic, întrecuse lungul interviu al lui Hal Lancaster. Simţind acest dezechilibru, Carol Alexander hotărî să-şi încheie reportajul cu remarcile personale pe care le obţinuse de la Hal în legătură cu experienţa acestuia în războiul din Coreea şi cu efectele pe care le-a avut asupra deciziei lui de a alege o carieră politică.

– Am crescut beneficiind de toate avantajele pe care ţara mea le poate oferi unui individ care nu le merita, spunea Hal, cu chipul său copilăros şi plăcut. Nu pot să nu mă simt puţin vinovat din această cauză. Sînt sigur că o parte din mine vrea să dea înapoi tot ce poate, ca să fim chit, într-un fel.

Chipul frumos al lui Hal rămase îngheţat pe ecran în timp ce Carol Alexander vorbea.

– Un ticălos comunist sau un mare american? spuse ea. Trădător sau potenţial preşedinte? Haydon Lancaster înseamnă lucruri diferite pentru fiecare dintre noi. Ocupă deja un loc în analele militare ca deţinător al Medaliei de Onoare a Congresului. Acum doreşte un rol important în viaţa legislativă a Americii. Dacă îl va înfrînge pe Amory Bose în alegerile primare din această primăvară, va intra în istorie, căci nici un senator cu puterea lui Bose nu a pierdut vreodată. Poate că acesta e motivul pentru care Amory Bose încearcă tot posibilul să-l oprească pe Lancaster şi să-l alunge de pe scena politică. Unde se află, oare, adevărul? întrebă ea. Răspunsul la această întrebare va trebui găsit de alegătorii new-yorkezi anul acesta. Iar, dacă Haydon Lancaster va învinge în New York, s-ar putea ca viitorul său politic să fie hotărît, într-o

bună zi, de întregul electorat în cadrul cursei pentru funcţia de preşedinte al ţării noastre. Aici Carol Alexander. Vă mulţumesc şi noapte bună.

Elizabeth Bond stătea în faţa televizorului în biroul din apartamentul ei şi se uita la chipul neclintit al lui Haydon Lancaster.

Căzuse pe gînduri. Ascultase ştirile din pură curiozitate în seara aceea, ştiind că directorii executivi ai reţelei căutau un nou sponsor a cărui influenţă le-ar fi putut fi de folos pe viitor. Dar, cînd începuse interviul lui Lancaster, ceva o făcuse să-şi înceteze orice activitate şi să-i acorde toată atenţia.

Pînă atunci nu fusese decît un simplu nume pentru ea. Dar magnetismul pe care îl proiecta pe ecran o impresionă extrem de mult. Şi calmul cu care răspundea întrebărilor penetrante ale reporterei era extraordinar. Izbutise să-şi creeze o imagine foarte controversată în arena politică paranoică americană şi, totuşi, să întoarcă toate bănuielile în privinţa lui în propriul său avantaj.

„Potenţial preşedinte..."

Cuvintele lui Carol Alexander îşi găseau ecoul în mintea lui Tess. Se putea uita, oare, cineva la chipul frumos al lui Lancaster şi să şi-l imagineze în Biroul Oval?

Tess se considera o judecătoare a viitorului la fel de bună ca oricine altcineva. Cîntărirea împrejurărilor,

calcularea ameninţărilor şi a avantajelor alcătuiau o cheie atît a vieţii ei personale, cît şi a celei profesionale. Totuşi, pînă atunci nu îşi concentrase atenţia asupra politicii.

În seara aceea, însă, se gîndea la Haydon Lancaster. Un deţinător al Medaliei de Onoare. Un om cu o mare avere personală şi cu un farmec şi mai mare. Un gînditor politic de o vădită seriozitate. Un focar al controverselor.

Soţul unei femei bogate şi răsfăţate care fusese iubita înaltei societăţi cu mult înainte de a fi debutantă.

Dar cei doi nu aveau copii.

Tess se uită la acei ochi plini de sensibilitate, la bărbia puternică şi la acel păr negru şi bogat. Oare aşa arăta viitorul?

De ce nu? În fond, orice era posibil. Tess dovedise acest lucru de nenumărate ori. Misiunea ei pe pămînt era de a o dovedi.

Haydon Lancaster, îşi spuse ea. Preşedinte al Statelor Unite.

O voce o trezi brusc din reverie. Era Win, îmbrăcat în pijama şi halat, gata de culcare.

– Lisa, ce faci, nu vii? o întrebă el punîndu-i o mînă delicată pe umăr.

Ea îşi mută privirea de la acele degete îmbătrînite la chipul splendid de pe ecran.

– Vin imediat, spuse ea cu vocea Lisei.

Trebuia să se forţeze să se întoarcă la Winthrop Bond, căci cu mintea era deja foarte departe de el.

Ideea care se năştea în ea părea prea îndrăzneaţă

pentru a fi luată în serios. Nici chiar o femeie vicleană şi plină de resurse ca ea nu se putea gîndi la o cucerire ca aceea a lui Haydon Lancaster. Acesta era extrem de departe.

Pe de altă parte, îşi spuse ea ridicîndu-se pentru a-şi urma soţul în dormitor, lumea era extrem de imprevizibilă. Orice era posibil.

Intră în dormitor, se ghemui lîngă soţul ei şi îl luă de gît.

– Dragule, spuse ea. Nu crezi că, în ultima vreme, am muncit amîndoi prea mult? Tare aş vrea să mergem în Napili o săptămînă, două. Iarna asta a fost prea grea pentru mine. Vreau să stau puţin la soare cu tine şi să înotăm împreună.

El o sărută pe obraz şi zîmbi.

– Lisa, asta e cea mai bună idee pe care am auzit-o pe ziua de azi.

Unsprezece

The Wall Street Journal

21 februarie 1958

Winthrop Allis Bond al patrulea, preşedinte al consiliului de conducere şi acţionar majoritar al corporaţiei W.W. Bond, Inc., *a decedat într-un accident de înot, pare-se datorită unui atac de cord.*

Bond, descendentul uneia din cele mai influente familii din lumea afacerilor, se afla în vacanţă la proprietatea sa din Hawaii cînd s-a întîmplat nefericitul accident. Cadavrul i-a fost găsit plutind în apele din apropierea plajei sale personale de cîţiva servitori. Soţia sa, Elizabeth, a încercat să-l readucă la viaţă prin respiraţie artificială înainte de a-l transporta la Spitalul Maui Memorial, *unde a fost declarat decedat în*

momentul sosirii la 10:22 dimineaţa ora Pacificului.

Medicii care l-au examinat au descoperit că Bond suferise un infarct în timp ce înota şi îşi pierduse cunoştinţa. Mai suferise o uşoară tromboză coronariană în 1952, care i-a afectat inima foarte puţin. Potrivit declaraţiilor membrilor familiei, Bond nu era un înotător puternic, dar cunoştea foarte bine apele oceanului din apropierea casei. Nu s-a făcut autopsie.

Preţurile acţiunilor au scăzut foarte mult ieri dimineaţă la aflarea veştii despre moartea neaşteptată a miliardarului, dar au crescut din nou mai târziu în cursul zilei. Purtătorii de cuvînt al corporaţiei W.W. Bond *i-au asigurat pe acţionari că puterea va fi preluată în cursul săptămînilor următoare, fără să aibă loc nici o schimbare a politicii sau în rîndul personalului. Fiul lui Bond dintr-o căsătorie anterioară, Winthrop al cincilea, membru al comitetului director şi deţinător al unei funcţii foarte importante în cadrul companiei în ultimii zece ani, îi va urma tatălui său în funcţia de preşedinte al comitetului, conform dispoziţiilor executive ale companiei.*

În afară de soţie şi fiu, Winthrop Bond mai lasă în urmă o fiică din căsătoria anterioară, pe nume Gay, o soră, Jessica şi patru nepoţi.

Slujba de înmormîntare va avea loc luni la Biserica Metodistă Unită din Wailuku, Hawaii.

Doisprezece

Era o seară de sărbătoare.

Parada de primăvară a Laurei tocmai avusese loc la *Waldorf* şi însemnase un succes imens. Acest lucru o bucura foarte mult pe Laura, căci modelele pe care le crease pentru acel anotimp erau mai neobişnuite decît toate celelalte. Reprezentau cel mai excentric şi mai modernist aspect al Laurei şi purtau amprenta clară a tulburărilor care se petreceau în ea ca persoană şi ca artistă în acel moment al vieţii ei. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe de data aceasta.

Dar cei mai importanţi cumpărători şi ziarişti

prezenţi păruseră impresionaţi, unii din ei chiar extaziaţi. Comenzile curgeau şi se vorbea că parada atinsese un nivel foarte înalt. Era ca şi cum Laura ar fi înaintat mai departe decît ar fi îndrăznit vreodată, din una din cele mai mari lovituri ale ei ca designer.

În seara aceea, ea şi Tim intenţionau să sărbătorească succesul cu o cină intimă în doi, acasă. Şampania aştepta în frigider şi Laura pregătise deja masa cu lumînări şi cea mai frumoasă faţă de masă înainte să plece. Ea şi Tim glumiseră despre „întîlnirea" lor, dar privirile pline de afecţiune pe care şi le aruncaseră arătau foarte clar că era o ocazie importantă pentru amîndoi.

Relaţia lor avea mare nevoie de o reînnoire. În ultimele luni, atmosfera dintre ei devenise din ce în ce mai tensionată şi căsnicia lor tulburată de forţe pe care nici unul nu le înţelegea.

La prima vedere, se părea că obsesia Laurei pentru fotografiat era cauza, căci îi afecta şi profesia şi viaţa de familie.

Îşi transformase camera de toaletă în cameră obscură şi acum îşi developa toate fotografiile acasă. Era o necesitate financiară, ţinînd cont de cît de costisitoare erau laboratoarele de specialitate, dar şi un gest simbolic. Laura spera că, aducîndu-şi pasiunea sub propriul acoperiş, îl putea face pe Tim să o accepte ca pe o realitate familiară şi, deci, nevinovată.

Dar Tim se purta exact ca şi cum camera obscură nu s-ar fi aflat acolo şi, de fapt, ca şi cum pasiunea

pentru fotografii a Laurei nici n-ar fi existat. Ori de cîte ori îi spunea că iese să facă nişte poze sau că trebuia să developeze cîteva, el îi arunca o privire absentă şi iritată, de parcă i-ar fi adus deodată la cunoştinţă un plan de acţiune de neînţeles care le tulbura rutina casnică.

Drept urmare, Laurei începu să-i fie teamă să-i spună dinainte despre ieşirile ei. Ştia că Tim era dezaprobator şi că menţionarea fotografiilor ar fi creat o atmosferă şi mai încărcată între ei.

La început, Tim îi spusese că era o nebunie să hoinărească prin cartierele mai puţin plăcute ale New York-ului, singură, în căutare de subiecţi. Ea încercase să-i explice că aparatul de fotografiat era apărătorul ideal pentru ea şi că nimeni nu o amenintase cîtuşi de puţin. Dar nu îl convinsese.

Acum nu mai purtau astfel de discuţii, căci Tim îşi înlocuise mustrările cu o tăcere rece. Cînd ieşea cu aparatul ei de fotografiat, Laura îi lăsa bilete prietenoase: *„Am ieşit pentru o oră. Ne vedem înainte de nouă. Cu dragoste, Laura.“* Tim, însă, le ignora. Cînd se întorcea acasă, împovărată cu geanta plină cu tot felul de lucruri necesare fotografiatului, ea îl găsea citind posomorît sau uitîndu-se la televizor, iar biletul îi era pe dulapul din bucătărie, exact în locul unde îl lăsase.

Adesea era plină de emoţie lăuntrică în legătură cu fotografiile pe care le făcuse şi ardea de nerăbdare să ajungă în camera obscură să le developeze. Dar nu-şi putea împărţi bucuria cu Tim, căci ştia că l-ar fi

supărat.

În rarele ocazii cînd el rupea tăcerea în legătură cu pasiunea ei, era pentru a i-o reproşa în termenii cei mai grosolani. Într-o zi, o sesiune fotografică a făcut-o să întîrzie cu nişte schiţe pe care i le promisese lui Meredith pentru a doua zi dimineaţă. Tim profitase de acea greşeală măruntă pentru a o certa.

– Eşti fotograf sau designer vestimentar?

Acea arcuire aproape dispreţuitoare a buzelor o făcuse să se simtă şi vinovată şi derutată.

Totuşi, nu putea să nege – *era* şi fotograf şi designer vestimentar. Arta fotografică era mult mai mult decît un hobby. Făcea parte din ea la fel de profund ca şi designul. Şi, chiar dacă nu era încă o profesie, avea aceeaşi importanţă şi îi cerea tot atîta timp şi energie.

Acest fapt o umplea de bucurie, dar şi de incertitudine. Căci aparatul de fotografiat devenise o cale de eliberare a ceva ce fusese reprimat în adîncul sufletului ei toată viaţa. Pozele pe care le făcea acelor oameni necunoscuţi erau nişte uşi deschise către propria-i inimă. Cînd căpătau contur în faţa ochilor ei în tava de prelucrare, simţea un amestec de veneraţie şi uşurare, de parcă şi-ar fi regăsit esenţa după ce o pierduse aproape total. Simţea din nou contactul cu rasa umană, mai profund şi mai tulburător cu fiecare zi care trecea.

Dar nu îi putea împărtăşi nimic soţului ei. Într-adevăr, prăpastia dintre ea şi Tim părea să se lărgească din ce în ce mai mult. Erau zile cînd şi el se

întorcea foarte tîrziu, seri cînd nu ajungea să ia cina cu ea, cînd venea mirosind a băutură, irascibil şi periculos.

Ea nu îndrăznea să-l întrebe nimic în legătură cu acele absenţe, căci înţelegea că îi plăteşte cu aceeaşi monedă. Dacă ea putea să întîrzie două ore, atunci şi lui i se permitea acest lucru.

O dată a fost convinsă că mirosea a parfum de damă cînd a venit acasă tîrziu şi s-a urcat în pat lîngă ea. S-a silit să nu spună nici un cuvînt de furie şi supărare, pentru că bănuia că el căuta intenţionat un motiv de ceartă.

Mai tîrziu, ea a încercat să găsească un moment potrivit pentru a avea o discuţie serioasă cu el în legătură cu problema care le umbrea căsnicia. Dar el a oprit-o scuzîndu-se brusc că nu avea timp de vorbă. Privirea lui îi spuse clar că nu dorea nici o schimbare a situaţiei actuale, ci o revenire la fostul stil de viaţă, cînd *Laura, Ltd.* fusese unica ei preocupare şi legătură cu el.

Pe măsură ce timpul trecea, în lipsa conversaţiilor din inimă, cunoşteau momente subite de irezistibilă dorinţă fizică şi vechea lor căldură îi unea din nou fără cuvinte. Făceau dragoste în zori sau înainte de cină, după care stăteau tăcuţi în pat, ascultînd răsuflarea oraşului ce răzbătea prin fereastră şi simţind un ecou seducător al fostei lor intimităţi.

Dar, aşa cum bănuiau amîndoi, nu era decît un ecou, nu o bază fermă pentru dragoste şi încredere. Acest lucru îl făcea să fie mai amărui, căci ştiau că

venea dintr-o perioadă de fericire care nu mai exista şi răsuna în tăcerea rece care se lăsase acum între ei. Şi simţeau, chiar şi în cele mai aprinse îmbrăţişări, că prăpastia care se adîncea în esenţa relaţiei lor nu era acoperită, ci avea să reapară imediat ce îşi reluau ocupaţiile zilnice.

Laura nu ştia cum să lupte împotriva acelei răceli treptate care o îndepărta de soţul ei. Ştia că Tim nu avea să fie mulţumit decît cînd ea va renunţa definitiv la fotografii. El vedea în ieşirile ei solitare nişte aventuri interzise, aproape perverse, care îl umpleau de ceva ce se învecina cu furia stîrnită de gelozie. Strîmba din nas dezgustat cînd se uita la pozele pe care ea le făcuse oamenilor care erau consideraţi nişte scursuri ale societăţii.

Dar Laura nu putea renunţa la fotografiat aşa cum nu putea renunţa la sine. În scurtul interval de un an, aparatul de fotografiat devenise pentru ea la fel de important ca orice altă parte din viaţa ei. Aşa încît nu avea de ales decît să încerce să îl împace cu un soţ şi cu un stil de viaţă care rămasese în continuare în conflict cu el.

Laura spera ca seara aceea petrecută acasă în doi să fie unul din acele momente de nepreţuit cînd vechea apropiere le eclipsa recenta înstrăinare.

Speranţa ei nu era numai emoţională, dar şi fizică. Nu mai avuseseră cîteva clipe de intimitate de aproa-

pe două săptămîni datorită presiunii legate de prezentarea colecţiei de primăvară şi conflictului dintre ei. Îl dorea cu disperare. Trupul o durea tînjind după atingerea caldă a mîinilor lui, după tulburarea lentă stîrnită de îmbrăţişarea lui. Spera că seara aceea avea să-i unească iar.

Dar după-amiază se întîmplă ceva care îi dădu planurile peste cap.

Biroul era relativ liniştit în urma spectacolului din seara precedentă, aşa că Laura dăduse o fugă în Bronx, unde ştia că va găsi unul din noii subiecţi preferaţi, o prostituată adolescentă pe nume Maria.

Maria, a cărei mamă era de origine hispanică, iar tatăl, necunoscut, era un subiect fotografic uluitor. Sub fardul strident şi hainele pe care le purta pentru a-şi practica meseria, avea un chip de înger. Dincolo de exteriorul de tîrfă era la fel de dulce şi de timidă ca o elevă a şcolii de duminică.

Maria era un adevărat paradox, o întruchipare în carne şi oase a terenului de luptă între Bine şi Rău, căci personalitatea ei reală era pe atît de serioasă pe cît îi era profesia de murdară şi de înjositoare. În ultimele patru săptămîni, Laura adunase o serie de fotografii zdrobitoare care înfăţişau cele două aspecte ale Mariei, iar în ziua aceea intenţiona să mai realizeze cîteva pe stradă, locul unde Maria lucra, de fapt.

Numai că, spre surprinderea tuturor, poliţia îşi alesese tocmai ziua aceea pentru a le ridica pe fetele din zona Mariei, iar Laura se aflase cu geanta ei la

numai cîţiva metri distanţă de Maria cînd aceasta fusese arestată.

Sub un impuls de moment, Laura se luase cu un taxi după duba poliţiei pînă la secţie, unde depusese cauţiune pentru Maria în schimbul privilegiului de a o fotografia în acel sector mai puţin profitabil al muncii ei. Totul durase foarte mult şi Laura ieşise doar cît să sune la birou şi să-i lase un mesaj lui Tim că avea să întîrzie.

Reuşise să realizeze cîteva duzini de fotografii cu chipul Mariei, elocvent în resemnarea sa, în timp ce se aflase în celulă şi la audierea pentru cauţiune. Le mai făcuse, de asemenea, cîteva poze extrem de interesante şi celorlalte prostituate, ofiţerilor de poliţie plictisiţi şi judecătorului. Fusese atît de fascinată de atmosfera aceea de cooperare, aproape un sentiment de familie, între oamenii legii şi inculpate, încît pierduse noţiunea timpului.

Era aproape nouă şi jumătate cînd, epuizată din cauza aventurii cu Maria, Laura ajunse acasă, în sfîrşit, cărîndu-şi geanta grea, lihnită de foame şi cu răsuflarea tăiată. Luă liftul şi intră în apartament.

Simţi miros de ţigară în living-room. Însemna că Tim era acasă.

– Tim? strigă ea.

Îşi agăţă paltonul în cuier, lăsă aparatul de fotografiat în holul de la intrare şi se îndreptă spre bucătărie.

Trecu prin sufragerie. Masa era pregătită pentru cină. Două lumînări erau aprinse şi arseseră pe

jumătate, iar sticla de şampanie se afla în frapieră.

Laura simţea în aer miros de violenţă. Dar timpul ei de reacţie nu fu suficient pentru a o pregăti.

Cînd intră în bucătărie, Tim îi răsări în faţă din senin. Era în cămaşă şi pieptul puternic i se vedea graţie celor cîtorva nasturi descheiaţi. Era roşu la faţă.

Iar după ochi, ea îşi dădu seama că băuse.

– Tim, îmi pare nespus de rău, începu ea. Nu s-a putut altfel. Sper că n-am stricat chiar tot. Am aşteptat atît de mult seara asta...

Tăcu brusc, fiindcă el se apropia atît de ameninţător, încît ea merse cu spatele pînă în holul care ducea spre dormitor. Părea uriaş, înspăimîntător. Tăcerea lui o enerva.

– N-ai primit mesajul meu? întrebă ea. Am sunat la birou imediat ce mi-am dat seama că o să întîrzii...

– Mesaj? spuse el printre dinţii încleştaţi.

Cuvîntul ieşi neclar din cauza alcoolului, dar aprins de o furie mocnită, aşa încît sună ca o acuzaţie.

– L-am lăsat la birou, spuse ea cu o voce tremurătoare. Maria, prietena mea, a fost arestată şi a trebuit să depun cauţiune pentru ea...

Tim clătina din cap neîncrezător.

– Mesaj? Ce mesaj? N-a fost nici un mesaj.

Laura continua să meargă cu spatele. Intrase în dormitor fără să- şi dea seama. Patul o făcu să se oprească la un moment dat.

– Ţi-am spus, am sunat-o pe Meredith...

– *Ce mesaj?*

– Tim, cel puţin ascultă-mă...

– O cină deosebită, murmură el sumbru. Doar noi doi. Ţii minte? O ocazie specială. Dar tu n-ai fost aici. Era doar unul din noi. Şi n-a existat *nici un mesaj.* Nu-ncerca să-mi spui că ai lăsat un mesaj. Nu sînt chiar atît de prost.

Păru să se ghemuiască în faţa ei, gata să se năpustească asupra ei ca un animal. Imaginea aceea o făcu să pălească.

– Tim, trebuie să mă asculţi, spuse ea. Am încercat să... l-am lăsat...

Înainte să mai apuce să spună ceva, mîna lui apăru din senin şi o lovi atît de tare, încît căzu pe pat ca o păpuşă de cîrpă. Obrazul îi amorţi. Văzu stele verzi. O clipă fu prea ameţită ca să se poată mişca.

Îşi ridică privirea spre el. Se uita la ea cu duşmănie şi ochii îi erau luminaţi de o furie atît de groaznică, încît ei îi veni să ţipe.

– Mesaj...

Rosti cuvîntul cu un sarcasm teribil. Ura din glasul lui făcu să- i îngheţe sîngele în vene.

El făcu deodată un pas spre ea şi ridică mîna pentru a o lovi din nou. Ea se chirci în aşternut ca un copil. Ochii lui erau ca nişte cărbuni încinşi, irisurile fiind aprinse de furie. Ştia că băuse, dar numai alcoolul nu putea să dea naştere unei asemenea priviri îngrozitoare.

– Poţi să-mi spui ce minciună vrei în legătură cu locul unde-ai fost, zise el. Hai, pune-ţi mintea la con-

tribuţie. Fii deşteaptă. Născoceşte orice poveste vrei. Dar nu-mi spune că ai lăsat un mesaj, mincinoaso, pentru că n-a existat aşa ceva. Mă auzi?

Se aplecă deasupra ei, încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi mîna mare asemeni unei arme. O ridică şi văzu că ea se fereşte de el, agăţîndu-se cu disperare de perne.

Nu găsea nici un cuvînt potrivit. Durerea teribilă din obraz şi din ochi se unea cu atitudinea lui ameninţătoare pentru a o reduce la tăcere. Uită de încercările de a apela la raţiunea lui, pentru că era stăpînită de teama fizică.

– Haide, spuse el apucînd-o brusc de umeri. Spune, mincinoaso. Nu era nici un mesaj. Nici un mesaj. Spune. Spune. *Spune!*

În timp ce repeta acel cuvînt, o scutura cu o forţă îngrozitoare. Era uriaş ca un leu, iar ea era la fel de neputincioasă ca o căprioară în mîinile lui. Capul i se izbi de perne iar şi iar, făcînd-o să ameţească şi să devină moale ca o cîrpă.

Nu scoase nici o vorbă. Era prea speriată ca să mai spună ceva. Nu putea decît să se uite plină de uimire la ochii lui, care erau fixaţi asupra ei cu o intensitate din care dispăruse orice sentiment omenesc. Era privirea unei fiare, plină de ură faţă de duşman şi de dorinţa de a-l distruge.

În cele din urmă, o trînti pe spate şi se ridică deasupra ei, răsuflarea hîrîindu-i în gîtlej, trupul lui conturîndu-se ca acela al unui monstru în lumina care pătrundea din hol. Laura rămase întinsă, privindu-l cu

ochii măriţi de groază.

Apoi, dintr-odată, atitudinea lui se schimbă. Oftă. Vraja în care fusese învăluit părea să se destrame. Furia animalică dispăru şi era din nou soţul ei, părînd epuizat şi speriat el însuşi.

Văzînd aceasta, ochii Laurei se umplură de lacrimi şi scoase un suspin slab din gîtlej. Încă se mai ţinea departe de el, între aşternuturile răvăşite, dar inima i se îndrepta sprè el.

Într-un tîrziu, el se aşează pe marginea patului, ascunzîndu-şi chipul în mîinile mari.

– Oh, Doamne, spuse el oftînd. Oh, dulcea mea Laura.

Fără să se uite la ea, îi atinse mîna cu blîndeţe. Ea i se aruncă în braţe.

– Dumnezeule, murmură el aproape de urechea ei. Iartă-mă.

Ea îl sărută pe obraz şi simţi lacrimi fierbinţi. Le uni cu ale ei şi încuviinţă, trăgîndu-l mai mult spre ea. Încă nu putea să vorbească. Se agăţă de el cu toată puterea. Iar în braţele care o ţineau exista o energie plină de disperare aproape la fel de înspăimîntătoare ca furia ce îi stăpînise mîinile cu o clipă în urmă.

– Iartă-mă, repetă el pe un ton atît de nefericit încît o duru inima cînd îl auzi ieşind de pe buzele unui bărbat atît de mîndru şi de puternic.

Ea i se cuibări la piept, agăţîndu-se de căldura lui de parcă ar fi fost singura pavăză între ea şi o lume rece ca gheaţa, o lume care putea îngheţa orice atingea.

Dar ştia că îmbrăţişarea ei nu era de ajuns pentru a-l aduce la fel de aproape cum fusese odată şi cum ar fi trebuit să fie. Iar puterea braţelor lui nu avea să mai fie niciodată la fel de liniştitoare ca la început. Căci forţa acelor muşchi încă îi mai înţepa obrazul şi groaza care o făcuse să se ferească de soţul ei încă îi mai pulsa în toate simţurile.

Duşmanul era înăuntru acum. În seara aceea fusese trecută o linie, fusese făcut un pas care nu mai putea fi niciodată retras. Laura nu putea da timpul înapoi. Nu putea decît să se agaţe de ceea ce-i mai rămăsese.

Însă nici acest lucru nu era de ajuns. După un timp, Tim începu să-i dea drumul. Îl simţea depărtîndu-se de ea, mîndria şi teama făcîndu-l să se ruşineze.

Nu îi voia iertarea. Voia ceva mai mult, ceva care i-ar fi putut şterge pentru totdeauna nu numai furia, dar şi motivul ei. Şi acel motiv era chiar soţia lui, a cărei existenţă separată devenise, într- un fel, ceva ce nu mai putea tolera.

Rămaseră amîndoi în acea îmbrăţişare fragilă, simţind cum slăbeşte de ambele părţi, pînă cînd, în cele din urmă, el se ridică şi ieşi din cameră, fără să-i mai arunce vreo privire. De data aceasta nu avea să mai fie nici o împăcare instantanee. Lucrurile merseseră prea departe.

Laura stătu în linişte. Auzi uşa dulapului deschizîndu-se şi închizîndu-se. Urmă un foşnet de haine cînd el îşi puse paltonul. Îşi simţi glasul ridicîndu-i-se

în gîtlej pentru a-l striga. Prea tîrziu, însă: uşa apartamentului se închidea deja în urmă lui.

Laura era singură.

Treisprezece

A doua zi dimineaţă, mintea lui Tim era chinuită dureros de amintirea a ceea ce se întîmplase seara precedentă şi de o mahnureală cumplită. Sosi la birou devreme. Îşi făcuse un obicei de a-şi descărca nervii muncind dublu.

Se aşeză în linişte la biroul său şi răsfoi plictisit hîrtiile. Majoritatea erau mesaje de felicitare din partea vînzătorilor cu amănuntul, editorilor de la revistele de modă şi a diverşilor cunoscuţi.

Aproape de fundul cutiei găsi un bilet împăturit. Scrisul era al lui Meredith.

„Cinci şi jumătate“, scria. *„Laura a avut o urgenţă.*

E la secţia de poliţie din Bronx ca să o scoată pe Maria", cine o mai fi şi asta. „O să ajungă acasă pe la nouă. «Spune-i că-l iubesc şi că abia aştept să-l văd.» Cu dragoste şi sărutări – M."

Meredith scrisese mesajul cu obişnuitul ei umor, citînd cuvintele pe care credea că trebuie să le audă exact.

Durerea de cap se înrăutăţi brusc. Închise ochii. Singurul zgomot din încăpere era cel al filtrului de cafea.

Deci îi lăsase un mesaj, aşa cum spusese. Probabil că se rătăcise din cauza agitaţiei din după-amiaza precedentă, căci nu îl găsise cînd făcuse ordine pe birou înainte să plece, la şase.

Tim simţi că i se face rău de la stomac. Capul îi vuia. Cuvintele de pe hîrtie erau acoperite de amintirea propriei mîini care o lovise pe Laura peste faţă. Imaginea aceea îi persista în faţa ochilor minţii ca un coşmar.

„Spune-i că-l iubesc şi că abia aştept să-l văd."

Deci, îl dorise aseară, aşa cum bănuise. Şi ea aşteptase venirea serii cu aceleaşi sentimente ca şi el.

Dar, în cazul lui, îndelungatele ceasuri de aşteptare îi transformaseră dorinţa într-o furie oarbă care nu putea fi negată, împotriva căreia lupta de multe săptămîni, dar care, la urmă, îl împinsese spre lucruri de neiertat.

În zori se întoarse acasă. Văzu că Laura strînsese masa pregătită pentru cină, împăturise faţa de masă, pusese în frigider sticla de şampanie neatinsă şi făcuse ordine prin apartament înainte să se culce.

Şi-o închipui ieşind din dormitor după plecarea lui. Îşi imagină expresia ochilor ei în timp ce punea la loc lucrurile pregătite pentru cina lor eşuată. Cu ochii minţii îi vedea tristeţea, singurătatea, durerea şi teama pentru felul cum o tratase el. Şi o mai văzu urcîndu-se în pat singură, pentru a dormi fără soţul ei alături.

Stînjenit, aruncă o privire în dormitor. Ea dormea adînc, trupul mărunt ca al unui copil fiind ascuns sub aşternut. Imaginea ei îi provocase atîta durere, încît nu se putea gîndi la somn. O privi multă vreme, neîndrăznind să se vîre în pat lîngă ea şi, totuşi, incapabil să-şi ia ochii de la ea.

Pînă la urmă se dusese în living-room, stătuse întins pe canapea pînă la cinci şi jumătate fără să doarmă, simţind cum falsa alinare a alcoolului se destrăma transformîndu-se într-o cumplită durere de cap, după care făcuse un duş şi venise la lucru.

Acum se uită din nou la bileţel, urmărit încă de imaginea ei chircindu-se departe de el asemeni unui copil înspăimîntat şi dormind singură în patul lui. Somnul îl exclusese, ca şi teama mai înainte. Şi, mai devreme, dorinţa faţă de el.

„Îl iubesc. Abia aştept să-l văd."

Chiar şi noţiunea dorinţei ei suferise o modificare în timpul acelor luni tulburi care duseseră la seara precedentă. Obişnuia să se gîndească la nevoile ei femeieşti cu un fel de recunoştinţă umilă. Era mişcat de naturaleţea cu care îl accepta, deschizîndu-şi micul trup cu atîta plăcere pentru a-i primi mîngîierile şi pasiunea.

Gata. Acum, acel trup mărunt, cu pielea lui albă,

locurile lui tainice şi calde, izvorul lui nesecat de dorinţă, nu îi mai aparţinea. Era ascuns în spatele vălului existenţei ei separate şi neştiute, o existenţă pe care el nu spera să o împartă cu ea sau să o priceapă cu adevărat.

Descoperi că îi era imposibil să se gîndească la feminitatea ei fără să fie tulburat de imagini ale unor gînduri interzise pe care ea i le ascundea, plăceri interzise pe care ea le putea gusta departe de el sau îşi dorea să le guste. Deşi îşi învinsese demult gelozia absurdă în privinţa neînsemnatului Tommy Sturdevant, se trezea gîndindu-se mereu la chipuri nu prea diferite de al lui Tommy, chipuri frumoase spre care Laura îşi înălţa buzele nerăbdătoare, încîntată, şi trupuri de bărbaţi mîngîiate de mîinile ei moi în clipe de capitulare reciprocă, de excitare reciprocă...

Încercă să alunge acele închipuiri chinuitoare. Dar în acele momente gîndul îi zbura la trecutul ei. Ştia că mai cunoscuse bărbaţi înaintea lui. Simţise acest lucru de cînd o văzuse prima oară. Ceva în acei ochi melancolici spunea clar că simţise ceva pentru un bărbat la un moment dat şi să fusese rănită.

La început, înţelegerea lui Tim făcuse parte din admiraţia lui. Acum, însă, trecutul pe care ea îl trăise înainte de a-l întîlni pe el se afla la baza coşmarurilor lui. Un trecut în care ea ar fi putut cunoaşte plăceri pe care el nu i le putea oferi acum, plăceri la care se gîndea, probabil, permiţînd gîndurilor ei tainice să hoinărească pe căi vinovate spre momente întunecate de extaz cînd se bucurase în braţele altuia...

Tim scutură din cap cu violenţă, chinuindu-se să

scape de propriile gînduri. De ce se schimbase dragostea lui pentru Laura în cîteva luni de la cea mai dulce adoraţie la acea durere cumplită, acel amestec vrăjitoresc de dorinţă şi suspiciune care, seara trecută, îl împinsese mult prea departe? De ce? Ce se întîmplase cu dragostea lui şi a Laurei?

În locul unui răspuns, mintea i-o arăta chircindu-se în pat, departe de el, întreaga ei fiinţă fiind adunată în acei ochi negri îngroziţi care îl priveau.

„Domnul să mă ajute", îşi spuse Tim cutremurîndu-se cînd îşi văzu soţia lunecînd atît de departe încît numai voinţa Domnului i-ar mai fi putut-o aduce înapoi.

Paisprezece

Vinerea aceea Laura avea programare la medicul ei.

Se gîndi mult dacă să se ducă sau nu. Obrazul şi ochiul îi mai erau încă învineţite din cauza palmei pe care i-o dăduse Tim şi nu voia ca doctorul, care era foarte atent, să înceapă să-i pună întrebări.

Dar făcuse programarea de trei săptămîni deja şi doctorul Fried era atît de ocupat, încît ştia că nu va mai reuşi să-l vadă curînd, aşa că hotărî să se ducă, totuşi. De cîteva săptămîni se simţea foarte obosită şi slăbită şi voia să excludă posibilitatea unei anemii sau a altei probleme fizice. De fapt, bănuia că de vină era

numai stresul; dar voia să audă şi părerea doctorului Fried.

După ce asistenta îi luă tensiunea, aşteptă multă vreme, îmbrăcată doar în halatul care i se dăduse, stînd pe masa de consultaţii şi privindu-se în oglindă. Părea palidă şi mult prea slabă. Vînătaia de pe faţă era vizibilă totuşi, în ciuda fardului cu care încercase să o acopere.

Cînd intră, doctorul o întrebă imediat:

– Ce-ai păţit?

Laura nu se pricepea deloc să mintă, dar făcu tot ce putu.

– M-am lovit de apartatul de fotografiat ieri, la studio, spuse ea. O aiureală... am alunecat şi a căzut peste mine.

– Mmm... murmură el atingînd locul respectiv cu degetele. Nu arată prea rău... Ar trebui să dispară peste vreo două, trei zile. Ai avut noroc că nu ţi-a lovit ochiul, zise el ridicînd din sprînceană. Sper că nu te bate bărbatul, nu?

Ea rîse şi scutură din cap. Doctorului Fried îi plăcea foarte mult să glumească şi să o amuze în timpul consultaţiilor. Dar ştia cît de atent era în spatele acelei măşti de umor. Spera că zîmbetul ei avea să-i ascundă supărarea.

O consultă cu mare grijă, după care o lăsă să se îmbrace. Peste cîteva clipe, ea îl urmă în cabinet.

– Deci, spuse el. Te simţi obosită. În mod deosebit. Nu eşti tu însăţi. Ai lucrat mult în ultima vreme?

Ea încuviinţă.

– Mă tem că asta nu-i o noutate, zise ea.

– Soţul se poartă bine cu tine? o întrebă el privind-o critic de la birou.

– Bine, izbuti ea să spună.

Urmă un moment de tăcere. Laura se pregătea să-i spună de stresul în care trăia, dar nu părea să găsească cele mai potrivite cuvinte.

– Greaţă? întrebă doctorul, şi ea scutură din cap. Ameţeală? Vedere neclară? Insomnie?

– Nu...

– Cînd ai avut ciclu ultima oară?

Ea închise ochii pe jumătate numărînd zilele în gînd.

– Acum vreo trei săptămîni, spuse ea. Cred că ar fi timpul.

– Ai depăşit termenul, bănuiesc, zise el. Laura, nu voi putea fi sigur decît după ce te voi trimite la doctorul Ensor pentru analize. Dar am instincte destul de bune care, de obicei, nu mă înşeală. Cred că te simţi sleită de puteri pentru că în tine se află o fiinţă mică şi care are nevoie de o bună parte din energia ta.

Laura îl privi şocată.

– Vrei să spui să sînt însărcinată?

– Cam asta-mi spune globul de cristal, zise el. Îţi aranjez o programare la doctorul Ensor pentru după-amiază. Pînă poimîine o să ştim sigur despre ce e vorba. Poţi să aştepţi pînă atunci?

Laura se vedea în oglinda de pe perete. Era palidă ca o stafie, vînătaia de pe obraz părînd mai vizibilă ca oricînd. Dar în ochi avea o sclipire nouă.

– Ăăă... da, sigur, spuse ea.

– Foarte bine. Acum încearcă să te relaxezi. Şi nu te mai ciocni de aparate de fotografiat, îi spuse el. Nu-i momentul potrivit pentru accidente.

Laura încuviinţă.

– Promit.

– Bine. Acum du-te şi gîndeşte-te cum să-i dai vestea cea bună soţului.

Cînd ieşi din cabinet, acele ultime cuvinte răsunară în mintea ei ca o provocare, rivalizînd cu sentimentele dureroase care o chinuiseră toată săptămîna.

Da, trebuia să-i spună lui Tim.

Totul se schimbase acum.

Cincisprezece

The New York Times
5 aprilie 1958

LANCASTER ŞOCHEAZĂ STATUL CU VICTORIA ÎN ALEGERILE PRIMARE

BOSE ÎŞI ANUNŢĂ CANDIDATURA CA INDEPENDENT

Printr-o victorie care a sfidat previziunile sondajelor de opinie, Haydon Lancaster l-a învins ieri pe senatorul Statelor Unite Amory Bose la o diferenţă destul de mare în cadrul alegerilor primare democratice ale statului.

Victoria lui Lancaster a fost cu atît mai şocantă cu cît nici un senator democrat n-a mai fost învins în primare de cîteva generaţii. Nici o personalitate de

talia lui Amory Bose – preşedinte al Comitetului pentru alocaţii bugetare al Senatului şi respectat democrat în cadrul Comitetului pentru relaţii externe – nu a pierdut vreodată alegerile primare.

Experţii continuă să stabilească motivele victoriei lui Lancaster. A fost menţionată eficienţa organizatorilor campaniei sale electorale de a face pace cu liderii de partide suspicioşi datorită tinereţii şi opiniilor politice ale lui Lancaster, ca, de asemenea, şi sinceritatea şi dorinţa acestuia de a trata cinstit cu toţi cei din cadrul partidului.

Dar, părerea generală a observatorilor pare să fie aceea că alegătorii democraţi înşişi au făcut diferenţierea. Înaltul profil public al lui Lancaster, combinat cu campania caustică dusă de Amory Bose împotriva lui – o campanie în care Bose a încercat să-i convingă pe alegători că în joc era mai degrabă o luptă între Bine şi Rău decît o întrecere între doi bărbaţi – au acţionat în avantajul lui Lancaster.

Rezultatul de ieri a doborît toate recordurile înregistrate de alegerile primare democrate. Observatorii au anunţat că un număr fără precedent de femei democrate s-au prezentat la vot. Ţinînd cont de popularitatea lui Lancaster în rîndul femeilor, acest fapt poate fi considerat ca un factor cheie al acestei victorii neaşteptate.

Alegerile primare par să fie, însă, doar preludiul adevăratei lupte pentru Senat.

Recunoscîndu-şi înfrîngerea în primele ore ale acestei dimineţi, Amory Bose a anunţat că va candida pentru Senat ca independent. Şi-a îndemnat

numeroşii susţinători să-i rămînă alături şi a jurat că, în nici un caz, nu va renunţa la alegerile generale lăsîndu-şi alegătorii să îl sprijine pe Lancaster.

„Părerea mea în privinţa lui Haydon Lancaster ca om şi funcţionar public este foarte bine cunoscută", a spus Bose. „Aş face un deserviciu propriilor mei suporteri şi locuitorilor acestui stat, dacă n-aş face tot ce-mi stă în putinţă să-l împiedic pe acest om să ocupe un loc în Senatul Statelor Unite. Faptul că ştiu că numai eu mă aflu între el şi o funcţie de o asemenea responsabilitate îmi dă forţa şi încrederea necesare pentru a lupta în continuare."

Puţini din cei prezenţi s-au îndoit de cuvîntul lui Bose. Acesta şi-a transformat vendeta împotriva lui Haydon Lancaster într-o adevărată cruciadă, care este foarte probabil să continue pînă la alegerile din noiembrie pentru Senatul Statelor Unite.

Hal Lancaster se afla între ciocan şi nicovală.

În săptămîna următoare alegerilor primare, victoria sa împotriva lui Amory Bose începu să pară mai puţin un triumf şi mai mult un preludiu la o bătălie în care, în mod uluitor, Hal era cel învins. Atîta timp cît Bose continua cursa ca independent, fiind stăpîn pe voturile atîtor democraţi loiali lui, Hal nu putea conta pe întregul suport al partidului în campania sa împotriva candidatului republican, Lawernce Ingersoll. Avea să fie o cursă în trei şi foarte strînsă.

Ingersoll, un industriaş foarte bogat, fusese considerat un adversar fără nici o şansă de victorie pînă cînd Bose îşi anunţase candidatura pe neaşteptate. Acum, însă, părea să aibă şanse în cursa aceea împotriva unui partid democrat divizat, iar republicanii erau cu toţii alături de el.

Avea în comun cu Amory Bose politica sa conservatoare, aşa încît Hal putea fi sigur că amîndoi îl vor numi un radical de stînga. Voturile pe care le-a pierdut datorită tinereţii, lipsei de experienţă în viaţa politică new-yorkeză şi imaginii sale controversate, aveau să fie, fără îndoială, în favoarea lui Amory Bose. Privit din acest punct de vedere, Bose putea fi considerat ca favorit în chiar cursa electorală de la care înfrîngerea din primare părea să-l fi exclus.

Singura şansă a lui Hal era aceea de a-i convinge pe alegători că funcţia de răspundere din cadrul *Departamentului de Stat* dovedea faptul că loialitatea şi convingerile sale politice erau ireproşabile. Totuşi, acea platformă era o armă cu două tăişuri, din moment ce senatorul McCarthy şi adepţii săi avuseseră ca ţintă chiar *Departamentul de Stat* susţinînd că era un cuib pentru comunişti de ani de zile.

Dar Hal mai avea şi alte arme: maturitatea precoce în gîndire, stăpînirea de sine în momente cruciale, elocinţa şi, mai important decît toate, tinereţea şi farmecul incontestabil care l-au ajutat să obţină victoria în alegerile primare împotriva celui mai puternic adversar imaginabil.

Bose şi oamenii săi ştiau acest lucru foarte bine şi răspundeau ameninţării cu toate armele din arsenal.

La cîteva ore după discurs, Bose a reînceput lupta, atacîndu-l pe Hal în termenii cei mai brutali, numindu-l simpatizant al comunismului şi duşman al libertăţii. Reclame plătite de comitetul electoral al lui Bose apăreau zilnic în ziare şi reviste de mare tiraj, prevenind publicul în legătură cu existenţa unor „dovezi concrete" privind opiniile comuniste ale lui Hal şi repetînd cuvinte ca „trădător", „trădare", şi „conspiraţie" cu o insistenţă monotonă.

Strategia lui Bose părea să dea rezultate. Sondajele de opinie realizate după ce a anunţat că va candida ca independent au arătat că deţinea o poziţie solidă alături de Hal în rîndul alegătorilor, Ingersoll fiind pe locul trei. Tactica lui Bose părea să atingă o coardă sensibilă în mintea publicului.

Astfel încît viitoarea campanie electorală părea o cursă în sus pe un deal, în locul victoriei uşoare la care se aşteptaseră consilierii lui Hal. Se părea că acesta trebuia să o ia de la început, de data aceasta într-o cursă în trei, pentru a cîştiga încrederea new-yorkezilor şi a para atacurile lui Amory Bose.

În acel moment dificil din deja controversata sa carieră, Hal întîlni un nou chip, care avea să devină important pentru el.

Numele său era Elizabeth Bond.

Hal rămăsese surprins cînd Tom i-a spus că văduva renumitului Winthrop Bond îşi arătase

Interesul faţă de el. Familia Bond era de mulţi ani duşmanul partidului democrat. De fapt, erau atît de apropiaţi, în ceea ce privea politica, de Lancasterii cei republicani, încît, pe vremuri se vorbise despre o posibilă căsătorie a lui Hal cu fiica lui Winthrop Bond, pe nume Gay. Dar fata fusese considerată cam prea mare pentru Hal şi se renunţase la idee încă de pe cînd acesta era un băieţel.

În orice caz, lui Hal nu îi venea să creadă cînd i s-a spus că văduva lui Winthrop Bond contribuise deja cu o sută de mii de dolari la campania sa fără să-l fi cunoscut sau contactat înainte. El bănuia că, dat fiind interesul ei faţă de afaceri, doamna Bond se aştepta, probabil, ca, odată ajuns în Senat, el să influenţeze voturile în ceea ce privea reducerea impozitelor pentru corporaţiile multinaţionale. Iar cînd Tom îl informă că era un lider în tehnologia televiziunii şi că avea relaţii foarte importante în cadrul marilor reţele, bănui că avea nevoie de votul lui în privinţa legislaţiei legate de industria televiziunii.

Dar, cînd o cunoscu pe doamna Bond, la un banchet pentru adunarea de fonduri, organizat imediat după alegerile primare, Hal uită pe moment de toate acele gînduri. Cele mai uluitoare lucruri în legătură cu ea erau tinereţea şi frumuseţea. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de ani. Dacă nu ar fi purtat acel costum conservator, ar fi părut mai degrabă o studentă.

– Sînt încîntat să vă cunosc, spuse Hal strîngîndu-i mîna. Am fost un admirator al răposatului dumneavoastră soţ.

– Şi el era un admirator al dumneavoastră, în ciuda preferinţelor politice ale familiei lui. De fapt, datorită entuziasmului său mă aflu aici. Încerc pe cît pot să-i îndeplinesc toate dorinţele.

În timp ce stăteau de vorbă, vraja frumuseţii ei era din ce în ce mai puternică. Hal era impresionat de cît de irlandeză părea. Pielea albă acoperită de cîţiva pistrui, părul roşcat şi strălucitor care îi cădea pe umeri, mîinile albe şi obrajii netezi şi, mai presus de toate, ochii verzi şi sclipitori – o făceau pe Elizabeth Bond să pară mai degrabă o şcolăriţă de la ţară decît văduva unui milionar new-yorkez.

Hal aflase că nu avea familie şi nu prea era legată de rudele Bond după moartea soţului ei. Fusese apropiată de Winthrop Bond, dar nu şi de familia acestuia.

Şi încă îl mai plîngea. Cu cît vorbea mai mult despre el, cu atît Hal îşi dădea seama că fusese mult mai ataşată de el decît lăsaseră de înţeles zvonurile. Părea devastată de faptul că nu fusese în stare să îi dăruiască un copil înainte de a muri. Considera că era un eşec al ei pentru care voia să se răscumpere avînd grijă ca imensa lui avere să fie folosită aşa cum ar fi dorit el.

Veneraţia faţă de el – care îl cam uimi pe Hal, căci auzise de reputaţia lui Win Bond de persoană ineficace, fără prea mult farmec sau putere executivă – era combinată cu o profundă tristeţe personală şi o resemnată şi, într-adevăr, dispreţuitoare, părere despre sine.

– În loc să-i am copiii, spuse ea cu puţină

amărăciune, îi am banii. E o biată scuză pentru ceea ce mi-am dorit. Dar n-am ce altceva să dăruiesc aşa că îi cheltuiesc cum pot mai util. Îi ofer spitalelor de copii, orfelinatelor... le vizitez uneori şi, personalul fiindu-mi recunoscător, mă lasă să mă plimb cît vreau. Încerc să nu fiu o pacoste, dar mi-e foarte greu să mă despart de ei. Duc copiii în parcuri de distracţii sau la picnicuri şi, uneori, chiar la circ. Sînt o foarte bună însoţitoare, pentru că-mi ţin autocompătimirea pentru mine.

Zîmbi.

– Mă tem că fac parte dintre acele femei care îşi înlocuiesc dorinţa de a avea copii cu iubirea faţă de omenire. Purificator – nu acesta e termenul folosit de Freud? Eh, nu sînt psiholog. Dar ştiu că am un gol lăuntric, prea mulţi bani şi prea mult timp – aşa că fac tot posibilul să fac un bine cuiva.

Se uită la Hal.

– Asta înseamnă să încerc să ajut oamenii ca dumneata – care vor să facă ceva pentru rasa umană. Ca de exemplu, să ne împiedice să ne lăsăm masacraţi de propriile noastre arme şi prejudecăţi.

– Păi, dacă nu te deranjează să urci la bordul unei nave care se scufundă, bun venit, doamnă Bond, îi spuse Hal.

– Spune-mi Bess, zise ea. Toţi prietenii îmi spun aşa.

– Bine, Bess, zise el zîmbind.

Prima lor întîlnire se sfîrşi cu o conversaţie lejeră care duse, în mod inevitabil, la întrebarea în legătură cu preşedinţia. Temîndu- se că Elizabeth Bond l-ar fi

putut considera şi ea doar un tînăr erou de război ambiţios care voia ca Senatul să nu fie altceva decît o trambulină care să îl propulseze spre Casa Albă, Hal o asigură că îl considera pe Jack Kennedy ca fiind cea mai bună speranţă a partidului în 1960 şi că intenţiona să-l susţină din toate puterile.

Ea păru să-l creadă.

– Şi după Kennedy? îl întrebă ea apoi. Nimeni nu poate să prevadă viitorul. Cum te-ai simţi dacă ai ajunge tu însuţi la Casa Albă?

Hal se gîndi o clipă.

– Speriat, spuse el în cele din urmă şi un zîmbet superb îi lumină chipul.

Ea încuviinţă şi o lumină stranie îi licări în irisurile ca smaraldul. El avu imprèsia că trecuse un fel de examen, căci zîmbetul pe care ea i-l aruncă acum era şi mai cald decît înainte.

La început, Hal privi cu scepticism prietenia lui Elizabeth Bond. Cunoştea destule în legătură cu contribuabilii politici pentru a şti că nu îşi cheltuiau banii fără să aştepte altceva în schimb. Dar pe măsură ce trecea timpul şi o văzu mai mult, începu să-şi dea seama că nu dorea nimic de la el nici pentru sine, nici pentru *W.W.Bond, Inc.* Pur şi simplu, voia ca el să fie ales în Senat şi să voteze cum îi dicta conştiinţa, mai ales în privinţa dezarmării nucleare şi Războiului rece.

Lui Hal nu-i venea să creadă ce noroc avea. Dăduse peste cea mai rară din făpturile politice: contribuabilul bogat al cărui interes era doar ideologic şi pur filantropic. Elizabeth Bond cheltuia banii soţului ei încercînd să facă un bine lumii – nimic mai mult.

Îl surprinse şi în alte privinţe. Îşi dădu seama că avea o uluitoare capacitate de a judeca analitic poziţia lui în legătură cu toate problemele importante, atît interne cît şi externe, ca, de asemenea, şi un fel profund şi sofisticat de a înţelege balanţa din Congres. Nu ştia numai motivul pentru care voia ca el să fie ales, ci şi care aveau să fie efectele politice ale alegerii lui.

Avea idei excelente în legătură cu modul în care să-l facă să iasă învingător din acea cursă strînsă. Era o foarte bună cunoscătoare a realităţilor politice şi îi dădea lui Hal sfaturi preţioase în legătură cu diversele grupuri de interes, democraţi influenţi atît în Albany, cît şi în New York şi despre păsurile alegătorilor care reprezentau principalul lui suport.

Nu peste mult timp ajunse să-i asculte părerea respectuos în privinţa discursurilor sale şi sugestiile ei foarte inteligente în vederea modului în care trebuia să îşi facă publicitate, îndeosebi cu ajutorul televizorului.

– Nu te teme de tine însuţi, îi spunea ea. Eşti tînăr, dinamic, atrăgător. Astea sînt puterile tale, Hal. Ai încredere în tine. Comunică-le publicului. Foloseşte-te de mass-media pentru asta. Şi, ascultă-mă bine: Bose şi Ingersoll se vor desfiinţa reciproc. Propriul lor venin îi va face să pară din ce în ce mai ridicoli. Şi, mult mai important este faptul că amîndoi sînt bătrîni – bătrîni,

obosiţi şi cinici. Nici un alegător cu mintea întreagă nu-l va alege pe unul din ei. O să vezi.

La cîteva săptămîni de la prima lor întîlnire, Elizabeth Bond devenise membru neoficial al echipei de consilieri a lui Hal. Vorbea cu ea la telefon de cîteva ori pe săptămînă şi o invita să ia masa de prînz cu el, cu Tom şi cu ceilalţi. Prezenţa ei frumoasă şi calmă reprezenta un plăcut contrast faţă de profesionalismul agitat al celorlalţi.

Era, de asemenea, un spectator constant la petrecerile organizate în vederea adunării de fonduri şi la discursurile mai importante. Hal se trezea adesea că se uită după chipul ei în mulţime în timp ce vorbea, oferind şi ceva în plus, de dragul ei.

Îi făcea plăcere să ştie că era acolo, auzindu-i fiecare cuvînt, aşteptînd din partea lui tot ce era mai bun şi neîndoindu-se niciodată de el. Din moment ce ai lui nu fuseseră niciodată de acord cu adevărat cu cariera lui politică, se simţise din ce în ce mai singur în lupta sa pentru a ajunge cît mai sus. Acum, însă, avea pe cineva care îl susţinea, care credea în el. Era un sentiment foarte plăcut.

Ea îşi exprima loialitatea în multe feluri. Hal nu cunoştea adevărata extindere a contribuţiilor ei la campanie – lăsa acest lucru pe seama lui Tom – dar ştia că erau considerabile. Începu să mai observe că i se făcea o reclamă uluitor de bună din partea reţelelor de televiziune. Nu numai că acuzaţiile în legătură cu loialitatea sa erau combătute de către reporteri, dar răspunsurile elocvente pe care le dădea el erau transmise în direct, combinate cu imagini ale chipului

său tînăr în contrast cu figurile îmbătrînite ale lui Bose şi Ingersoll.

Dacă Bess avea vreun amestec în toate acestea, era, într-adevăr, o prietenă de nepreţuit. Dacă nu, era, probabil, vreun talisman care îi purta noroc. Oricare ar fi fost situaţia, era o persoană care trebuia tratată bine şi ascultată cu atenţie. Mintea politică ascuţită a lui Hal îi spunea acest lucru.

Îi invită pe Hal şi Diana la cină în apartamentul ei din Sutton Place.

– Fii drăguţă cu ea, îi spuse Hal Dianei nu fără un uşor aer de duplicitate. Avem nevoie de fiecare cent pe care ni-l poate da.

Răsuflă uşurat cînd văzu că cele două femei se înţelegeau foarte bine. Bess izbuti în mod uluitor să o trateze pe Diana ca pe o fiică, aceasta fiind cam de aceeaşi vîrstă cu ea. Diana, care se gîndea totdeauna cum să se menţină în permanenţă tînără, păru mai relaxată şi mai fericită în compania lui Bess decît cu oricare din prietenii lui Hal în ale politicii.

– Îmi place foarte mult, spuse Bess mai tîrziu despre Diana. E în ea ceva mai mult decît se observă la prima vedere.

Hal nu îi pomeni ciudatul fapt că Diana rostise exact aceleaşi cuvinte cînd îi vorbise despre Bess:

– E în ea ceva mai mult decît se observă la prima vedere.

După cina aceea plăcută, relaţia lui Hal cu Bess era asigurată. Deşi nu era chiar o relaţie în adevăratul sens al cuvîntului – ea se abţinea extrem de mult în prezenţa lui şi nu-i punea niciodată întrebări despre viaţa personală – el simţi în curînd o încredere în ea şi în loialitatea pe care i-o arăta pe care numai puţini prieteni i-o ofereau.

Descoperi că abia aştepta să o vadă după săptămînile dificile de campanie pe tot cuprinsul statului. Poseda un calm care acţiona ca un drog în liniştirea nervilor ori de cîte ori se afla lîngă ea. Şi îi plăcea personalitatea ei. Avea o esenţă complexă, într-un fel, împărţită în mod ciudat între trupul ei feciorelnic şi eterna tristeţe din priviri. Ca şi cum ar fi existat mai multe femei în ea. Ochiul lui de artist nu putea să nu se lase fascinat de acea complexitate.

Pe măsură ce se obişnuiau unul cu celălalt, în conversaţiile lor apăreau momente de relaxare. Ea îl tachina în legătură cu bîrfele referitoare la el pe care le auzea la coafor, susţinînd că erau barometre precise ale gradului său de popularitate.

– Ce mai spun săptămîna asta? o întrebă el.

– Că eşti mai sexy decît Kennedy, dar că nu ai instinctul lui ucigaş, zise ea. Că eşti aproape cu siguranţă un amant mai bun decît el, dar că s-ar putea să nu te pricepi la fel de bine la a-i călca în picioare pe cei care-ţi stau în cale. Atitudinea este de expectativă. Dacă simpla înfăţişare are vreo importanţă, atunci poţi fi sigur de voturile femeilor.

– E bine de ştiut asta, spuse Hal zîmbind. Poate ar trebui să-mi programez cîteva discursuri importante la

saloanele de coafură de pe tot cuprinsul statului.

Bess îl invită pe Hal să viziteze un orfelinat din partea de nord a New York-ului la a cărui întreţinere contribuia. El sosi într-o zi rece de octombrie şi impresionă pe toată lumea cu felul simplu, dar distractiv, în care le vorbi copiilor. Era extrem de emoţionantă abilitatea cu care le cîştiga încrederea şi îi făcea să spună ce gîndeau în legătură cu modul cum trebuia condusă o ţară. Ei îl plăcură imediat de parcă ar fi fost un fel de Pied Piper care deţinea secretul dorinţelor şi viselor copiilor. Unii chiar îl luară de mînă imediat.

– Ai fost minunat, îi spuse Bess după aceea. Te pricepi, într- adevăr, să te porţi cu ei.

– Ca să fiu sincer pînă la capăt – şi, bănuiesc că ar trebui să ştii asta, fiind un contribuabil – nu cred că m-am simţit vreodată bine ca matur. Mă simţeam mult mai în largul meu cînd eram mic. Probabil că, undeva, în adîncul sufletului, simt că, la un moment dat, am pierdut ceva ce n-ar fi trebuit să pierd, spuse el şi începu să rîdă. Poate de aceea îmi place jocul copilăresc al politicii.

Ea îi aruncă o privire melancolică.

– Ţara asta are nevoie de un om exact ca tine, îi spuse ea atunci. Un om în care a mai rămas puţin din copilul care a fost. Puţină bucurie, puţină spontaneitate, puţină speranţă pentru lumea asta a noastră, spuse ea zîmbind. Se vede pe ecran, să ştii. Am observat de prima dată cînd te-am văzut la televizor, în living- room,la mine acasă. Poate că adevăratul motiv pentru care am vrut să te cunosc a fost acela de a

afla dacă în realitate eşti la fel.

– Şi?

– Şi nu sînt dezamăgită.

Hal o privi plin de curiozitate. Îşi dădu seama că legătura pe care simţea că o are cu ea avea mult de-a face cu instinctele ei materne frustrate. Faptul că nu avea copii era un element crucial al personalităţii ei.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru el. Ori de cîte ori se gîndea la propria copilărie pierdută şi la dezamăgirile maturităţii nu putea să nu se gîndească şi la copiii pe care şi-i dorea cu atîta ardoare, şi care păreau să-l ocolească, într-un fel.

Dar acel şir al gîndurilor era prea dureros de urmat, căci între amintirile legate de copilăria lui şi dorinţa tainică de a avea propriii săi copii apărea un chip drag pe care trebuia să se silească să şi-l alunge din minte de cel puţin o sută de ori pe zi. Acea parte a sufletului său îi aparţinea Laurei. Dacă îşi permitea să se gîndească la acest lucru, disperarea avea să-i macine toată puterea de care avea nevoie pentru a se preface că trăieşte.

Destul de ciudat, dar Elizabeth Bond juca rolul neprevăzut şi convenabil de a sta între Hal şi dezastrul lui lăuntric. Bess era atît de deschisă în recunoaşterea propriei nefericiri, încît, ascultînd-o şi auzind ecoul cuvintelor ei în el însuşi, Hal putea, în mod indirect, să înfrunte faptul că propria lui viaţă se îndepărtase de vise, îndreptîndu-se spre ceva ce el considera a fi un biet înlocuitor.

Da, îşi spuse el, Bess era mai mult pentru el decît un simplu contribuabil. Părea să-l înţeleagă atît de

bine încît îl scăpa de povara de a se înţelege pe sine, o povară pe care niciodată nu o suportase cu plăcere şi nu fusese capabil că o socotească printre realizările sale.

Cînd plecară de la orfelinat, Bess îl văzu cum se uita la copiii care le făceau cu mîna de pe terenul de joacă. Dacă i-a ghicit sentimentele controversate din acea privire plină de melancolie, nu a spus nimic.

Schimbă subiectul.

– Cum se simte Diana ca soţie de senator? îl întrebă ea.

El rîse.

– E mult mai pregătită decît mine. Îi va avea pe toţi cei de la Washington în palmă înainte ca eu să apuc să-mi mobilez biroul. Nu, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa Dianei.

Elizabeth Bond îl privi cu nişte ochi limpezi şi zîmbitori:

„Ah, ba da, Hal", îşi spuse ea. „Ba da."

Saisprezece

În ziua de 1 mai se întîmplă neaşteptatul.

Hal se afla în campanie şi tocmai se pregătea să ţină un discurs în Rochester, cînd Tom Rossman dădu buzna în camera lui de hotel şi deschise repede televizorul.

Pe ecran îl văzură pe Amory Bose, la o conferinţă de presă. Expresia de pe chipul său era severă şi importantă, parcă în concordanţă cu gravitatea ocaziei. Flutura nişte hîrtii în mînă şi le vorbea reporterilor cu un glas tremurînd de furie.

– Ai pierdut începutul, spuse Tom. Susţine că are dovezi cum că ai fi fost spionul ruşilor în perioada

cînd ai lucrat la NATO.

Hal se aplecă puţin înainte pentru a asculta mai bine emisiunea.

Un reporter îl întrebă pe Bose de unde avea informaţia.

– Nu pot spune acest lucru acum, pentru că este vorba de o informaţie secretă, spuse Bose. Dar garantez personal pentru autenticitatea acestui material. Ceea ce am aici nu-i nici mai mult nici mai puţin decît dovada concretă că Haydon Lancaster, în perioada în care a fost trimis al Casei Albe, reprezentantul naţiunii noastre la NATO, într-unul din cele mai delicate momente ale istoriei noastre, s-a făcut vinovat de transmiterea unor informaţii strict secrete în legătură cu amplasările bazelor militare americane agenţilor Uniunii Sovietice.

Hal urmări în tăcere cum Bose răspunse şi altor întrebări. Deşi refuza să dea amănunte, era evident că se bucura enorm să fie în centrul atenţiei. Îi şicana pe reporteri cu aluzii referitoare la secretele de nivel înalt pe care le descoperise şi de însemnătatea lor pentru securitatea naţională. Dar continua să ţină asul în mînecă, fără îndoială ca să beneficieze de mai multă atenţie din partea presei.

Hal simţi un fior rece în timp ce îl asculta. Nu ştia ce putea să deţină, dar era un politician destul de bun pentru a înţelege importanţa acelui atac şi momentul crucial în care avea loc. La sfîrşitul săptămînii anterioare, el şi Bose se aflau la egalitate potrivit sondajelor de opinie. În cursul ultimelor patru săptămîni, Hal izbutise să micşoreze distanţa, graţie talentului

său de orator şi publicităţii favorabile pe care o primea din partea televiziunii şi a numeroaselor ziare.

Era cel mai bun moment pentru ca Bose să-i şocheze pe alegători şi să-i facă să-i creadă repetatele afirmaţii referitoare la faptul că politica liberală a lui Hal avea rădăcini înşelătoare.

Dar ce dovadă avea, oare? Ce ar fi putut afla Bose încît să-i dea curaj să ţină o conferinţă de presă televizată în toată ţara?

Înainte ca emisiunea să se încheie, consilierii lui Hal dădeau deja telefoane la Washington, la New York, la ziare, încercînd să afle ceva, orice, în legătură cu materialul pe care Bose îl flutura prin faţa camerelor. Însă, nimeni nu părea să ştie nici cine se afla în spatele acelei poveşti, nici cît de gravă era în realitate.

Hal şi Tom au trebuit să aştepte ştirile de seară, o oră şi jumătate mai tîrziu, cînd un reporter NBC a făcut puţină lumină.

– Potrivit surselor lui Amory Bose, Haydon Lancaster a întreţinut o relaţie cu o secretară belgiană a NATO, pe nume Jacqueline Brichot, în perioada în care a fost trimisul preşedintelui Eisenhower la sediul NATO de la Paris, spuse corespondentul. În timpul cît a durat această relaţie, Lancaster i-a dezvăluit tinerei, intenţionat sau fără să vrea, secrete în legătură cu amplasamentele americane în Europa, iar informaţiile au ajuns în mîinile agenţilor sovietici.

Fotografia cam neclară a unei tinere atrăgătoare apăru deodată pe ecran.

– Aceasta este Jacqueline Brichot aşa cum arăta

acum şase ani, chiar înainte ca Haydon Lancaster să ajungă la Paris, spuse reporterul. Mai tîrziu, domnişoara Brichot a decedat în ceea ce domnul senator Bose a numit nişte „împrejurări misterioase". Încă nu am putut verifica sau autentifica acuzaţiile împotriva lui Lancaster. Documentele respective sînt ascunse de către domnul senator Bose datorită caracterului lor secret.

Hal se uită multă vreme şi cu atenţie la chipul fetei de pe ecran. Părea gînditor.

Cînd se termină emisiunea, Tom Rossman îi dădu afară pe ceilalţi şi se întoarse spre Hal.

– Ascultă, spuse el studiindu-i chipul cu atenţie. Am fost acolo cu tine îţi aminteşti? Sînt unul din cei care te-au cunoscut atunci. Între noi fie vorba, e ceva adevărat în toată povestea asta?

Hal nu răspunse. Părea pierdut în sine.

– Hei, spuse Tom. Dacă nu poţi să-mi spui mie, atunci cui?

Hal îşi privi prietenul în ochi. Adevărul conţinut în vorbele lui Tom era prea evident pentru a putea fi negat. Era directorul campaniei lui Hal şi cel mai bun prieten al lui. Trebuia să i se spună adevărul.

– Nu-i nimic adevărat, spuse Hal cu o voce fermă, dar ochii îi păreau tulburaţi.

– Bine, zise Tom. Atunci, ce vrei să facem?

Hal tăcea. Într-adevăr, aceea era întrebarea.

Următoarele douăzeci şi patru de ore au fost printre cele mai cumplite pe care Hal le trăise vreodată.

În timp ce echipa sa se lupta să afle ce era în spatele acuzaţiilor lui Bose, Hal trebui să facă faţă unei atenţii din partea presei cum nu îşi închipuise nici în cele mai groaznice coşmaruri.

Telefoanele de la sediul campaniei, din biroul de la *Departamentul de Stat* şi de acasă sunau continuu. Consilierii, secretarele, actualii şi foştii colegi din guvern erau asaltaţi de reporteri dornici să afle orice puteau despre acuzaţiile împotriva lui.

Era limpede că presa simţise miros de sînge. De prea multă vreme numele lui Haydon Lancaster era sinonim cu fastul, privilegiul şi celebritatea. Acum se părea că picioarele de lut ale tînărului idol fuseseră dezvăluite, în sfîrşit, iar ziariştii, simţind că publicul avea să se întoarcă împotriva lui Lancaster, erau gata de atac.

După o oarecare ezitare, Hal hotărî să nu îşi modifice programul. Ţinu un discurs în faţa Camerei de Comerţ din Rochester marţi seară şi un altul în faţa Partidului Democrat miercuri dimineaţă. O mulţime de reporteri din întreaga ţară au fost prezenţi la ambele discursuri. Hal le pară întrebările cît putu mai bine negînd foarte clar şi spunînd că se întreba de ce domnul senator Bose nu făcea public conţinutul acelor documente, aşa încît el să se poată apăra. În realitate, acesta era lucrul de care Hal se temea cel mai mult. Dar nu putea face nimic altceva decît să braveze.

Ştia că acea strategie avea să dea rezultate doar timp de cîteva ore, cel mult. Bose pusese mîna pe minute întregi de transmisie cu acuzaţiile lui şi, cu siguranţă, că avea s-o facă şi mai mult în timpul weekend-ului. Nu exista o acuzaţie mai gravă decît aceea de spionaj. Dacă Hal nu afla despre ce era vorba şi nu nega acele acuzaţii cu convingere, alegerile erau pierdute.

Unul din cei mai buni realizatori de sondaje de opinie a dat un număr de telefoane democraţilor new-yorkezi miercuri seara, iar rezultatele au fost publicate în ziarele de joi dimineaţă. Hal pierduse deja zece la sută – procentaj primit instantaneu de Amory Bose, făcînd din acesta un favorit care avea să cîştige alegerile foarte uşor.

Ziua de joi fu un adevărat coşmar. În timp ce Hal se lupta cu presa, oamenii lui apelau la toţi cei care le erau datori pentru a pune mîna pe materialul pe care se baza Bose. Dar această informaţie era secretă. Chiar şi cei mai apropiaţi subalterni ai lui Bose păreau evazivi în legătură cu această problemă.

Important era faptul că informaţia la care făcuse aluzie Bose în cadrul conferinţei de presă nu fusese predată încă *Departamentului de Justiţie,* ceea ce putea fi o veste atît bună cît şi proastă. Putea să însemne că dovezile nu erau atît de convingătoare cum susţinuse Bose sau că acesta voia, pur şi simplu, să-i ţină în tensiune atît pe Hal cît şi pe ziarişti cîteva zile înainte să lanseze bomba.

La sfîrşitul zilei, Hal plecă la New York pentru a se afla mai aproape de miezul problemei. Se întîlni cu

Tom şi cu ceilalţi oameni ai săi la sediu pentru a pune la cale o strategie şi urmăriră emisiunea de ştiri de seară împreună, plimbîndu-şi cu toţii privirile nervoase peste cele trei ecrane ale televizoarelor din sala de conferinţe.

Ştirile erau mai rele decît se aşteptaseră. Bose ţinuse o a doua conferinţă de presă, mai detaliată, plănuită în aşa fel încît să poată fi transmisă în direct de posturile de televiziune. El apăru în compania unui bărbat scund, cu o înfăţişare comună, pe care îl prezentă ca fiind fratele lui Jacqueline Brichot.

– Domnul Vincent Brichot este cetăţean belgian, spuse Bose. Cunoştea personal împrejurările care au dus la stabilirea legăturii răposatei sale surori cu agenţii sovietici şi la înfiripareа relaţiei ei cu Haydon Lancaster la Paris. Domnul Brichot se află aici pentru a autentifica documentele pe care le-am descoperit şi pentru a confirma personal complicitatea lui Haydon Lancaster în acest episod ruşinos.

Bărbatul cu numele de Brichot vorbi cu un accent european greu de desluşit şi le spuse doar cîteva cuvinte ziariştilor. Bose nu îi dădu voie să răspundă întrebărilor mai complexe. Şi nici el însuşi nu fu mai explicit decît seara precedentă.

Fu întrebat de ce nu făcea publică informaţia pe care îşi baza acuzaţiile.

– Voi oferi toate documentele autorităţilor în drept la momentul potirivit şi aşa cum se cuvine, spuse el. Cu siguranţă că vor fi trimise Departamentului de Justiţie, Departamentului de Stat şi domnului preşedinte, pentru a nu mai vorbi de FBI şi CIA. Mă aştept

să se facă cercetări extrem de amănunţite.

Conferinţa de presă era un exemplu de grandomanie, menită să-i ameţească pe ziarişti şi pe spectatori cu un „martor surpriză" în timp ce ţinea secretă informaţia care ar fi adus puţină lumină. Dar era un eveniment de presă organizat în momentul cel mai potrivit, căci dădea o credibilitate vizuală acuzaţiilor lui Bose.

Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, acesta le arătă reporterilor fotografii ale lui Hal pe străzile Parisului în compania lui Jacqueline Brichot, o tînără foarte atrăgătoare cu un păr negru şi creţ şi cu o siluetă foarte subţire.

La sfîşitul conferinţei de presă, Amory Bose se întoarse spre cameră.

– Doamnelor şi domnilor, spuse el, domnul Haydon Lancaster şi-a dat, în sfîrşit, arama pe faţă. Aceia dintre noi care ne-am petrecut viaţa încercînd să salvăm electoratul american de acest om, de ideile lui subversive şi de intenţiile lui deloc americane, am arătat acum că am avut dreptate. Sînt bucuros doar că am dezgropat adevărul înainte să fie prea tîrziu. Îl invit pe domnul Haydon Lancaster să ne întîlnim în cadrul unui forum public, dacă are curajul, şi să răspundă acuzaţiilor care i se aduc. Dacă refuză, atunci îi cer să se retragă imediat din cursa electorală pentru Senatul Statelor Unite şi să ne lase pe domnul Ingersoll şi pe mine să ne întrecem ca nişte americani loiali ce sîntem.

Un zîmbet ironic apăru pe buzele lui.

– Daţi-mi voie să spun că, eu personal, îi

recomand a doua soluţie, adăugă el. Căci dacă publicul american află despre activitatea de trădare despre care se scrie în aceste dosare, nu dau nici doi bani pe viitorul domnului Haydon Lancaster în această ţară.

Conferinţa de presă luase sfîrşit. Satisfacţia de pe chipul lui Amory Bose era evidentă în timp ce expedia reporterii fără să le mai răspundă la nici o întrebare. Manipulase presa în mod excelent, dînd impresia că Hal era judecat şi condamnat pentru spionaj fără să fie nevoie să aducă nici o dovadă.

Părerile oamenilor lui Hal erau împărţite în legătură cu ceea ce trebuiau să facă. Jumătate din ei considerau că prudent era să nege acuzaţiile, pur şi simplu, şi să-l provoace pe Bose să le dovedească. Ceilalţi erau de părere că un asemenea gest ar fi însemnat sinucidere curată, dată fiind atenţia publicului pe care Bose o atrăsese deja şi efectele acestui lucru asupra sondajelor de opinie. Hal nu se putea salva decît printr-o confruntare directă.

Hal îi ascultă timp de două ore şi jumătate. Fiecare îşi susţinea părerea clar şi răspicat şi părea chiar surprins cînd un altul îi arăta cît de mult greşea. Ridicară glasurile pe măsură ce logica din spatele sugestiilor lor slăbea. Hal înţelese pentru prima oară adevărata singurătate a unui lider politic. Discuţia degenera într-un adevărat scandal. Totuşi, soarta lui era în joc, nu a celor care discutau despre ea. Acest lucru dădea întîlnirii un aer ireal, ceea ce făcea ca totul să fie şi mai dureros.

La ora zece, Hal puse capăt conferinţei şi trimise

oamenii acasă, spunînd că urmau să se întîlnească din nou a doua zi dimineaţă. Cu toţii aveau nevoie de timp de gîndire pentru a digera ceea ce se întîmplase în seara aceea.

Cînd rămase singur, Hal îşi turnă un pahar cu coniac, dar acesta nu îl ajută cu nimic. Se plimbă încoace şi încolo prin încăperea învăluită în tăcere, meditînd asupra situaţiei. Înţelegea că întreaga sa carieră se afla în joc şi că Bose nu ameninţa în totalitate. Trebuia să se întreprindă ceva imediat pentru a recîştiga măcar o parte din avansul pe care îl luase Bose în faţa electoratului şi pentru a reasigura oamenii că Hal avea să continue cursa.

Dar cum?

Neputincios, Hal puse paharul jos, ieşi din birou şi luă un taxi pînă la clubul său sportiv de pe Strada Cincizeci şi Cinci, unde înotă douăzeci de lungimi de bazin, chinuindu-se să-şi limpezească mintea de învălmăşeala întrebărilor puse de reporteri şi a sugestiilor venite din partea consilierilor lui.

Cînd ieşi din apă era epuizat fizic, dar mai puţin înspăimîntat de situaţia cu care era confruntat. Se simţea pregătit să înfunte cu calm orice s-ar fi întîmplat.

Se întoarse la birou, nefiind încă dispus să se ducă acasă. Se gîndi la Diana, care se afla la rudele ei din Southampton, şi se mustră că nu o sunase mai demult pentru a-i spune unde era şi ce planuri avea.

Ridică receptorul şi formă numărul. Dar mîna lui, cu o voinţă proprie, formă un alt număr, unul pe care

nu îşi dăduse seama că îl cunoştea pe de rost.

Sună de cîteva ori înainte ca o voce de femeie să răspundă.

– Alo?

– Bess? Sînt eu, Hal. Hal Lancaster.

– Bună, Hal. Mă bucur foarte mult să-ţi aud glasul.

Se înveselise imediat ce îl recunoscuse.

– Păi, începu el stînjenit. Eu... Ai citit ziarele?

Urmă o pauză.

– Da, spuse ea.

– Îmi pare rău că te deranjez atît de tîrziu, zise Hal privindu- şi degetele care răsuceau o gumă de şters de pe birou. Crezi că am putea să ne întîlnim undeva să bem ceva?

Îl uimi tremurul nervos al vocii sale. Se simţea la fel de emoţionat ca un şcoalar care invită o fată la întîlnire pentru prima oară.

– Ce-ar fi să vii tu aici? spuse ea. Ar fi mai bine, după părerea mea. Îţi spun cum să intri prin spate ca să nu fii văzut. Nu cred că e momentul potrivit să fii văzut întîlnindu-te cu femei prin baruri.

Umorul ei avea un efect de calmant asupra lui. Glasul îi suna foarte liniştit şi, cel mai important, absolut loial.

– Îţi mulţumesc, zise el.

– Eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie, îl corectă ea. Mă bucur că te-ai hotărît să-mi ceri sprijinul.

El memoră îndrumările ei şi porni spre clădirea din Sutton Place, unde ea îi dădu drumul să intre pe uşa din spate. Luă un lift micuţ şi nefamiliar pînă la ultimul

atal unde locuia ea. Îl aştepta pe palier, uşa apartamentului fiind deschisă în spatele ei.

Părea să radieze. Era îmbrăcată într-o pijama de casă din mătase de un verde pal care îi scotea în evidenţă sclipirea ochilor. Părul îi era liber şi îi cădea pe umeri în valuri de un roşu aprins. Mirosea minunat, parfumul ei natural combinîndu-se cu cel senzual pe care el nu îl mai simţise niciodată.

Îl pofti înăuntru şi îl îmbrăţişă. Pe moment el închise ochii cînd îi simţi trupul lung şi subţire, a cărui moliciune o atingea pentru prima oară. Cînd deschise ochii văzu apartamentul în spatele ei, părînd un refugiu de un verde cald pe fundalul nopţii, cu canapele lungi, lumini slabe şi picturi misterioase pe pereţi.

Se îmbrăţişară îndelung, gest care îi linişti nervii lui Hal. Ea îşi puse capul pe umărul lui de parcă ea ar fi fost cea obosită şi ar fi avut nevoie de forţa şi sprijinul lui.

După aceea zîmbi.

– N-ai fost urmărit? îl întrebă apoi.

– I-am pierdut pe drum, spuse el cu o licărire în ochi.

– O treabă foarte bună, zise ea zîmbind.

Îl ajută să-şi scoată paltonul şi îl conduse în living-room. Stinse toate luminile în afară de una foarte apropiată de ei, după care îi aduse un pahar de whisky cu apă.

– Bine, spuse ea aşezîndu-se lîngă el cu picioarele strînse sub ea. Povesteşte-mi totul.

El îi spuse despre ce era vorba, cel puţin atîta cît

înţelegea el însuşi. Ea ascultă în linişte, încuviinţînd încet din cînd în cînd.

În final, ea zîmbi.

– Mă bucur foarte mult că ai venit.

– Nu ştiu sigur de ce am făcut-o, spuse el oftînd. N-ar fi trebuit să te plictisesc cu problema asta.

– Ba dimpotrivă, spuse ea. Sînt încîntată, din motive cît se poate de egoiste. Vreau să împart cu tine şi ce e rău, nu numai ce e bine. M-am alăturat echipei tale la bine şi la rău, Hal. Mă bucur că te-ai gîndit la mine acum, cînd ai o problemă, şi nu m-ai exclus.

El îi întoarse zîmbetul cît de bine putu. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu găsea cuvintele potrivite. Era uimit cît de multă nevoie avea de ea. Nu avusese niciodată nevoie de Tom Rossman sau de oricine altcineva în acest fel. Totdeauna se bazase pe propriile instincte politice. Dar, în seara aceea, dăduse fuga să ceară ajutorul şi sprijinul unei femei pe care o cunoştea de foarte puţină vreme.

– Pari îngrijorat, spuse ea studiindu-i chipul. Spune-mi, Hal, e ceva aici care să te îngrijoreze?

El ezită mult timp, după care oftă adînc.

– Am cunoscut-o pe fata aceea, zise el. Am avut o relaţie cu ea în primul meu an la NATO. Ne întîlneam din cînd în cînd la un hotel mic de pe Malul Stîng. Nu era nimic serios. Dar...

Bess încuviinţă. Nu părea nici şocată, nici dezaprobatoare.

– Şi restul? întrebă ea. Chestia cu documentele?

Hal îşi trecu degetele prin păr.

– Mi-am scormonit creierii de nu ştiu cîte ori. Fata era secretară. Domeniul ei era foarte diferit de el meu. Nu ştiu la ce fel de materiale avea acces sau ce ar fi putut fura. Dacă lucra pentru ruşi, atunci s-ar putea să existe ceva adevăr în toată povestea asta. Dar nu văd cum ar fi putut afla ceva de la mine. Nu a fost niciodată în apartamentul meu de la *Crillon* şi nici la mine la birou. S-ar putea să fi avut servieta cu mine de cîteva ori cînd ne-am întîlnit, dar am avut foarte mare grijă. Nu cred să fi putut obţine ceva astfel, spuse el şi oftă. Dar nu sînt absolut sigur.

Bess păru să cadă pe gînduri.

– Deci, e posibil ca oamenii lui Bose să fi aflat ceva despre fata asta, care e moartă şi nu se poate apăra, şi se folosesc de relaţia ta cu ea ca să te distrugă.

Hal încuviinţă.

– Aşa cred.

Neliniştea din glasul lui îl făcu să se simtă jenat.

Sesizîndu-i tulburarea, ea îi strînse mîna cu fermitate.

Chipul ei era din nou foarte grav.

– Am dreptate cînd bănuiesc că n-ai avut nici un contact cu personalul Uniunii Sovietice de la Paris? îl întrebă ea. Nimic care ar fi putut fi înţeles greşit?

El scutură din cap.

– Nimic. Noi ne-am văzut de treaba noastră, ei de a lor. L-am întîlnit pe ambasadorul lor la ambasadă o dată sau de două ori. Atîta tot.

– Fotografiile tale cu fata sînt reale?

– Nu cred. Ar trebui să le văd de aproape, dar

păreau ciudate. Bănuiesc că erau aranjate.

– Dar a fost ceva între voi, spuse ea gînditoare. Chiar dacă infirmăm totul, rămîne şansa ca Bose să se lege de acest lucru.

Hal încuviinţă.

– Nu m-am gîndit la asta, dar bănuiesc că ai dreptate.

Gîndul că îşi putea vedea cariera politică distrusă din cauza unei aventuri întîmplătoare îl luă aproape prin surprindere. Niciodată nu se gîndise la aşa ceva. Acum îşi aminti de toate aventurile şi de încercările lui de a se apăra şi pe sine şi pe femeile respective de ochii curioşilor. Îşi spuse că trăise într-un paradis prostesc. Poate că merita ceea ce i se întîmpla acum.

Se uită la Bess. Chipul ei frumos părea liniştit în timp ce cîntărea situaţia. Genele lungi şi aurii îi umbreau irisurile ca nişte palmieri în apusul soarelui tropical. Liniile copilăreşti şi inocente ale feţei ei planau asupra expresiei mult mai profunde şi mai mature de îngrijorare într-un joc de lumini şi umbre, fata şi femeia eclipsîndu-se reciproc, ca nişte reflectări dansînd pe suprafaţa unei piscine tăcute. Niciodată nu păruse mai frumoasă.

– Hal, ce fel de jucător de pocher eşti? îl întrebă ea în cele din urmă, iar el o privi nedumerit.

– Ce vrei să spui?

– Eşti gata să pui la bătaie tot ce ai şi să susţii că oponentul tău blufează, dacă există cea mai mică şansă să cîştigi?

Hal se gîndi multă vreme. Înţelese imediat ce voia

să spună. Bose juca dur. Avea în minte ceva mai mult decît nişte simple alegeri senatoriale. Urmărea o crimă politică. Hal trebuia să joace şi el la fel de dur şi să se expună total dacă voia să iasă din acea încurcătură.

Avea de ales? Întraga lui carieră politică era în joc şi nu avea timp de pierdut. Dacă exista un moment al gesturilor disperate atunci acela era.

Deodată, Hal îşi aminti de Coreea. Da, îşi spuse el – mai fusese o dată pe cîmpul de luptă cu ura duşmanului îndreptată asupra lui. Atunci supravieţuise. De ce n-ar fi făcut-o şi acum?

– Da, îi spuse el lui Bess. Sînt un astfel de jucător.

– În cazul ăsta, avem foarte multe de discutat. Şi nu prea mult timp la dispoziţie.

Se ridică, se duse la fereastră şi trase draperiile. Peisajul nocturn din spatele ei dispăru. Se întoarse şi se aşeză lîngă el, cu chipul grav, dar calm.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spuse ea. De cum am aflat de necazul tău, mi-am permis să verific eu însămi cîteva lucruri. Dacă mă ierţi pentru asta, aş vrea să-ţi împărtăşesc cîteva din gîndurile mele.

– Nu eşti obligată să te implici în afacerea asta, o preveni el.

– Sînt deja implicată, spuse ea luîndu-i mîna din nou. O s-o rezolvăm împreună, Hal.

El se uită la degetele acelea subţiri din jurul alor lui şi apoi în ochii ei verzi cu adîncimile lor neştiute.

– Politica e un joc de poker periculos, zise el. Eşti

sigură că asta vrei?

Zîmbetul ei îi alungă toate îndoielile.

– Asta vreau, Hal.

Șaptesprezece

În dimineața care a urmat discuției lui cu Elizabeth Bond, Hal ținu o conferință de presă.

Acceptă condițiile lui Amory Bose. Avea să-l întîlnească în cadrul unui forum public și să răspundă acuzațiilor aduse. Amănuntele aveau să fie puse la punct în următoarele douăzeci și patru de ore, iar confruntarea avea să aibă loc cît mai curînd posibil.

Hal era calm și chiar bine dispus cînd îi salută pe ziariști.

– Totdeauna mi-a plăcut să mă aflu în centrul atenției, glumi el, dar în ultimele trei zile cred că v-am văzut destul, doamnelor și domnilor, cît să-mi ajungă

pe următorii zece ani.

După aceea deveni serios. Dădu dovadă de o maturitate impresionantă cînd îi asigură pe cei prezenţi că o chestiune de o asemenea gravitate nu putea fi rezolvată fără o totală sinceritate din partea lui. Locuitorii statului New York, ai întregii Americi, spuse el, aveau tot dreptul să cunoască adevărul.

Cînd scurta conferinţă de presă luă sfîrşit, reporterii dădură fuga la telefoane. Hal declara că Bose blufează.

Dacă era un bluf, bineînţeles.

În şase ore se alese locul unde avea să aibă loc confruntarea. Hal şi Amory Bose urmau să se întîlnească în cadrul emisiunii *Washington Today*, duminică dimineaţă. *Washington Today,* realizată de un distins reporter politic pe nume Farrell Keyes, era, alături de *Meet the Press,* cel mai popular şi mai bine cotat program de interviuri televizate şi era vizionat de toată lumea din Washington şi din toată ţara care era interesată de politică.

Emisiunea avea să se transmită în direct. Amory Bose avea să aibă ocazia să prezinte dovada reprezentanţilor presei în cadrul unui forum public, iar Hal avea să-i răspundă.

Cele patruzeci şi opt de ore dinaintea emisiunii au fost cele mai tensionate momente cu care s-au confruntat vreodată oamenii lui Hal. Sîmbătă dimineaţă,

locul lui Hal, potrivit sondajelor de opinie, era în urma lui Lawrence Ingersoll. Amory Bose era acum favoritul cursei pentru fotoliul senatorial.

Hal îl trimisese pe Tom Rossman într-o misiunea secretă în Europa în primele ore ale dimineţii de vineri. Celorlalţi nu le spuse nimic în legătură cu intenţiile sale exacte cu privire la *Washington Today.* Vola ca nimeni să nu ştie nimic, pentru ca nici unul să nu le spună ziariştilor ceva ce i-ar fi putut compromite planul de acţiune pe care îl pusese la cale.

Hal plecă la Albany pentru a-şi ţine discursul programat sîmbătă după-amiază în faţa membrilor corpului legislativ al statului. Se limită la remarci privind problemele economice şi ale învăţămîntului cu care se confrunta statul New York şi îi asigură pe cei care îi puseră întrebări în legătură cu acuzaţiile lui Amory Bose că totul avea să se clarifice. duminică dimineaţă.

Înainte de începerea emisiunii, consilierii lui Hal erau cuprinşi de o adevărată panică. Hal le ceru să rămînă la sediul campaniei pentru a urmări programul la televizor, iar el se duse singur la studio, unde îl aştepta Tom, care se întorsese din Europa exact la timp.

O atmosferă de agitaţie domnea în micul studio, căci se prevedea că emisiunea din ziua aceea avea să înregistreze cel mai mare număr de telespectatori din istoria televiziunii de duminică dimineaţă. Hal îl salută pe Farrell Keyes, un vechi prieten, şi începu să discute cu Tom, în timp ce fata care se ocupa de machiaj se învîrtea pe lîngă el. În ciuda tensiunii din

spatele farmecului său, Hal părea calm şi încrezător.

Programul începu cu o scurtă introducere a lui Farrell Keyes, care descrise controversa şi stabili regulile întîlnirii. Amory Bose avea să fie ascultat mai întîi, după care aveau să urmeze Hal şi un interval pentru discuţii.

Acum, camera se fixă asupra lui Amory Bose. Arătînd din cap pînă- n picioare ca un patriarh sever al Senatului, plin de mînie împotriva adversarului său neloial, Bose îşi prezentă acuzaţiile detaliat. Atitudinea sa de om de stat inspira respect şi veneraţie cînd îl acuză pe Hal de înaltă trădare şi comportare necuviincioasă în perioada cît fusese trimis al preşedintelui Statelor Unite.

După aceea îl prezentă pe Vincent Brichot, fratele tinerei decedate care se afla în centrul acuzaţiilor îndreptate împotriva lui Hal. Vorbind foarte încet, Brichot spuse că sora lui se îndrăgostise de un soldat sovietic în timpul războiului şi că, lăsîndu-se păcălită de cuvintele frumoase ale acestuia, a acceptat să-i ajute pe agenţii ruşi la începutul tensionatei perioade postbelice.

Potrivit lui Brichot, sora sa îşi folosise intenţionat frumuseţea şi inteligenţa pentru a căpăta o slujbă la misiunea belgiană NATO de la Paris. Văzînd că nu putea pune mîna pe documente de suficientă importanţă în propriul birou, se împrietenise cu Haydon Lancaster, îi devenise amantă şi îşi folosise puterea pe care o avea asupra lui pentru a avea acces la informaţiile secrete privind amplasarea bazelor militare americane în Europa.

Vincent Brichot aflase de activitatea ilegală a surorii lui şi încercase să o oprească. Dar ea l-a avertizat că viaţa avea să-i fie pusă în pericol dacă se amesteca.

Nu la mult timp după aceea, Jacqueline a murit „subit şi misterios", după cum a spus fratele ei. După moartea ei, Haydon Lancaster a părăsit Parisul pentru a-şi prelua noul post în cadrul Conferinţei de la Geneva.

Vincent Brichot, care a recunoscut că nu era un om curajos, considerase că moartea surorii sale era ca o uşă închisă în faţa prostiei ei şi acelui episod neplăcut. Nu se mai gîndise la acest lucru pînă cînd nu aflase că Haydon Lancaster candida pentru Senatul Statelor Unite. Conştiinţa nu îl lăsase să stea cu mîinile în sîn, în timp ce un astfel de om pătrundea într-un organism atît de important. Aşa că venise şi îi spusese totul lui Amory Bose, un senator cu o reputaţie şi o autoritate impecabile.

În timp ce vorbea, Brichot arăta camerei fotografii ale lui Hal cu Jacqueline, şi, de asemenea, ale biroului lui Hal de la sediul NATO şi ale hotelului *Crillon* unde Hal locuise în perioada cît se aflase în serviciul NATO. Singurul lucru care lipsea din expunerea lui Brichot, în afară de documentele secrete în sine, era identitatea agentului sau agenţilor ruşi cu care Jacqueline Brichot întreţinuse legături. Despre acest lucru nu se spuse absolut nimic.

Cînd Brichot termină tot ce avu de spus, Amory Bose se întoarse spre cameră. Chipul îi era mai întunecat acum şi mai furios. Îl arătă cu degetul pe

Hal şi spuse:

– Îi cer acestui om pe numele de Haydon Lancaster să nege aceste acuzaţi dacă poate. Îi cer să ofere poporului american o dovadă că ar fi un slujitor loial al acestei democraţii. Îi cer să ne dea un motiv să credem că nu a acţionat conştient ca agent al Uniunii Sovietice şi ca duşman al libertăţii în timp ce lucra în serviciul unei organizaţii dedicate tocmai apărării Europei de conspiraţia comunistă care a înrobit milioane de oameni nevinovaţi. Îi cer lui Haydon Lancaster să aducă dovada că este american – şi să o facă ACUM!

Liniştea din studio era asurzitoare. Camerele se aţintiră asupra lui Hal. În mod surprinzător, acesta părea calm şi stăpîn pe sine.

– Sînt încîntat că mi se oferă ocazia să aduc lămuriri într-o problemă care nu numai că mi-a afectat reputaţia şi poziţia în ochii publicului american în această săptămînă nefericită, dar a distras atenţia new-yorkezilor de la adevăratele chestiuni care sînt în joc în acest moment. Cred nu numai că pot nega acuzaţiile domnului senator Bose, dar că pot aduce şi puţină lumină asupra semnificaţilor unor asemenea acuzaţii într-o societate liberă.

Hal privi spre cameră.

– Mi-am adus propriul invitat la această emisiune, spuse el, şi, cu permisiunea moderatorului, aş vrea să vi-l prezint. Doamnelor şi domnilor, doamna Marie-Claire Brichot, mama lui Jacqueline Brichot.

O belgiană micuţă de statură, în jur de şaizeci de ani, fu condusă pe platou şi aşezată pe scaunul de

lângă Hal.

Hal lăsă întrebările în seama lui Farrell Keyes care privea cu interes acel oaspete-surpriză.

– Doamnă Brichot, sînteţi mama tinerei pe nume Jacqueline Brichot? întrebă el.

– Da, spuse femeia cu un uşor accent franţuzesc.

– Şi îl cunoaşteţi pe domnul Lancaster aici de faţă?

– Nu.

– Fiica dumneavoastră a lucrat la NATO în Paris între 1951 şi 1955?

– Da, domnule. A lucrat ca secretară la misiunea belgiană, deoarece era bilingvă, vorbea fluent franceza şi engleza.

Pe măsură ce vorbea, asemănarea cu tînăra din fotografii devenea din ce în ce mai evidentă, Ochii şi forma feţei arătau foarte clar că era mama lui Jacqueline Brichot.

– Aveţi cumva cunoştinţă de vreo dovadă că fiica dumneavoastră ar fi avut vreo legătură cu agenţii ruşi sau că ar fi sustras ori ar fi primit pe altă cale documente de la cineva din NATO privind amplasarea trupelor sau armamentelor americane în Europa?

– Nu.

– Din cîte ştiţi, fiica dumneavoastră a avut vreo relaţie amoroasă cu un soldat rus în timpul războiului?

– Nu.

Toţi urmăreau totul cu atenţie. Femeia vorbea cu o vădită sinceritate. Dar, deocamdată, nu dovedise şi nu negase nimic. Cu toate acestea, era evident că se

afla acolo pentru un anume motiv.

– Fiica dumneavoastră a murit în împrejurări misterioase, doamnă Brichot? o întrebă moderatorul.

Femeia scutură din cap.

– Jacqueline a murit de leucemie, spuse ea. Suferea de această boală de mulţi ani. I s-a pus acest diagnostic încă de cînd era în şcoală, dar boala a stagnat foarte multă vreme. După aceea, pe la douăzeci şi patru de ani, globulele roşii au început să scadă la număr şi trebuia să i se facă transfuzie în fiecare săptămînă. A murit un an mai tîrziu.

– Deci, nu există nimic misterios în legătură cu boala care a răpus-o pe fiica dumneavoastră, spuse Farrell Keyes.

– Absolut nimic. Am adus cu mine fişele medicale din perioada bolii, începînd de la vîrsta de unsprezece ani pînă cînd a murit, la douăzeci şi cinci. S-a aflat tot timpul în îngrijirea aceloraşi medici.

Keyes păru nedumerit.

– Daţi-mi voie să vă mai întreb ceva, doamnă Brichot. Cîţi copii aveţi?

– Doi.

– Înţeleg că mai aveţi un copil care trăieşte, un fiu.

Femeia scutură din cap.

– Copiii mei sînt amîndoi morţi.

Urmă un moment de tăcere şocată. Amory Bose îi aruncă o privire scurtă bărbatului de lîngă el şi apoi se uită din nou la doamna Brichot.

– Bine, doamnă, dar fiul dumneavoastră, Vincent, i-a furnizat domnului senator Bose informaţia care constituia subiectul întîlnirii de astăzi, zise Farrell

Keyes. Ce vreţi să spuneţi?

Femeia zîmbi cu tristeţe.

– Fiica mea, Jacqueline, a avut un frate mai mare pe nume Vincent, dar acesta a fost ucis de nazişti în 1942. Deci, aşa cum am spus, nu am nici un copil în viaţă.

Farrell Keyes păru derutat.

– În acest caz, doamnă Brichot, dacă fiul dumneavoastră este mort, cine este cel care stă lîngă domnul senator Bose şi care a furnizat informaţia despre care discutăm astăzi?

Doamna Brichot se uită cu dispreţ la bărbatul cel scund de lîngă Amory Bose.

– Nu am nici cea mai mică idee, spuse ea.

Din clipa aceea, lucrurile se precipitară. Hal dovedi că fotografiile în care el apărea împreună cu Jacqueline Brichot erau false. Aduse, de asemenea, dovezi care demonstrară că documentele despre care Amory Bose afirmase că ar fi fost secrete militare nu erau, în realitate, decît nişte simple documente la care avea acces oricine. Şi, în cele din urmă, ului pe toată lumea dezvăluind adevărata identitate a aşa-zisului Vincent Brichot, care stătea lîngă Bose. Numele său real era Leon Matone şi era un impostor cunoscut de către departamentele de poliţie din cîteva state, ca şi de FBI. Hal prezentă copii ale dosarului penal al lui Matone şi fotografii care îi atestau cariera de impostor.

Pe măsură ce acele informaţii pătrundeau în minţile oamenilor, camerele rămaseră aţintite fără milă asupra chipului roşu al lui Amory Bose. Acesta nu mai

arăta atît de înţepat şi demn. Părul atît de bine aranjat înainte, acum era răvăşit şi sudoarea îi picura din mustaţă. Luptîndu-se să găsească vorbele potrivite în apărarea sa şi a martorului său, acum tăcutul „Vincent Brichot", părea jenat şi ridicol. Nu se mai vedea nici urmă din patriotul cinstit care îşi apăra iubitul Senat de comunism. În locul lui apăruse un demagog agitat prins cu pantalonii în vine.

– Sper că doamna Brichot ne-a ajutat să lămurim lucrurile în legătură cu acuzaţiile făcute în această campanie, spuse Hal în încheiere. Aş vrea să mai adaug ceva referitor la adevăratul motiv pentru care ne aflăm astăzi aici. Întîmplarea face să trăim o perioadă extrem de dureroasă şi incertă din istoria noastră. Ne aflăm într-o lume rece şi aparent ostilă, în care un duşman fără chip şi fără suflet pare hotărît să ne atace cu nişte arme înspăimîntătoare, nu numai din afară, ci şi din interior.

Camera se apropie şi mai mult de chipul lui Hal.

– Datorită acestei temeri, acestei incertitudini – care va trece, sînt absolut convins, pentru că ştim cu toţii că americanii nu sînt din fire nişte oameni fricoşi – ne-am trezit în ultima vreme ascultînd nişte glasuri politice care ne sfătuiesc să nu avem încredere unii în alţii, să ne considerăm vecinul duşman, să bănuim că părerile lui ne- ar putea face rău şi că loialitatea lui faţă de ţară nu este la fel cu a noastră. Aceste glasuri ne-au alarmat şi ne-au tulburat, dar, cu siguranţă, nu ne-au convins.

La auzul acelor cuvinte se simţi un anumit puls de recunoştinţă în studio. Toţi cei de faţă simţeau că se

spusese ceva deosebit de important.

– Primim o lecţie dureroasă, dar valoroasă, continuă Hal. Vedem cum este, într-un anumit fel, să trăieşti în acele societăţi represive, unde nimeni nu are încredere în vecinul său, unde loialitatea fiecăruia faţă de ţară este pusă la îndoială, unde libertatea însăşi este considerată un refugiu de nedorit pentru oameni nedemni de încredere şi gînduri trădătoare. Da, aflăm acest lucru – şi nu ne place. Nu ne place gustul fricii. Sîntem un popor mîndru, nu unul fricos. Sîntem o ţară a iubirii şi frăţiei – unde nu acţionează unul împotriva celuilalt. Sîntem un popor unit prin libertate – nu o casă dezbinată de ură.

Tăcerea din studio era electrizantă.

– Şi, oricare om, grup de oameni sau naţiune care crede că americanii pot fi păcăliţi şi făcuţi să lupte unul împotriva altuia face o mare greşeală, mai spuse Hal. Căci sîntem un popor încăpăţînat. Ne putem critica guvernul sau unul pe altul cît vrem şi, fiind americani, o vom face cu siguranţă. Dar, oricine altcineva ar încerca să ne facă să ne urîm, ar avea de-a face cu noi toţi. Nu există pe acest pămînt o armă mai puternică decît voinţa unor oameni liberi de a-şi păstra libertatea. Căci, doamnelor şi domnilor, libertatea nu are duşmani. Şi, orice inamic al libertăţii îşi găseşte el însuşi cel mai cumplit duşman în lume.

Urmă o pauză, timp în care vorbele sale îşi făcură loc în minţile oamenilor. Mesajul lor păru să arunce o nouă lumină asupra întregii controverse care condusese la realizarea acelei emisiuni.

Peste alte cîteva clipe, programul se încheie. Deja

nu mai exista nici o îndoială cu privire la rezultatul alegerilor senatoriale ale statului New York. Amory Bose îşi ucisese propria candidatură dintr-o singură lovitură dată cu propria mînă şi asigurase alegerea lui Haydon Lancaster pe scaunul pe care Bose îl ocupa de şaisprezece ani.

Într-un interval de treizeci de minute de transmisie televizată, într-o dimineaţă de duminică, cursul istoriei Senatului fusese schimbat şi, odată cu el, şi faţa politicii americane.

Optsprezece

Era o seară de sărbătoare.

Familiile Stallworth şi Lancaster organizaseră o petrecere gigantică în foarte scurt timp. Cîteva sute de oaspeţi, incluzînd reprezentanţi ai comunităţilor de afaceri şi sociale, ca, de asemenea, şi funcţionari publici şi ziarişti, au fost invitaţi la vila lui Harry Stallworth de pe Fifth Avenue. Se mai aflau acolo şi o duzină de reprezentanţi ai administraţiei lui Dwinght Eisenhower – era şi un dar pentru Hal şi Diana din partea lui Ikė însuşi – alături de numeroşi membri ai Congresului, care doreau să-şi exprime bucuria de a lucra cu Hal după alegeri.

Atmosfera aceea festivă avea şi un aer de respect, nu numai datorită scăpării lui Hal ca prin urechile acului, ci şi datorită faptului că ideea distrugerii unei atît de puternice figuri politice ca Amory Bose dădea fiori oricui care cunoştea Washington-ul. Dacă soarta putea doborî o personalitate ca Bose, atunci însemna că orice era posibil în acea lume nebună.

Bineînţeles că toată lumea era de părere că Bose se autodistrusese. În zelul său de a-l ruina pe Hal îşi pierduse simţul echilibrului şi prudenţa. Nu verificase de două ori propria informaţie sau pe cel care i-o furnizase. Ba mai mult, uitase că publicul mai ţinea minte votul de blam al Senatului împotriva lui Joseph McCarthy. Imaginea televizată a unui senator aruncător de noroi, care flutura „dovezi concrete" ce s-au dovedit a fi fost pură fraudă era deja un punct sensibil în conştiinţa americanilor. Urmînd exemplul lui McCarthy, Bose îşi semnase propria condamnare politică.

Dar cu toţii erau mult prea fericiţi pentru Hal pentru a-şi pierde timpul discutînd despre Amory Bose. Petrecerea se bucura de un succes enorm, cu prietenii neprevăzute încheiate sub acoperişul casei Stallowrth între reporterii politici gălăgioşi şi cărora le plăcea foarte mult să bea şi doamnele de societate, între republicanii fermi şi tinerii democraţi care erau prietenii lui Hal de la Washington, între marii afacerişti

şi chiar senatorii ale căror comitete erau decise să le pună corporaţiile la punct sub aspect fiscal.

Vraja provocată de tinereţea şi farmecul lui Hal şi, acum, şi de noul său succes părea să unească pe toată lumea şi să transforme vechile animozităţi în ceva irelevant. Părea să îşi facă apariţia o nouă lume. Nimeni nu putea să uite declaraţia lui Hal în legătură cu convingerile sale politice din cadrul emisiunii *Washington Today*. Cu cîteva cuvinte, Hal deschisese o uşă care dădea dincolo de lumea cenuşie a Războiului rece spre un viitor în care oamenii fericiţi aveau să rîdă de suspiciunile care îi dezbinaseră odată.

Chiar şi în seara aceea, urmărind agitaţia din jurul său, Tom Rossman se gîndea la vorbele lui Hal: „Libertatea nu are duşmani." Le vedea potrivite pentru un slogan nu numai pentru campania senatorială, ci pentru întreaga lui carieră care, într-o bună zi, avea să-l ducă la Casa Albă. Tom era un foarte bun observator al Washington-ului şi un fel de istoric, în acelaşi timp. Pur şi simplu, nu vedea cum un lider în care înţelepciunea precoce şi talentul de pacifist ale lui Hal se combinau cu tot acel farmec, tot acel sex-appeal, ar fi putut să nu ajungă preşedinte într-o bună zi.

Dar mai era destul timp pentru a se gîndi la acest lucru pe viitor. Căci, în seara aceea, predominant era sentimentul de sărbătoare şi uşurare.

Petrecerea dură pînă foarte tîrziu, cu muzică, dans şi foarte multe pozne din partea oaspeţilor veseli care dădură severităţii casei Stallworth un aspect pe care

aceasta nu îl mai cunoscuse niciodată. Hal ţinu un scurt discurs şi îi înveseli pe toţi cu bancuri despre societăţile separate şi la fel de insulare ale Washington-ului şi New York-ului. Un tort de forma Capitoliului fu tăiat şi numeroase sticle mari de şampanie *Dom Pérignon* se goliră.

Pe la miezul nopţii, Hal era epuizat şi trebui să-şi ceară scuze şi să se ducă acasă la culcare. Dormise foarte puţin în ultimele patru zile. Ba, mai mult, în seara aceea o vedea pe Diana pentru prima oară de cînd începuse criza, căci ea stătuse tot acel timp la verii ei din Southampton, departe de locul unde ar fi putut fi afectată.

Era momentul ca soţii să sărbătorească victoria în doi.

Tot drumul spre casă, în maşina condusă de şoferul familiei Stallworth, Hal îi ţinu mîna Dianei şi vorbi de tot soiul de lucruri mărunte. Cînd ajunseră, el făcu un duş fierbinte, se şterse şi apăru gol în dormitor, unde patul dublu şi ispititor îl aştepta.

Diana se afla în prag.

– E prea tîrziu să vin lîngă tine? întrebă ea.

El îi zîmbi. În ciuda oboselii, ştia că îi datorează cîteva minunte de intimitate după îndelungata lor despărţire.

– Niciodată nu e prea tîrziu, spuse el.

Ea traversă încăperea şi îl sărută. Atunci observă

el că era puţin cam nesigură pe picioare. Prea multă şampanie la petrecere, îşi spuse.

În ultima vreme bănuia că Diana începuse să bea mai mult decît trebuia. Familia o irita destul de mult, iar ziariştii şi publicul şi mai mult. Bea uneori pentru a reuşi să-şi păstreze masca de farmec artificial pe care i-o cerea rolul său oficial, cînd starea de trezie ar fi fost, probabil, o armură mult mai bună.

Lui Hal îi lipsea tihna de a-şi face griji în această privinţă. Dar observa că exteriorul splendid al Dianei părea să trădeze unele defecte infinitezimale, ca nişte crăpături ale unei vopsele aplicate perfect. Era la fel de frumoasă ca oricînd, dar, într-un fel, fragilă.

El o urmări cu privirea cînd intră în baie. Se întinse în pat în simi-întuneric, aşteptînd-o. Auzi clinchetul unei sticluţe de parfum sau al unui alt recipient în dosul uşii. Păru să dureze mult timp, atît de mult încît fu gata să adoarmă gol în aşternut, cu mîinile împreunate sub cap.

În cele din urmă, ea apăru într-o cămăşuţă de mătase pe care el nu o mai văzuse niciodată, foarte decoltată şi mulată pe corp, picioarele ei superbe ieşind bronzate şi splendide din bikinii asortaţi.

Veni spre pat şi se întinse lîngă el. Nu spuse nimic, dar el îi simţea mesajul cărnii. Nu mai făcuseră dragoste de aproape o lună de zile. Problemele campaniei, combinate cu distanţa din ce în ce mai mare dintre el şi Diana – o distanţă pe care niciodată nu o admiseseră în mod deschis – făcuseră să le fie foarte dificil să iniţieze un act sexual.

Hal ştia că era momentul potrivit pentru reînnoirea

intimităţii fizice cu tulburata lui soţie. O neglijase prea multă vreme, permiţîndu-i să-şi petreacă lungi perioade de timp departe de el şi neacordîndu-i atenţia cuvenită cînd se afla lîngă el.

Măruntele sale infidelităţi cu alte femei erau neînsemnate în sine, dar ştia că Diana le bănuia şi că acea realitate dureroasă o ţinea la distanţă.

Apoi, bineînţeles, mai era şi problema copiilor. Toţi credeau că Hal şi Diana încercau din toate puterile să conceapă un copil. Adevărul era că stresul din ultimele luni îi silise să lase deoparte acel vis. Printr-o înţelegere reciprocă, ajunseseră să evite sexul cînd se simţeau prea obosiţi sau preocupaţi. Şi acel nou obicei îi înstrăinase, din nefericire, şi mai mult pînă în punctul penibil în care conceperea unui copil devenise, practic, imposibilă.

Astfel că, în seara aceea, după o îngrozitoare criză a campaniei, care se încheiase cu un triumf, Hal ştia că era timpul să facă dragoste cu soţia sa. În ciuda oboselii amîndurora, în ciuda dispoziţiei ei, pe care el o bănuia ca fiind foarte delicată, în ciuda tuturor lucrurilor la care se gîndea în seara aceea şi pe care le avea de făcut a doua zi – era timpul.

Stinse lumina şi îi atinse uşor umărul. Cu blîndeţea prudentă a unui copil, ea îi luă mîna într-a ei. El se întoarse pe o parte şi îşi plimbă mîna peste abdomenul ei spre şolduri şi, după aceea, înapoi spre sîni. O simţi răspunzînd instantaneu. Răsuflarea ei deveni întretăiată. Îi văzu conturul sînilor frumoşi şi tari în umbră, în vreme ce degetul său mare îi freca sfîrcul trandafiriu.

O mîngîie încet, încercînd să-i alunge cunoscuta încordare şi să o excite, în acelaşi timp. Niciodată nu fusese uşor, dar în seara aceea, părea mai dificil ca oricînd. Atingerea lui îi provoca fiori sub piele care păreau aproape dureroşi datorită intensităţii lor. Părea îngrozită că semnele dorinţei ei nu se vedeau destul de repede sau că, atunci cînd aveau să se vadă, nu îl vor convinge.

Cît de diferită era de alte femei, care se năpusteau asupra lui ca nişte animale în călduri! Totuşi, nu simţea nici o plăcere în reţinerea ei, căci era atît de plină de amărăciune şi îngrijorare. Nu îşi oferea trupul în mod deschis, ba chiar părea să se ruşineze de propria-i goliciune.

Dar, destul de adesea, el izbutea să învingă toate acestea şi să-i descopere senzualitatea de sub exteriorul încordat. Aşa că, în seara aceea, avea să facă tot ce putea.

O întoarse cu faţa la el. Mîna ei îi atinse umărul, aproape implorator. Părea încordată ca un arc. Îi trase faţa spre el şi o sărută.

Imediat simţi mirosul de băutură. Vodcă, îşi spuse el. Foarte multă vodcă. Într-un fel, ştia că mai băuse după ce se întorseseră acasă.

Acum îşi aminti de zgomotul pe care îl auzise din baie. Bănui că ţinea vreo sticluţă de vodcă printre articolele de toaletă.

Se depărtă de ea, gîndindu-se la faptul că soţia lui ajunsese să bea pe furiş în baie pentru a-şi face curaj să facă dragoste cu el.

Se uită la forma ei neclară, încă foarte aproape de

mîinile lui, dar izolată de el datorită întunericului. Simţi ceva ce aducea mai degrabă a milă decît a dezgust.

O bătu pe obraz foarte uşor.

– E tîrziu, spuse el. A fost un sfîrşit de săptămîna îngrozitor. Hai să încercăm să dormim.

Ea era întinsă pe o parte şi îl privea. Îi simţea implorarea mută, teama şi reproşul din privire.

Urmă o pauză lungă şi dureroasă, după care, Diana se întoarse tăcută pe partea cealaltă.

O răceală cumplită se lăsase între ei. Hal rămase cu ochii aţintiţi în tavan, ascultînd zgomotele înăbuşite ale oraşului. Îşi lăsă gîndurile să rătăcească asupra întîmplărilor din săptămîna care trecuse, a schimbărilor melodramatice din destinul lui politic, asupra lui Amory Bose, a lui Lawrence Ingersoll şi a multor altora cu care avusese de-a face.

Gîndurile îi alunecară şi mai departe, înapoi în copilărie, la Stewart, la micuţa Sybil, la verile petrecute la Newport, la zilele de şcoală de la *Choate*, la mirosul pătrunzător al pămîntului şi al ierbii de pe terenurile de sport, la cel al cailor, la legănarea fanteziilor băieţeşti, la speranţele nelimitate apărute odată cu maturitatea.

Cît de nedrept era timpul! Pe măsură ce crescuse, Hal se simţise mai inteligent, mai puternic şi, o vreme, se gîndise chiar la inocenţa lui ca la ceva ce, din fericire, fusese depăşit. Apoi, prea tîrziu, văzuse adevărata faţă a lumii adulţilor – o adunătură de creaturi singure şi superficiale, fiecare atît de puţin diferit de celălalt şi cu toţii preocupaţi doar de sine.

În afară de una. Dacă Laura nu i-ar fi ieşit în cale şi

dacă lul nu i-ar fi trebuit atît de mult timp ca să-i spună că întreaga lui inimă îi aparţinea, dacă nu ar fi fost prea timid ca să-i cadă în genunchi şi să-i spună că era gata să renunţe la tot pentru ea – dacă ar fi fost destul de iute sau dacă nu ar fi cunoscut-o niciodată, atunci, totul ar fi putut fi îndurat. Căci nu ar fi ştiut că există mai bine, iar lumea pe care o ştia ar fi părut singura care există.

Dar era prea tîrziu pentru acest lucru. Prea tîrziu pentru orice.

Hal nu ştia cît timp trecuse pînă şi-a dat seama că nu putea să adoarmă. Se uită la Diana. Răsuflarea ei era regulată acum, poate puţin cam anevoioasă. Vodca era de vină, fără îndoială.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Doar ora unu. Atît de devreme! La New York, viaţa abia atunci începea. Nenumărate aventuri aveau loc pe străzile întunecate înainte de ivirea zorilor. Vieţile oamenilor erau schimbate de acele evenimente în mod irevocabil...

Făcu ochii mari acum. Ştia că nu o să poată dormi. Era prea tîrziu. Îşi lăsase gîndurile să rătăcească din nou pe căi greşite.

Brusc, ceva îi spuse că nu putea sta acolo, contemplîndu-şi propriii nervi şi ascultînd răsuflarea Dianei care dormea.

Se dădu jos din pat fără zgomot, luă nişte haine din dulap şi se îmbrăcă în baie. Atunci observă articolele de toaletă ale Dianei şi desfăcu una din sticlele de parfum mai mari. Sigur, îi descoperise băutura.

Se privi în oglindă. Era tras la faţă şi o lumină ciudată îi licărea în irisurile întunecate. Îşi netezi părul

de cîteva ori cu peria, dădu din umeri cînd văzu barba care îi creştea, stinse lumina şi ieşi.

Urcă la volan şi porni pe străzile pustii ale oraşului. Ştia încotro se îndrepta. Se întrebă cum de amînase acel moment atîta timp.

Ajunse la destinaţie în cinci minute. Parcă ilegal, merse prin întuneric spre o uşă, intră în hol şi sună la o sonerie. Spre surprinderea lui, vocea îi răspunse imediat.

– Eu sînt. Îmi pare rău că te deranjez. Pot să urc?

Fără să se audă nici un cuvînt, uşa se deschise. El urcă prin spate, aşa cum fusese învăţat destul de recent.

Ajungînd pe palier, se privi în oglindă. Nu arăta extraordinar. Parcă vedea cu ochiul liber demonii care îi mistuiau sufletul. Se întrebă dacă înfăţişarea lui nu speria pe cineva.

Bătu uşor la uşă de trei ori.

I se deschise aproape imediat.

Bess purta o cămaşă de noapte din mătase, care sclipea în lumina slabă de pe palier. În spatele ei, apartamentul era cufundat în întuneric. Părul îi cădea liber pe umeri. Îi văzu umflăturile sînilor, frumoşi şi tari sub cămaşa de noapte, şi pielea albă cu pistruii asemeni unor picături de soare.

Privirea ei era blîndă. Îi ghicise gîndurile, poate de multă vreme, şi zîmbetul ei îi dădea răspunsul dorit.

Fără să scoată o vorbă, el intră şi o luă în braţe, închizînd uşa în urma lui.

Primul lor sărut îl lăsă fără suflare. Aproape că îi venea să plîngă atît de puternică era dorinţa din

sufletul lui şi atît de minunat îl făcea să se simtă trupul ei subţire, ca o făptură familiară atinsă din nou după o despărţire îndelungată şi nedreaptă.

Cînd buzele li se separară, el continuă să o ţină strîns, cu trupul arzîndu-i sub haine şi cu obrazul lipit de al ei.

– În sfîrşit, murmură ea.

– Eşti sigură...? se auzi el şoptind.

Ea îl reduse la tăcere cu un sărut.

Ea fu cea care îl conduse în dormitor, parcă fiind conştientă că el îşi epuizase capacitatea de a lua decizii în cursul acelei săptămîni îngrozitoare. Ea fu cea care îl dezbrăcă, îl ajută să se urce în pat şi îi dărui sărutările, gemetele şi tainele cărnii ei, aşa cum o mamă dăruieşte unui copil hrana fără de care el nu poate creşte şi trăi.

Nu mai spuseră nimic în noaptea aceea.

Nouăsprezece

A doua zi după-amiază, la ora două, Tess se întîlni cu Ron Lucas.

Acesta fu foarte punctual. Se aşeză pe canapea şi o privi calm. Ea îl cunoştea destul de bine pentru a-i vedea zîmbetul slab din spatele exteriorului rece. Era încîntat de felul cum ieşiseră lucrurile

– Sînt mîndră de tine, Ron, spuse ea. Ai făcut o treabă excelentă.

El încuviinţă. Nu ştia cum să primească un compliment, ceea ce ea învăţase cu multă vreme în urmă. Dar ea ştia că îi preţuia laudele mai mult decît orice altceva pe lume. Îi vedea efectul cuvintelor pe

– Documentele pe care i le-ai dat lui Matone au fost cheia, spuse ea. Fără ele, nu l-ar fi convins niciodată pe Bose că era fratele fetei.

Ron încuviinţă.

– A fost dificil un timp. Ne aşteptam ca Bose să trimită să-l verifice pe tip în Belgia. Aveam un om acolo pentru orice eventualitate. Dar, din fericire pentru noi, Bose a înghiţit totul fără să stea pe gînduri.

– Îl ura pe Hal prea mult, spuse Tess. Ura l-a făcut să fie imprudent.

Dacă învăţase ceva din lumea competitivă a afacerilor, acest lucru era că oamenii nu se pot învinge prin ură. Ura te duce prea aproape pentru a-ţi putea păstra controlul. Doar privindu-i de departe, ca pe nişte insecte supravegheate de la mare înălţime, puteai prevedea ce planuri au şi îi puteai distruge fără să rişti.

Amory Bose era un om distrus de propria-i paşlune. Tess simţi un amestec de dispreţ şi milă faţă de el. Dacă acela era aceea ce Senatul considera un om puternic, atunci ea avea să conducă acest organism într-un an de zile. O asemenea stîngăcie ca a lui Bose îi jignea excelentul simţ al strategiei.

Îl privi pe Ron cu satisfacţie. El venise cu ideea de a nu alege un oarecare pentru acea treabă, ci pe cineva care avea cazier şi care era renumit ca impostor. Leon Matone fusese o alegere perfectă. Talentul său considerabil îl orbise pe Bose în aşa măsură, încît acesta îşi pusese gîtul pe butuc fără

să-şi dea seama. Intenţia fusese nu numai de a-l salva pe Hal, dar şi de a-l umili pe Bose şi de a-l face să pară cît se poate de ridicol.

Acest lucru fusese realizat. Din ziua aceea, Bose nu era numai o ruşine pentru Senat şi partidul său, ci şi pentru toţi politicienii americani. Despre eşecul său oribil din cadrul emisiunii *Washington Today* se scria pe prima pagină a tuturor ziarelor din ţară. PROSTIA LUI BOSE, scria unul. VÎNĂTORUL DE VRĂJITOARE ÎŞI PUNE CENUŞĂ ÎN CAP ÎNTR-O EMISIUNE TRANSMISĂ ÎN DIRECT ÎN TOATĂ ŢARA, suna alt titlu. ÎNŞELĂTORIE! spunea un al treilea deasupra unei fotografii a chipului duşmănos al lui Bose.

Victoria fusese cucerită, graţie unui plan gîndit cu grijă de Tess însăşi şi irezistibilului farmec şi demnităţii lui Hal Lancaster, care redevenise stăpîn pe inima unui public nestatornic ce fusese gata să-l respingă.

Iar Ron nu avea de unde să ştie că un alt premiu fusese obţinut cu o seară în urmă, unul care schimba toate planurile lui Tess şi deschidea o uşă către un viitor pe care nu îndrăznea să şi-l închipuie atît de curînd.

Ce amant era Hal! Şi acum o treceau fiori cînd îşi amintea cum fusese în intimitate cu el.

Auzise de priceperea lui, bineînţeles, şi se aşteptase să fie excelent dotat fizic. Dar Hal poseda mult mai mult decît o simplă sculă.

Făcea dragoste cu o dulceaţă şi o vulnerabilitate care mergeau la suflet. În goliciunea trupului său, ea simţea nevăzutele adîncimi ale durerii din spatele

simbolului celebru, resurse de care nici el însuşi nu părea conştient, dar care strigau cu o ciudată elocvenţă în fiecare mîngîiere a lui.

Tocmai acea delicată calitate lăuntrică făcea ca experienţa să fie incredibilă, şocant de senzuală. Cu mîngîierile lui lente o făcuse să ajungă la nenumărate orgasme, momente în care îşi dăduse seama că era mult mai implicată decît în oricare din aventurile anterioare.

Încrederea lui în Elizabeth Bond, în devotamentul, în teribila ei mîndrie maternă în privinţa lui, în probitatea caracterului ei, era atît de mare, încît Elizabeth aproape că se trezi la viaţă în persoana lui Tess sub sărutul lui, asemeni unui alter ego speriat posedat de o realitate pe care Tess nu intenţionase niciodată să o cunoască. Şi, la bine şi la rău, Elizabeth îi dăruia lui Hal trupul şi sufletul ei – un sacrificiu pe care Tess nu l-ar fi făcut pentru nici un alt bărbat.

În ultimul moment, cînd puterea lui teribilă a făcut-o să urce pe culmile cele mai înalte, iar extazul ei a doborît şi cea din urmă dintre bariere, Tess simţise un fel de transformare chimică în interiorul ei, ca şi cum ciudatul mister al lui Hal ar fi curs direct în ea. Oare ceva ce lipsea sau ce era în plus explodase în acea ultimă clipă din trupul lui într-al ei? Ceva ce el ascundea sau ce dăruia?

Orice ar fi fost, scosese la iveală ceva nebănuit în Tess, o nevoie femeiască şi posesivă pe care nu o mai simţise niciodată înăuntrul ei. Acest lucru o şoca şi o irita după aceea cînd stătu nemişcată în braţele lui. Deodată îşi dădu seama că voia ca acele braţe să

nu-i mai dea drumul niciodată, că ideea de a continua să trăiască fără Hal care să-i îndrume paşii era o agonie pe care nu o putea îndura.

Cînd îl conduse la uşă în dimineaţa aceea, ştia că relaţia lor nu mai era un simplu joc, ci era ceva extrem de serios, mai serios decît intenţionase vreodată.

Deci, venise momentul să treacă la acţiune.

Se uită la Ron.

– În legătură cu cealaltă problemă, Ron, spuse ea. Ai tot ce-ţi trebuie ca să faci următoarea mişcare imediat?

El deschise servieta şi scoase un plic. Îi anticipase dorinţele şi adusese materialul. Cît de bine o cunoştea!

Ea luă plicul şi se uită înăuntru. Era plin cu fotografii ale Dianei Lancaster.

Nu era singură. Mai era o femeie cu ea. O tînără foarte atrăgătoare, soţia unui avocat new-yorkez, potrivit spuselor lui Ron. Fostă jucătoare amatoare de tenis, cunoscută pe plan naţional pînă în momentul retragerii cu cîţiva ani în urmă.

Fotografiile le înfăţişau pe cele două prietene luînd masa de prînz în centru, urcîndu-se într-un taxi împreună, uitîndu-se într-o vitrină, intrînd într-un mic hotel.

Şi în pat.

Fotograful fusese nevoit să folosească un teleobiectiv dintr-o clădire de vizavi. Totul necesitase multe planuri şi cheltuieli. Pozele nu erau prelucrate, dar conţinutul era cît se poate de clar. Cele două femei se iubeau.

Tess închise plicul şi i-l dădu lui Ron peste masă.

– Foloseşte-le, spuse ea.

Douăzeci

– Dă-o-ncoace, Raymond.
– Arunc-o!
– Hai, prostule, că-i a mea!
– Alex, spune-i să-mi arunce mingea!

Suprafaţa neagră a terenului de joc era presărată cu cioburi, pietricele şi gunoaie. Un spaţiu mic fusese curăţat cu jumătate de inimă în faţa panoului de baschet. Coşul nu avea decît un singur fir care atîrna din plasa care existase odată.

O minge de volei veche, furată de undeva şi însemnată cu vopsea de pe paleta unui realizator de grafitti, ţîşni din grămada de puşti care se împingeau

şi strigau, străpunse aerul cenuşiu al după-amiezei şi căzu în linişte în coşul gol, sărind în zona plină de gunoaie de dincolo de teren.

Erau şapte băieţi. Toţi negri. Toţi numai pielea şi os şi plini de energie. Văzîndu-i ţopăind sub coşul de baschet, împingîndu-se unul pe altul, cineva îşi dădea seama cu uşurinţă că nu erau bine hrăniţi. Cu toate acestea creşteau repede, oasele li se lungeau, vocile mai aveau puţin şi li se îngroşau, gesturile copilăreşti urmau să fie înlocuite curînd de purtările caracteristice adolescenţilor de oraş. Creşterea şi decăderea se luau la întrecere în trupurile lor, cu viitorul dubios al unei maturităţi trăite în ghetou aşteptînd la linia de sosire.

Laura făcea fotografii repede, mişcîndu-se în jurul terenului de joacă, acţionîndu-şi aparatul Leica asemeni unui adevărat expert, avansînd filmul iute şi chiar schimbînd rolele cu aceeaşi uşurinţă cu care unul din băieţi ar fi dezvelit o ciocolată.

Dar aparatul ei de fotografiat îi ignora pe toţi, în afară de unul. Nu avea ochi decît pentru el.

Numele lui era Alex. La cei cincisprezece ani ai săi era cel mai mare din grup şi, incontestabil, şeful. Se afla în mijloc asemeni unui simbol al autorităţii, mustrîndu-i din cînd în cînd pe ceilalţi pe tonuri joase, arătînd din privire sau mişcînd din cap unde fusese pasată mingea. Se vedea foarte limpede că inima nu-i era la acel joc copilăresc, căci era deja destul de mare pentru a fi preocupat de probleme serioase. Dar îşi juca rolul de lider fiind conştient de propria-i importanţă.

În cutia ei de acasă, Laura avea aproape cinci sute de fotografii ale lui Alex. Îl întîlnise pentru prima oară cu patru luni în urmă, în parcul Morningside, în apropiere de Strada 113, şi îl convinsese să-i pozeze. De atunci deveniseră prieteni. Venea să-l fotografieze ori de cîte ori putea. Cînd ea se afla pe teritoriul lui, el se considera, într-un fel, protectorul ei.

Sora lui mai mare – o prostituată încă din copilărie – avea acum şaptesprezece ani. Mai avea trei fraţi mai mici, două surori şi un frate. Mama lui, o femeie în vîrstă de treizeci şi nouă de ani, avusese un infarct cu doi ani în urmă şi stătea în pat neputincioasă în timp ce copiii ei îşi făceau de cap.

Alex era capul familiei, căci tatăl lui dispăruse de mulţi ani. Se prefăcea că merge la şcoală la P.S.18 pe Morris Avenue şi se menţinea numai la nivelul C-minus fără să deschidă vreo carte şi fără să se ostenească să răspundă la întrebările profesorilor. Îşi petrecea după-amiezele hoinărind cu prietenii sau de unul singur, jucînd jocuri de noroc, furînd şi făcînd comerţ cu lucruri furate.

Fuma ţigări *Pall Mall* şi *Lucky Strike* pe care le fura cu cartuşul, bea orice fel de băutură reuşea să fure, fuma marijuana în fiecare zi, încercase heroina şi cocaina şi era un mic traficant de droguri.

Folosea banii pe care îi cîştiga pentru a-şi întreţine familia. Se ducea cu sora lui la cumpărături în fiecare seară şi stătea în capul mesei ca un tată sever, învăţîndu-i pe cei mai mici cum să mănînce civilizat şi hrănindu-şi mama invalidă cu lingura în timp ce ea mormăia nemulţumită.

În felul lui dur, Alex era un sfînt. Devotamentul său față de familie, o familie pe care nu o crease el şi pe care nu o putea salva în ciuda tuturor eforturilor – era extrem de emoţionant. Îşi îngrijea mama cu o foarte mare înţelegere şi îşi disciplina fratele şi surorile cu o răbdare mult superioară vîrstei lui. Faptul că fetele aveau să ajungă mai mult ca sigur nişte prostituate şi fratele lui, un tîlhar de stradă, nu le diminua cu nimic dragostea.

Alex era şi un geniu. De acest lucru Laura nu se îndoia. Cinci minute de conversaţie cu el în legătură cu un subiect oarecare dovedeau că poseda un intelect extraordinar şi o imaginaţie nemaipomenită.

De asemenea, Alex era şi un delincvent. Comisese spargeri, jafuri armate, atacuri, extorsiuni. Făcuse pe peştele. Incendiase de nenumărate ori. Singurul motiv pentru care nu îşi petrecuse copilăria în şcoli de corecţie era acela că era prea deştept pentru a fi arestat.

În alte condiţii, Alex ar fi putut ajunge un chirurg, un filozof, un om de stat. Curajul său înnăscut şi simţul dreptăţii ar fi putut face din el un mare lider moral imediat ce ar fi depăşit perioada adolescenţei. Creativitatea sa l-ar fi putut dota pentru o excelentă carieră de romancier, dramaturg sau poet.

Însă, în loc să se întîmple aceste lucruri, Alex avea să sfîrşească, probabil, în închisoare. Ori avea să cadă victimă violenţei între bande sau unei supradoze de narcotice. Cu toate acestea, genialitatea i se citea pe chip şi era amplificată de aparatul de fotografiat. Laura observase acest lucru de cînd îl văzuse prima

oară.

Ceea ce o făcea să se grăbească în mod deosebit să-l fotografieze cît putea de bine era timpul. Alex creştea văzînd cu ochii. În ziua aceea era cu cinci centimetri mai înalt decît cînd îl avusese prima oară în faţa obiectivului. În curînd nu avea să mai fie un băieţandru. Lumina infinitelor posibilităţi din ochii lui se putea stinge în orice clipă, cînd metamorfoza mistică a adolescenţei avea să facă loc bărbăţiei umbrite de sărăcie.

Aşa că, în după-amiaza aceea, Laura îşi luase pe umăr geanta grea a aparatului de fotografiat şi se dusese în Bronx, după ce îşi petrecuse dimineaţa terminînd cea mai recentă serie de schiţe acasă. Voise să facă nişte fotografii bune lui Alex şi micii lui bande.

În ciuda faptului că muncise mult, Laura se simţea foarte bine în ziua aceea. Nu era numai inspiraţie fotografică ce zumzăia cu o intensitate mai mare ca oricînd, dar mai era şi copilaşul din ea şi noua relaţie cu Tim care o încălzeau.

De cînd i se confirmase sarcina, căsnicia ei se schimbase în bine. Tim era iubitor, atent şi regreta enorm cele întîmplate în seara cînd o lovise. Amîndoi îşi dădură seama că o tragi-comedie a erorilor, incluzînd mesajul ei rătăcit şi absurda ei aventură cu Maria în închisoare, crease un dezastru care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată dacă nu ar fi fost amîndoi pradă unui stres atît de groaznic.

Laura îl iubea pe Tim. Nici chiar în seara cînd o lovise nu se gîndise să-l părăsească. Se aflase

evident în ghearele unor emoţii mult prea puternice pentru el, emoţii care izvorau din adîncurile dureroase ale trecutului său, emoţii de existenţa cărora el nu era vinovat.

Şi recunoscu în sinea ei că, în ultima vreme, îl supusese ea însăşi unor presiuni nedrepte, lăsîndu-se absorbită de o nouă vocaţie în care părea să se lanseze cu toată fiinţa orbeşte, cu preţul carierei pentru formarea căreia îşi pusese toată energia. Tim avea impresia, pe bună dreptate, că ea îl lăsa baltă tocmai cînd îndelungatele lor eforturi le aduseseră, în sfîrşit, succesul. Şi, era firesc ca, datorită veţii grele pe care o cunoscuse în copilărie, să îşi transpună dezamăgirea în gelozie, o gelozie pe care el însuşi o considera absurdă, dar care, în anumite momente, îl stăpînea.

Profunzimea sentimentului de vinovăţie faţă de cele întîmplate era evidentă. Iar acum, că Laura îi purta copilul în pîntece, angajamentul ei faţă de el şi faţă de viaţa lor împreună era dovedit, indiferent ce hotărîre ar fi luat în privinţa carierei.

Acum Tim privea cu mai multă îngăduinţă pasiunea ei pentru fotografii, acceptîndu-i ieşirile cu aparatul şi orele petrecute în camera obscură şi făcînd tot posibilul să priceapă faptul că trebuia să urmeze cursul creator care avea cea mai mare însemnătate pentru ea. Părea gata să-i dea o mînă de ajutor în aranjarea unei tranziţii care i-ar fi permis să-şi achite obligaţiile faţă de *Laura, Ltd.*, în timp ce, cu energia rămasă, să continue să fotografieze. Aveau să rezolve totul cumva amîndoi.

Singura lui obiecţie acum era pe jumătate în glumă.

– Munceşti de te speteşti, îi spunea el. O mînă de om ca tine să tîrască geanta aia grea prin tot New York-ul. O să te distrugi. Ar trebui s-o laşi mai uşurel.

Ea îi dădea voie să se plîngă, căci vorbele lui conţineau ecoul grijii protectoare pe care i-o arătase încă de cînd se văzuseră prima oară, pe vremea cînd ea era o simplă croitoreasă, ca, de asemenea, şi o notă de admiraţie pentru curajul pe care îl avea cu aparatul de fotografiat.

– Doctorul mi-a spus să fiu activă, se apăra ea. Ştiinţa medicală nu mai e de părere că femeile însărcinate trebuie să stea în pat. L-ai auzit cu urechile tale.

– Activ e activ, spunea Tim. Nu să faci două munci cu un singur trup şi să hoinăreşti prin locuri unde viaţa ţi-e ameninţată în fiecare clipă.

Dar un zîmbet stins îi contrazicea dezaprobarea din priviri. Ea ştia că îi respecta devotamentul faţă de arta fotografică. Deşi nu se uita la fotografii şi nici nu le discuta cu ea, îi accepta pasiunea ca făcînd parte din viaţa lor.

Laura şi Tim erau fericiţi acum. Copilul le deschisese o uşă amîndurora. Erau hotărîţi să-i treacă pragul mînă în mînă.

Jocul de baschet se sfîrşi exact cînd Laura termină rolfilmul şi băieţii începură să o bată la cap să le facă o fotografie de grup. Rîzînd, ea acceptă şi le spuse să se aşeze în dreptul gardului care împrejmuia terenul de joacă.

Îşi luă aparatul de fotografiat, îl reîncărcă şi se postă în faţa grupului.

– Bine, zise ea. Toată lumea mai aproape, aşa...

Cei mai mici ţopăiau întruna, iar Alex trebui să-i certe uşor. Fu nevoie de ceva timp pînă cînd se aranjară în aşa fel încît să intre toţi în cadru, cu Alex în mijloc.

În faţa lor, cu aparatul pregătit, Laura ezită, deodată.

– Staţi puţin, spuse ea ridicînd mîna şi lăsîndu-se într-un genunchi.

În blugi şi geacă de piele părea chiar mai mică decît băieţii, atît de delicată, încît ar fi putut fi luată drept mascota lor.

Aruncă o privire spre platforma de jos ca pentru a se echilibra mai bine, după care îşi reglă din nou aparatul.

– Haide odată, Laura! strigă cineva. N-o să stăm toată ziua!

– Îmi pare rău, spuse ea cu glas stins. Mi-e...

Deodată, păli şi cuvintele îi rămaseră în gîtlej. Alex îi împinse repede pe cei din faţa lui pentru a ajunge mai iute la ea, dar nu reuşi. Ea căzuse pe platformă cu aparatul de fotografiat alături. Cînd ajunse Alex, ea era deja fără cunoştinţă.

O oră mai tîrziu, totul se terminase.

Laura zăcea vlăguită şi neputincioasă în salonul de la *Centrul Medical Montefiore* din Bronx. Privi tăcută o soră care trecea prin încăpere pentru a se duce la celelalte paciente care se aflau acolo din motive aducătoare de bucurie.

Copilul dispăruse.

Pur şi simplu.

Cei care fuseseră de serviciu la urgenţă trebuiseră se se ocupe de pierderea sarcinii ei, supraveghindu-i semnele vitale şi asigurîndu-se că nu pierdea prea mult sînge. Din fericire, îi spuseră ei, fusese inconştientă tot timpul.

Totuşi, poate că nu era un noroc prea mare, îşi spuse Laura. Dacă ar fi suportat agonia cu ochii deschişi, poate i s-ar fi părut totul mai real. Dar aşa, era ca şi cum ar fi adormit şi apoi s-ar fi trezit într-o lume în care copilul ei era mort.

Doctorul Ensor venise repede de la cabinetul său din centru pentru a se ocupa personal de ea. Hotărîse că trebuia să rămînă acolo peste noapte, neavînd nici un sens să o mişte atunci.

Fusese trează cînd sosise el. După expresia ochilor ei, el îşi dădu seamă că era pradă unor emoţii teribile.

– Laura, să nu începi să iei asupra ta vina pentru ceea ce s-a întîmplat, o prevenise el. Te gîndeşti că e numai datorită faptului că ai muncit prea mult? Eu nu

cred că asta a fost cauza. Astfel de lucruri se întîmplă destul de des. Nu e vina nimănui...

Ea îi apucă mîna şi îi spuse foarte încet:

– Ştii de ce-mi fac griji.

El îi bătu mîna uşor.

– Ei bine, poţi să stai liniştită în privinţa asta, îi zise el. Te-am consultat foarte bine. S-a lucrat cu multă competenţă şi, din cîte mi-am dat seama, nu a fost afectat nimic. O să poţi avea cîţi copii doreşti, Laura. Numai că, data viitoare, va trebui să fim mai prudenţi. Crede-mă, n-ai de ce să fii pesimistă. Ceea ce s-a întîmplat rămîne un mister. Ştiinţa medicală mai are mult pînă să cunoască toate răspunsurile în legătură cu sistemul de reproducere al femeii. Important e să nu te autoînvinuieşti. Asta doar ar înrăutăţi lucrurile. E numai un mic obstacol, Laura. Mă crezi?

Ea încuviinţă, mai mult de dragul lui. Voia doar să rămînă singură cu amărăciunea ei. Se simţea la fel de distrusă ca şi cum ar fi ajuns la termen şi copilul s-ar fi născut mort. I se părea că moartea însăşi îşi găsise adăpost în adîncurile feminităţii ei, moartea care o rîcîise cu ghearele ei de fier cu şase ani şi jumătate în urmă şi acum revenise ca să-i ia şi acea nouă viaţă şi, odată cu ea, şi toate speranţele.

Sesizîndu-i starea sufletească, doctorul îi dădu un sedativ puternic înainte să plece. Ea încercă să rămînă trează pentru Tim, care avea să ajungă în scurt timp, dar tranchilizantul, combinat cu ruşinea şi deprimarea ei, o făcu să alunece în inconştienţă.

Cu un întunecat sentiment de uşurare privi cum lumea se depărta de ea pe măsură ce uitarea o

cuprinse în braţe.

Tim ajunse la spital la şase şi jumătate.

Era plecat din oraş, la un vînzător cu amănuntul din New Haven, cînd i se dădu urgent vestea prin telefon. Fiind oră de vîrf, traficul îl făcu să întîrzie cu aproape două ore. Înjurînd, avansă încet pe drumul plin de opriri în timp ce soţia lui zăcea neputincioasă într-un spital necunoscut la numai cîteva mile distanţă.

Cînd ajunse el, doctorul Ensor plecase demult. Cei care erau de serviciu atunci îi explicară ce se întîmplase. El fu uluit de ce auzi, incapabil să priceapă şi, mai ales, îngrijorat pentru Laura.

Fu condus în camera ei, oferindu-i-se puţină intimitate cu ajutorul unui paravan despărţitor şi fu lăsat singur cu menţiunea că putea rămîne doar pînă la sfîrşitul orelor de vizită.

– Oricum, ea n-o să ştie că sînteţi aici, îi spuse sora. Va fi inconştientă pînă mîine dimineaţă, aşa că v-aş sugera să vă duceţi acasă, să vă culcaţi şi să fiţi aici cînd se va trezi.

– O să stau doar puţin, în cazul ăsta, zise el.

Rămas singur cu Laura, îi privi conturul mărunt de sub cearceaf şi chipul palid şi adormit. Îşi imagina suferinţa şi ruşinea care trebuiau să o fi chinuit cînd şi-a dat seama ce se întîmplase. Avea să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a-i da de înţeles că nu fusese

vina ei, că viitorul era ca o carte deschisă şi că o iubea.

Încercă să nu le dea atenţie gîndurilor dureroase care îl apăsau. Îşi aminti cît de fericită fusese Laura în acele ultime săptămîni, cum stătuse el pe canapeaua din living-room, cu capul în poala ei, atingîndu-i burta uşor şi aşteptînd cu nerăbdare miracolul naşterii.

Cu multă vreme în urmă, cînd se îndrăgostise prima oară de Laura, i se păruse creată special pentru a da naştere unor copii frumoşi. Ceva din prospeţimea fustelor ei, din pielea ei albă şi moale, din prezenţa caldă şi feminină de sub haine, păruse a fi chiar esenţa maternităţii. Aceea era Laura de care se îndrăgostise – Laura cea pe care i se păruse că o pierde de curînd şi pe care o regăsise cu bucurie cînd aflaseră de sarcină.

Încercă să nu o condamne pentru faptul că se obosise prea mult cu aparatul de fotografiat. Îl deranja teribil de mult gîndul că se afla în Bronx, pe străzi periculoase, făcînd fotografii unor mici derbedei cînd i se întîmplase acest lucru. Încercase de atîtea ori să o facă să renunţe la fotografii, dar ea nu era un om de înţeles. Aparatul era ca o obsesie care îi măcina sufletul.

Totuşi, medicul nu considerase că era fragilă, nu o sfătuise să o lase mai uşor. Poate că nimeni nu era de vină pentru cele întîmplate. Poate că aceea era doar ultima fărîmă de ghinion care le tulbura căsnicia, care se strecura între ei şi îi împingea mereu mai departe de fericire.

Crezuse că acel copil avea să repare lucrurile.

Sarcina ei era un adevărat miracol, îndepărtîndu-i suspiciunile în legătură cu motivul pentru care fusese nevoie de atîta timp pentru a-l concepe, alungîndu-i grijile cu privire la trăinicia legăturii lor şi la toate celelalte preocupări care o îndepărtau de el.

Acum, însă, aveau să o ia de la început.

Cu acel gînd în minte, Tim observă mapa cu foi de observaţie agăţată la capătul patului ei.

Se ridică pe furiş, aruncă o privire scurtă pe coridor ca să fie sigur că nu se întorcea sora şi apoi luă încet mapa din locul unde era agăţată.

Erau cîteva pagini, pline cu scrisul ilizibil al medicilor. Tim le răsfoi absent, căutînd vag un motiv pentru ceea ce se întîmplase.

Deodată, o observaţie îi atrase atenţia.

„O sarcină anterioară a fost întreruptă în ianuarie 1952 printr-un avort forţat (chiuretaj).

Deşi acest lucru nu s-a făcut într-un spital, pacienta nu a suferit hemoragii, infecţii sau alte consecinţe grave.

Legătura dintre precedentul avort şi pierderea sarcinii actuale nu este clară."

Tim încremeni. Citi din nou, făcînd ochii mari. Pămîntul păru să-i fugă de sub picioare. Mîinile îi îngheţară pe mapă.

Avort...

Se uită de la cuvîntul straniu la soţia sa care dormea şi apoi din nou la foaia de hîrtie.

Avort.

Se simţi străbătut de un fior rece şi întunecat ca

un mormînt, care porni din stomac, i se tîrî în picioare şi apoi în sus de-a lungul şirei spinării, pînă cînd, în final, îi stăpunse inima. Chinul rece din interior îi tăie răsuflarea.

Avort!

Se uită din nou la dată. Cu şase ani în urmă. Cu un an înainte să o cunoască el. Cu un an înainte ca peregrinările lui să-l facă să urce pînă la uşa micului apartament în care ea cosea.

Înainte ca el să aibă şansa de a o proteja, de a o feri de răutatea lumii, de a o apăra de propriile ei slăbiciuni – înainte de toate acestea, un necunoscut se culcase cu ea şi îşi lăsase sămînţa în pîntecul ei. Un copil prinsese viaţă înăuntrul ei şi ea îl distrusese.

Avort!

Acum, durerea lui Tim se transformă într-o furie neagră, lipsită de raţiune şi oarbă. Totul i se înceţoşă înaintea ochilor, de la femeia care dormea liniştită, atît de distantă şi neştiutoare în inconştienţa ei, pînă la cearceafurile albe, la încăperea aceea mohorîtă şi la coridorul tăcut de afară. Întreaga lume lipsită de sens şi criminală se dădea înapoi în faţa exploziei dinăuntrul lui.

Copilul lui Tim murise. Pîntecul femeii care îi fusese cămin îl dăduse afară ca pe ceva ce nu merita să trăiască. Era ca şi cum o parte din Tim însuşi fusese ucisă, iar sîngele strămoşilor lui nimicit fără nici un motiv, ucis de o mînă nevăzută care marcase carnea iubitei lui, pîngărind-o.

Durerea ce se aduna în inima lui părea să-i strige distrugerea speranţelor, a căsniciei, a viitorului, a

tuturor lucrurilor în care avusese încredere în viaţă şi la care ţinuse. În fiecare celulă a trupului simţea trimuful morţii asupra vieţii, victoria trădării asupra iubirii.

Acum totul îi era limpede. Acum cunoştea secretul, acel secret vinovat care îi măcinase fericirea de-a lungul atîtor ani de îndoieli şi luptă.

Cu un calm rece care îl uluia, Tim puse la loc mapa cu foi de observaţie, după care se uită în jos la Laura, cu ochii sclipind de o subită putere de judecată ce i-o arăta într-o lumină în care nu o mai văzuse niciodată. Văzu adevăruri pe care ea i le ascunsese cu viclenie, păcate pe care credea că i le putea tăinui chiar şi în patul conjugal. Dar nu fusese destul de deşteaptă. Acum el aflase. Şi acel adevăr care îşi făcea drum arzător spre sufletul lui avea să o urmărească şi să-i facă foarte rău într-o bună zi.

Se ridică încet, îşi luă paltonul şi ieşi din cameră, lăsînd-o pe Laura în urma lui.

Douăzeci şi unu

Diana se afla în sala verde a unui studio de televiziune, cu cîteva minute înaintea unui interviu ce trebuia înregistrat pentru a fi transmis la ştirile de seară.

Purta un costum *Norell* clasic, cu linii simple şi sobre, un şirag de perle şi o pereche de cercei asortaţi. Era elegantă într-un mod neprotocolar, aşa cum îi stătea bine unei femei ocupate care făcea o pauză în toiul zilei pentru a sta puţin de vorbă cu ziariştii.

Interviul avea să fie floare la ureche, bineînţeles. Avea să fie întrebată în legătură cu ajutorul pe care i-l acorda lui Hal în campanie, despre planurile ei privind

viaţa la Washington, despre cît de mîndră era de soţul ei după extraordinarul spectacol dat în cadrul emisiunii *Washington Today.*

Fusese copleşită de cereri pentru astfel de interviuri acum, că sondajele de opinie îl arătau pe Hal în frunte. Toată lumea era sigură că ea avea să fie în curînd cea mai frumoasă soţie de senator din Washington şi o splendidă reprezentantă a New York-ului în faţa întregii lumi politice. De aceea, era o pradă la fel de căutată pentru interviuri ca Hal însuşi.

Se chinui să-şi limpezească mintea pentru interviul care o aştepta. Lupta cu efectele combinate ale celor două sute de miligrame de Equynil şi a două pahare de vodcă pe care le înghiţise în ora care trecuse. Se simţea ca o patinatoare ale cărei patine transformaseră gheaţa de sub picioarele ei în apă. Chiar lucrurile care îi permiteau să îndure calvarul ce o aştepta o goleau de puterea şi curajul de a trece prin el.

Din seara care a urmat apariţiei lui Hal în cadrul emisiunii *Washington Today,* Diana nu şi-a mai putut controla propria viaţă. Cînd Hal a respins-o cu atîta brutalitate, după ce fusese cît pe-aci să facă dragoste cu ea, şi-a dat seama că se întîmplase ceva îngrozitor. În clipa aceea îşi pierduse şi ultima fărîmă de respect de sine. Bănui că ştia că era beată şi se întrebă dacă ştia chiar de sticluţa din baie.

Oricum, era conştientă că el nu voia nici o părticică din ea. Refuzul lui fusese plin de milă şi dispreţ. Iar a doua zi dimineaţă se trezise singură.

Chiar de atunci, răspunderea ei publică faţă de

Hal se triplase, iar abilitatea ei de a-i face față se redusese la o fărîmă din cît fusese înainte. Se părea că ea și Hal se distanțaseră total exact cînd publicul îi întîmpina cu brațele deschise ca pe viitorii iubiți ai Senatului.

Profunzimea minciunii era prea mult pentru Diana. Mințise toată viața dar, într-un fel, de cînd se căsătorise, se așteptase ca Hal să fie plasa de sub acea decepție la mare înălțime.

Acum Hal nu mai era acolo. Nu mai avea decît vodca și calmantele, cu darurile lor perfide și tributul îngrozitor pe care i-l smulgeau. Ele constituiau pămîntul pe care pășea – dar acel pămînt era format din nisipuri mișcătoare. Ele îi dădeau glasul cu care răspundea acelor ziariști groaznici și zîmbitori. Dar acel glas era plin de mici poticneli, articulări nedeslușite imperceptibile, dar oribil de stridente pentru ea însăși și poate – poate – și pentru alții acum.

Medicamentele erau alinarea și otrava ei, binecuvîntarea și blestemul ei. Ar fi dat orice să poată renunța la ele, să încerce să trăiască din nou. Dar, de fapt, niciodată nu trăise cu adevărat. Viața ei fusese alcătuită numai din minciună. Așa că nu avea la ce să se întoarcă.

Și Hal nu mai era cu ea. Era complet singură.

Mai rămăseseră cinci minute pînă să înceapă

interviul. Îşi roti privirea prin sala verde, cu măsuţe încărcate de reviste, cu canapele uzate, cu afişe turistice pe pereţi, cu un filtru de cafea şi un platou cu prăjiturele. Sălile verzi ale posturilor de televiziune, învăţase demult, erau nişte locuri extrem de deprimante. Producătorilor părea să le placă să nu dea impresia de eleganţă şi splendoare. Iluzia aceea era doar pentru ecranul televizorului. Totul în spatele camerelor era murdar, îngrămădit, întunecat şi, într-un fel, dezgustător.

Diana tocmai se întindea să ia o revistă cînd auzi o bătaie în uşă şi un curier îşi vîrî înăuntru faţa plină de coşuri.

– Doamna Lancaster? întrebă el.

– Da.

– Aveţi un pachet.

Intră şi îi dădu un plic mare, care nu purta nici o ştampilă, nici o adresă a expeditorului, doar numele ei scris cu litere mari de tipar.

Curierul plecă fără să-i ceară să semneze de primire.

Uimită, Diana îl deschise, bănuind că era ceva legat de emisiune.

Dar, cînd conţinutul plicului îi alunecă în braţe, i se tăie răsuflarea.

Sînii goi ai Lindei Preston sclipeau albi şi netezi într-o fotografie mărită. Erau lipiţi de propriii ei sîni cînd cele două femei se îmbrăţişau în aşternutul răvăşit al unui pat de hotel. Linda era aplecată deasupra Dianei, cu şoldurile şi pulpele înfăţişate în

lumini şi umbre, şi cu buzele contopindu-se cu ale Dianei într-un sărut extrem de intim.

Diana scoase un geamăt şi vîrî fotografia la loc în plic. Se uită în jur iute, mulţumind cerului că nu mai era nimeni în încăpere.

După aceea, le privi iar, pe furiş. Erau vreo şase fotografii, toate la fel de expresive ca prima. Erau neprelucrate, dar grăitoare şi aproape poetice în descrierea sexului vinovat dintre două femei. Ea şi Linda erau înfăţişate în toate poziţiile iubirii lor, cu mîinile şi picioarele împletite, cu buzele, limbile şi degetele umede de pasiune, cu chipurile schimonosite de excitare în timp ce fiecare se bucura de goliciunea celeilalte.

Diana vîrî repede fotografiile la loc, se ridică, simţi un val de ameţeală şi se aşeză din nou. Se întrebă cîte minute sau secunde îi mai rămăseseră înainte ca producătorul să vină să o ia în studio.

Trase de cîteva ori aer în piept încercînd să-şi limpezească mintea. După aceea se uită la plic după vreo scrisoare sau vreun bilet. Dar nu era nimic.

Oare ce însemna? Ce voiau? Cine ar fi putut să-i facă aşa ceva?

În cele din urmă se gîndi să cerceteze plicul. Găsi ceea ce căuta în interiorul clapei.

Erau trei cuvinte, scrise cu negru.

AŞTEAPTĂ TELEFONUL MEU.

Diana închise ochii cît putu de strîns un moment îndelungat, parcă pentru a şterge un coşmar pe care tocmai îl văzuse. O singură lacrimă îşi făcu loc printre

gene şi se prelinse pe obraz.

Apoi se ridică şi părăsi încăperea şi clădirea fără să spună nimănui că pleca.

Douăzeci şi doi

Women's Wear Daily

1 iulie 1958

LAURA BLAKE DIN NOU ÎNVINGĂTOARE

Pentru al doilea an consecutiv, Laura Blake a primit mult rîvnitul Premiu Coty *al* Criticii modei americane *pentru cea mai originală creaţie a unui designer american.*

Doamna Blake, al cărei salon, Laura, Ltd., *a făcut senzaţie în toată lumea în ultimele cîteva sezoane, a primit premiul în cadrul unei ceremonii ţinute la* Waldorf-Astoria *aseară. Au fost prezenţi numeroşi colegi ai săi din lumea modei, ca, de asemenea, şi reprezentanţi ai presei de specialitate şi ai magazinelor de desfacere.*

În discursul său de acceptare, doamna Blake i-a adresat mulţumiri deosebite soţului ei, Tim Riordan, pentru eforturile neobosite depuse în scopul extinderii firmei, de la un mic magazin din Greenwich Village la probabil cel mai renumit şi mai prestigios stabiliment al modei din această parte a Atlanticului.

„Dacă am primit acest premiu special pentru a doua oară", a declarat micuţa creatoare, „este numai pentru că Tim m-a stimulat şi m-a făcut să depun eforturi de care n-aş fi fost în stare fără el. Tim se bucură deja de dragostea mea şi aş vrea ca şi el şi întreaga lume să ştie că îi port şi admiraţie şi recunoştinţă."

Tim Riordan nu îşi mai atinsese soţia de două luni.

În tot acel timp o văzuse transformîndu-se din victima îndurerată a unei pierderi de sarcină într-o convalescentă îngrijorată, nesigură nici în privinţa propriilor emoţii, nici a căsniciei ei – şi, în final, într-o soţie atît de speriată de gîndurile soţului, încît se lansase în muncă alegînd-o ca un refugiu disperat în faţa propriei groaze.

Tim provocase acele schimbări. O făcuse reţinînd o parte din sine la fiecare etapă a reîntoarcerii soţiei lui la viaţa normală. Spusese toate lucrurile cuvenite, dar fără o căldură reală. Îşi alinase soţia, o îngrijise şi o încurajase, dar fără dragoste.

Şi îşi ţinuse trupul departe de ea.

Pe măsură ce săptămînile treceau, el o urmărea luptîndu-se să scape de amărăciune şi de sentimentul de vinovăţie legat de pierderea copilului. Văzu cum trupul ei îşi recăpăta vigoarea şi o mai văzu întorcîndu-se la lucru. Treptat, pe măsură ce îi reveneau puterile, ea începu să aştepte o îmbunătăţire a relaţiei cu soţul ei.

Cînd erau împreună, îşi plimba privirea peste contururile tari ale trupului lui. Cînd îi vorbea, vocea ei trăda tonuri subtile de interes feminin. Încercările ei de a-şi exprima afecţiunea dovedeau că era pregătită să facă din nou dragoste cu el şi că avea nevoie de el.

Tim observă totul şi folosi arma distanţei pentru a o îndepărta. Ori de cîte ori simţea dorinţă în atitudinea ei, izbutea ca, printr-o privire, un căscat sau un cuvînt ambiguu, să o ţină departe.

Între timp se lansă şi el în propria-i muncă mai mult ca oricînd, lucrînd pînă la opt seara sau chiar mai tîrziu. Se ducea la culcare devreme şi se trezea în zori. Astfel că îşi petrecea doar o oră, două cu Laura seara, timp în care o ţinea la distanţă printr-o purtare rece. După aceea îi spunea noapte bună, o săruta uşor şi îi întorcea spatele.

Cu trecerea timpului, văzu că era din ce în ce mai nedumerită, mai tristă şi mai frustrată. Îşi dădu seama că suferinţa ei era dublă, datorată mai întîi faptului că lupta enorm pentru a depăşi acel episod dureros atît din punct de vedere fizic, cît şi psihic şi, în al doilea rînd, fiindcă, pierzînd copilul pe care şi-l dorea atît de mult, avea nevoie cu disperare de sprijinul soţului ei,

pe care acesta i-l refuza tacit.

Ea nu putu să nu tragă concluzia că refuzul lui de a-i oferi trupul era numai aparenţa unei respingeri mult mai profunde. De asemenea, nu putea să nu i interpreteze purtarea drept un reproş pentru faptul că pierduse copilul. Pe de altă parte, nu avea de unde să ştie, bineînţeles, cît de adînc îşi avea originea acea răceală a soţului ei. În legătură cu acest lucru nu putea decît să se întrebe, cu o durere ce creştea cu fiecare zi.

Tim urmărea cum rana se infecta în ea cu trecerea săptămînilor, una cîte una. Îi contempla chinul şi nu făcea nimic pentru a i-l uşura.

Era capabil de acea formă subită şi lentă de tortură psihologică, în ciuda iubirii pe care i-o purta Laurei, deoarece era la fel de departe de sine ca de ea. Era ca şi cum o altă persoană s-ar fi purtat astfel cu ea. Tim se privea ca un spectator în timp ce o respingea, făcînd-o să se simtă vinovată, nedemnă, pîngărită şi neiertată.

Acea ciudată detaşare era un talent pe care nu şi-l cunoscuse înainte. Totuşi, părea să fie înnăscut. Încă din copilărie, Tim fusese genul de om căruia îi plăcea să ţină totul în el. Totdeauna îşi reţinuse durerile şi resentimentele dincolo de suprafaţa personalităţii lui încăpăţînate şi active, unde nu îl puteau supăra. Era adevărat că acel obicei dusese uneori la explozii de furie subite cînd emoţiile pe care şi le ascunsese ţîşneau pentru a-şi spune cuvîntul. Dar, în general, făcuse ca viaţa să-i fie stabilă şi îi permisese să realizeze foarte mult în afaceri.

Acum îşi exploata puţin mai mult înclinaţiile naturale. Îşi reprima emoţiile atît de mult, încît nici el însuşi nu le mai simţea. Urmărea efectul asupra lui Laurel fără nici un pic de înţelegere sau de milă, căci îşi împinsese adîncul sufletului atît de departe încît, într-adevăr, nu ştia ce mai simte sau ce are de gînd.

În seara aceea avea să afle.

Ceremonia de la *Waldorf* însemnase foarte mult pentru Laura, îşi dădea seama de acest lucru. Cuvintele ei îl mişcaseră cu adevărat. Profitase de ocazia aceea, în faţa atîtor oameni, pentru a-i vorbi direct, pentru a încerca să-i spună că-l iubeşte, pentru a încerca să- i spună că totul putea fi bine din nou.

Luară un taxi pînă acasă şi el arboră un zîmbet politicos în timp ce urcară, purtarea lui arătînd clar că discursul ei despre iubirea ce i-o purta nu schimbase situaţia deloc.

Dar tonul vocii ei în drum spre casă îi dăduse de înţeles că încă nu avea de gînd să renunţe la el. Avea să facă tot posibilul pentru a restabili legătura cu el. Îl ţinu de mînă în taxi şi în lift. În vocea ei se simţea o tandreţe prudentă şi vechiul ritm seducător care îl fermecase atît de mult altădată, cînd făceau dragoste pentru a sărbători cîte un succes profesional.

Băuse două pahare la ceremonia de premiere. Deşi, în mod normal, nu obişnuia să bea, îi plăcuse căldura pe care alcoolul i-o revărsase în simţuri şi

detaşarea pe care i-o provoca. Aşa că îşi mai prepară acum încă o băutură tare şi se aşeză pe canapeaua din living-room continuînd să rămînă în costumul său bleumarin cu dungulițe subțiri şi cu cravata nelărgită la gît.

Fu liniște cîteva minute cît Laura se duse pînă în dormitor. Băutura avea un gust atît de bun şi detaşarea lui Tim era atît de plăcută, încît goli paharul dintr-o înghiţitură, se ridică şi îşi mai puse unul, după care se aşeză din nou în liniște.

În cele din urmă, ea ieşi. Îşi scosese frumoasa rochie neagră pe care o purtase la ceremonie şi se afla în cămaşă de noapte. Părul ei, atît de ondulat şi de natural, părea, într-un fel, copilăresc. El îi observă forma perfectă a gambelor cînd se aşeză alături pe canapea. Mîinile îi erau atît de albe şi de delicate...

Spunea ceva, dar el nu ştia ce. Zidul de detaşare din jurul şi dinăuntrul lui făcea ca vorbele să fie neclare. Dar îşi dădea seama că era o conversaţie uşoară despre premiu, despre lucru, o conversaţie uşoară pe un ton drăgăstos, dar, în acelaşi timp, cu nuanţe de îngrijorare, căci ea îi simţea distanţa şi încerca să-şi facă mai mult curaj pentru a ajunge, totuşi, la el.

Îşi auzi numele pe buzele ei. Se ghemui lîngă el, culcîndu-şi capul în poala lui. Sub ochii ei, el duse paharul la gură şi sorbi puţin. O simţi atingîndu-i pulpa, degetele alunecîndu-i timid peste materialul pantalonilor.

El îşi lăsă mîna uşor pe umărul ei. Degetele îi ajungeau pînă aproape de jumătatea spatelui, atît de

mică era ea şi atît de mare mîna lui. Cît de slabă era! Nu cîştigase deloc în greutate după pierderea sarcinii. Prea multe griji, prea multă muncă...

Mîna îi alunecase spre şoldul ei. Ea se ridică în genunchi lîngă el. Îi văzu faţa apropiindu-se din ce în ce mai mult. Îl sărută pe obraz o dată şi apoi încă o dată. Buzele ei i le desfăceau pe ale lui acum. O lăsă să-l sărute. Îi simţea dorinţa, singurătatea. Limba ei micuţă şi dulce îi pătrunsese în gură, mîngîindu-l, gîcanîndu-l, oferindu-i-se. O simţea cum i se oferă, trupul ei subţire cu locuri calde şi tainice, simţurile femeieşti înfierbîntate de dorinţă.

Deodată, auzi un ţipăt. Se uită la ea ca de la o mare înălţime şi îşi văzu degetele încleştate în părul ei, strîngîndu-i-l cu putere şi trăgînd-o în jos spre canapea.

– Tim... Tim, mă doare!

Se simţea o insistenţă teribilă în glasul ei, dar şi o irealitate pe care el o găsi curios de liniştitoare. Ţinînd-o nemişcată cu o mînă, duse paharul la gură cu cealaltă şi îl goli.

Ea dădea din mîini şi din picioare, dar trupul ei fragil nu se putea opune strînsorii lui.

– Uită-te la tine, spuse el.

– Tim, încetează... Dă-mi drumul!

Lacrimi de durere şi de spaimă îi şiroiau pe obraji.

– Uită-te la tine, repetă el, impresionat de claritatea propriilor cuvinte. Aşa făceai cu el?

– Cu cine, Tim? Ce tot vorbeşti?

Cuvintele erau gemete de durere care îi ieşeau din

gîtlej.

– Nu e nimeni, Tim. Niciodată n-a fost...

El îi trase capul într-o parte şi în alta, calm, auzindu-i ţipetele de durere.

– Aşa erai? o întrebă el. Toată înfierbîntată şi excitată? Aşa îl atingeai şi-l sărutai? Aşa era?

– Tim, te rog... spuse ea plîngînd. Nu e nimeni...

– Să ştii că nu te pricepi să minţi, îi spuse el printre dinţi, răsucindu-i capul cînd într-o parte, cînd într-alta. Spune-mi adevărul, acum. Era bine cînd te f...? Îi spuneai iubiţule şi îl sărutai peste tot înainte să ţi-o bage?

– Nimeni... Te rog, Tim, nu... Nu e nimeni...

– Îţi plăcea? o întrebă el. Îţi dădeai drumul? Spune, de cîte ori îţi dădeai drumul, Laura? Sigur că ţii minte.

Furia se alătură groazei din sufletul ei cînd îi auzi insultele. Se zbătea cu disperare şi încercă să-i dea un pumn. Dar el îi împinse capul în perne cu putere şi se aplecă să-i şoptească la ureche cu asprime:

– Gîndeşte-te. De cîte ori ţi-ai dat drumul în seara aia, Laura? De cîte ori ţi-ai dat drumul în seara cînd te-a lăsat însărcinată? Hmm? De cîte ori?

O simţi tresărind. Mesajul fusese recepţionat.

– Da, spuse el cu faţa apropiată de a ei şi cu mîna împingîndu-i capul în jos. Da, draga mea. Am aflat.

Îi dădu drumul deodată. Ea era roşie la faţă datorită faptului că fusese îngrămădită în perne. Îl privi şocată.

– Cum ai...? întrebă ea uluită.

– Cum am aflat? o întrebă el privind-o cu nişte

ochi scînteietori. Cum am aflat de micul tău accident? Cum am aflat de copilul pe care l-ai ucis? Cum am aflat că ţi-ai distrus organismul? Cum am aflat de ce-a murit copilul nostru? Ei da, asta-i o întrebare cu adevărat interesantă, nu-i aşa, scumpa mea? Cum o fi aflat Tim? Cum o fi aflat, cînd eu am făcut tot posibilul să-i ascund asta atîta timp? Cum naiba de m-o fi descoperit?

Un calm ciudat pusese stăpînire pe el, mai profund chiar şi decît furia. Era atît de calm, încît nu simţi nimic cînd îşi văzu mîna lovind-o, cînd o văzu că încearcă să scape şi cînd îşi văzu braţele lungi prinzînd-o şi ţintuindu-i capul în poala lui.

– Spune-mi ceva, zise el. *El* ştie că i-ai omorît copilul? Bineînţeles că n-are cum să ştie că l-ai omorît şi pe al nostru, nu-i aşa? Sau ştie? Te mai vezi cu el? Te mai f... cu el? Vă mai întîlniţi să rîdeţi puţin de copiii pe care i-aţi omorît?

Nu ştia dacă să răspundă ceva. Lumea se afla dincolo de un paravan care ascundea anumite imagini şi sunete în timp ce lăsa altele să iasă la iveală. Văzu lacrimile din ochii ei, îi văzu privirea plină de groază şi durerea, dar nu îi putea auzi cuvintele. Parcă era o actriţă dintr-un film mut, jucat cu foarte mult timp în urmă.

– Ah, nu-ncerca să scapi, îi spuse el. Ţi-ai făcut patul cu mîna ta. Acum va trebui să te culci în el. Te-ai distrat şi ai ucis ca să nu se mai ştie nimic. Şi acum ai omorît şi copilul meu. Ţi-ai stricat pîntecul cu distracţia ta, Laura. Dar am aflat, nu? Ce ai de spus în apărarea ta, hm? Hai, spune.

Ea încetase să se mai zbată şi nu se uita la el. Ochii ei priveau în gol. Dar priveliştea oferită de trupul ei aflat lîngă el, de cămaşa de noapte transparentă care lăsa să i se vadă sînii şi coapsele, apăsă un alt buton înăuntrul lui. O apucă brusc şi se ridică în picioare, cărînd-o ca pe o păpuşă pînă în dormitor, unde o azvîrli pe pat. Ea se ghemui în aşternut, aşa cum mai făcuse şi altădată.

Acest lucru îl supără. Astfel că se aplecă deasupra ei, o apucă de umeri cu putere şi o trase spre el. Adună puţină salivă şi o scuipă în faţă.

După aceea îi dădu drumul. Groaza şi neîncrederea se citeau în ochii ei. El văzu dovada lichidă a batjocurii sale alunecîndu-i pe obraz şi buzele îi schiţară un zîmbet schimonosit. O privi o clipă, cu mîna ridicată, gata să o lovească. După aceea păru să se gîndească mai bine. Se întoarse brusc şi ieşi din cameră, închizînd uşa în urma lui.

Laura stătu multă vreme în linişte. Auzea zgomotele depărtate pe care le făcea Tim prin apartament, vaga lui violenţă cînd dădu un scaun la o parte, cînd îşi scoase haina, cînd trînti o uşă. Apoi se auzi frigiderul deschizîndu-se, cuburi de gheaţă clincănind în pahar, o sticlă pusă pe dulapul din bucătărie după ce el îşi mai turnase puţin.

Ea se ridică şi se duse în baie să se spele pe faţă. Îşi scoase cămaşa de noapte, căci se murdărise de

saliva lui Tim şi îşi puse alta. După aceea se întoarse în dormitor, se urcă în pat şi privi în întuneric.

„S-a terminat."

Multă vreme nu se putu concentra decît asupra cuvintelor. Amănuntele legate de cele petrecute în seara aceea nu mai contau. Ceea ce conta erau consecinţele.

Atunci îşi dădu seama că, într-un fel nebunesc, Tim plănuise totul cu mult înainte. Aflase despre avortul ei cine ştie cum, cine ştie cînd. Jucase acel teatru tot timpul, trăindu-şi viaţa de zi cu zi şi aşteptînd ca dorinţa ei faţă de el să atingă punctul în care ea să îndrăznească să facă prima mişcare, ca să o poată ataca.

De cît timp ştia, oare? De cînd plănuia acea răzbunare?

Nu avea de unde să ştie. Dar expresia de pe chipul lui cu cîteva clipe în urmă îi arătase foarte limpede că ura lui clocotea mocnit de multă vreme şi fusese pregătită de mîna lui răbdătoare pentru a ajunge în punctul fierbinte.

Se întrebă ce să facă. Ar fi vrut să se ridice, să-şi facă bagajul şi să-l părăsească. Dar ştia că el nu i-ar fi dat voie. Era ascuns undeva între ea şi uşă, aşteptînd ca un temnicier. Nu ar fi lăsat-o să iasă. Nici nu îndrăznea să-şi închipuie ce s-ar fi întîmplat dacă i-ar fi apărut din nou în faţă în seara aceea. Regretă nespus că nu pusese un telefon în dormitor. Cît de mult ar fi însemnat să aibă o legătură cu lumea exterioară în seara aceea. Avea nevoie de ajutor.

Stătu în liniştea dormitorului întunecat, auzind

zgomotele înăbuşite făcute de Tim, îngrozitoarele momente de tăcere încordată, înspăimîntătorul clinchet al gheţii în pahar cînd dădea pe gît puţină mînie.

Laura era speriată.

Dar mult mai profundă decît teama de ceea ce s-ar fi putut întîmpla în seara aceea, era disperarea în legătură cu întreaga ei căsnicie şi cu viitorul care o aştepta acum.

Căci bărbatul din living-room nu mai era soţul ei. Dragostea de care fusese sigură, chiar şi în cele mai grele momente trăite alături de el, nu mai exista. El o ura. Nu trăia decît ca să o insulte şi să o pedepsească.

Prefăcătoria lui o uluia. O speria gîndul că aşteptase atîtea săptămîni, timp în care pretinsese că îi era soţ. Ce om şi-ar fi putut pregăti răzbunarea cu atîta răceală şi răbdare? Ce fel de om ar fi putut să-i savureze zi de zi privirea îngrijorată, să-i respingă tentativele de apropiere una cîte una, să aştepte demonstraţia ei de dorinţă pentru a-i arunca în faţă toată ura?

Lacrimile îi şiroiau pe obraji realizînd adevărul. Soţul ei nu mai exista pentru ea. Poate că, de fapt, nu fusese niciodată al ei aşa cum îşi închipuise ea. Poate că niciodată nu îl cunoscuse şi nu fusese primită în inima lui cu adevărat. Sigur că nu i-ar fi trecut nici o clipă prin cap că, în spatele toanelor şi geloziei lui, exista acel călău rece şi plin de ură.

Îşi dădu seama că ea însăşi era de vină destul de mult pentru ceea ce se întîmplase. Poate ar fi trebuit să-i spună de avort cu mult timp în urmă, înainte de

căsătorie. Dar îi fusese prea ruşine. Presimţise că educaţia lui Tim şi convingerile lui religioase nu îi permiteau să accepte acel lucru. Şi, căsătorindu-se cu el, ea dorise să închidă o uşă în faţa acelui trecut.

Aceea fusese greşeala ei.

Fusese un concurs de împrejurări, o îmbinare de întîmplări tragice şi neînţelegeri la fel de tragice. Dar nimic nu putea schimba felul în care se terminase totul. Cu saliva lui Tim pe faţă, cu săgeata crudă a urii lui înfiptă în inimă, căsnicia ei se încheiase. Deci acum simţea ceva mai mult decît o simplă spaimă. Era părere de rău după viaţa pe care încercase să o clădească alături de el, o viaţă care zăcea distrusă în jurul ei.

Stătea singură în linişte, ascultînd zgomotele pe care Tim le făcea dincolo de uşa închisă şi întrebîndu-se cum să fugă de el, cum să înceapă separarea care avea să-i zdrobească inima.

Era ora trei dimineaţa cînd îl auzi apăsînd pe clanţă. Nu dormise şi nici nu se mişcase.

Văzu uşa deschizîndu-se. El intră şi o închise fără să aprindă lumina. Ea simţea că era îngrozitor de beat. Nu ştia dacă îi vede ochii deschişi.

Rămaseră astfel un moment îndelungat, soţ şi soţie despărţiţi de întuneric, pîndindu-se reciproc ca nişte duşmani, nici unul din ei neştiind ce avea să

urmeze.

Atunci, Tim veni şi se aşeză lîngă ea. Duhoarea de whisky o copleşi. Mîinile lui îi atinseră braţele.

– Ai spus că ai vrut, murmură el cu o voce groasă.

– Nu mă atinge, spuse ea cu un glas tremurător.

– Nu, nu... zise el scuturînd din cap furios, ca şi cum ea ar fi încercat să ocolească adevărul schimbînd subiectul. Ai spus că ai vrut, nu? Acum nu mă minţi. Aşa ai spus, nu?

Continua să o ţină strîns în braţe.

– N-am spus nimic. Lasă-mă-n pace, Tim.

Tremura fără să se poată controla.

O clipă fu linişte. Apoi, îngrozită, îl văzu ridicînd mîna pentru a o lovi.

Nu avu timp să se ferească. Îi dădu o palmă cu toată puterea peste faţă, făcînd-o să amorţească.

– Ai vrut, nu? Nu te-am înţeles greşit, nu?

Mormăi acele cuvinte chinuindu-se să-i prindă amîndouă mîinile într-ale sale. În ciuda eforturilor ei, el izbuti să-i apuce ambele încheieturi în mîna lui mare, eliberîndu-şi-o pe cealaltă pentru a o lovi din nou.

– Spune, zise el plesnind-o cu dosul palmei. Am înţeles bine. Ai vrut puţin, nu-i aşa? Mi-am dat seama după tine. Ai vrut puţin, nu? Nu-i aşa? Nu?

O lovea iar şi iar, cu fiecare întrebare ucigătoare, cînd cu palma desfăcută, cînd cu dosul ei. Loviturile îi azvîrleau capul într- o parte şi în alta, făcînd-o să vadă stele verzi. I se împotrivi, dînd din mîini şi din picioare, zgîriindu-l, dar el era de două ori cît ea. Loviturile i se abăteau cu putere peste faţă iar şi iar. Simţi gustul

propriului sînge. O cuprinse ameţeala.

Şi, în tot acest timp, şirul întrebărilor oribile continua.

– Îţi place să te distrezi, nu? Ai omorît copilul nostru, nu? Te- ai stricat pentru copilul meu, nu-i aşa? Şi ai omorît şi copilul lui, nu? Cine e el, Laura? Cum îl cheamă? Cine-i tipu' pentru care ne-ai distrus? Cine-i tipu' care te-a f...? A fost bine? De cîte ori ţi-ai dat drumul? Haide, poţi să-mi spui. Spune-mi. Spune-mi. Spune-mi!

O mai plesni de multe ori, lovituri grele şi ritmice ca bătăile clopotelor unei biserici. Ea mai avea puţin şi îşi pierdea cunoştinţa. Îşi simţea sîngele pe cămaşa de noapte, cald şi lipicios. Încetă să mai riposteze. Se întrebă ameţită dacă avea de gînd să o omoare.

El simţi că renunţa la a mai opune rezistenţă, aşa că îi dădu drumul brusc şi se ridică. Ea îl zări ca prin ceaţă cum se chinuia să-şi desfacă centura. Îl vedea dublu.

Începu să-şi vină în fire cînd îşi dădu seama că el se dezbrăca. Echilibrul îi era atît de afectat de băutură, încît trebui să se chinuiască să-şi pună pantofii şi pantalonii, mormăind tot felul de obscenităţi din această cauză.

Panica o făcu pe Laura să se dezmeticească. Îşi vedea soţul ca o fiară din întuneric. Ştia că nu se poate apăra împotriva lui. Dacă o poseda acum, cu forţa, era terminată.

Se uită în jur înspăimîntată. Nu avea nici un mijloc de apărare. Începu să se tîrască prin pat, sperînd să poată fugi, dar el o prinse cu mîna lui mare şi o azvîrli

înapoi.

– Căţea, spuse el eliberîndu-se de pantaloni, în sfîrşit. Stai locului. Acum e rîndul meu.

Se ridică deasupra ei, cu sexul drept ca o bîtă între picioare. Dimensiunea lui o îngrozi.

Se aplecă peste ea, îi simţi trupul tremurînd la apropierea lui şi începu să rîdă.

– Nu-ţi fie frică, îi spuse el. Sînt eu, Tim cel bun şi de nădejde. Am de gînd doar să mă distrez puţin, aşa cum ai vrut şi tu. Îţi aduci aminte, Laura? Exact ce ai vrut şi tu.

Faţa i se apropie şi mai mult. Ea încercă să-l împingă, dar el o plesni din nou, cu atîta forţă, încît ea aproape că leşină. Îi simţi mîinile pe sîni şi genunchiul vîrît între pulpele ei.

– Haide, spuse el lovind-o din nou. Relaxează-te şi bucură-te. Nu vrei să fii f...? Ce-i un f... acolo, între doi soţi?

Îi depărtă genunchii cu mîinile şi ea îl lovi.

– Tim, nu! Dă-te la o parte! Nu face asta!

El simţi usturimea palmei pe obraz şi acest lucru păru să fi aprins o scînteie fatală în interiorul lui, căci o lovi cu amîndouă mîinile, de zece, cincisprezece ori, făcînd ca sîngele să ţîşnească prin toată camera în timp ce capul îi zbura cînd într-o parte cînd într-alta. Cînd ea tăcu, el îi ridică genunchii cu brutalitate şi îi depărtă pulpele. O ţintui cu o mînă apăsată pe piept şi se pregăti să o penetreze.

Ca prin ceaţă, Laura îi simţi vîrful între picioare. O apăsa cu o asemenea forţă, încît era îngropată cu totul în aşternut. Cuprinsă de disperare, bîjbîi în spate

cu mîna liberă. Atinse veioza. Era prea mare pentru a o putea cuprinde. Într-o clipă el avea să fie în ea.

Deodată, găsi ceasul deşteptător de pe noptieră. Chinuindu-se să-l apuce, auzi rîsul gros al lui Tim. Genunchii lui se aflau acum sub şoldurile ei, iar sexul lui tare se pregătea să-şi facă drum în ea.

Adunîndu-şi toate forţele, Laura apucă ceasul de metal şi îl lovi cu el peste faţă. El scoase un ţipăt şi căzu de pe ea.

Laura se lipi de tăblia patului şi ascultă în întuneric. El gemu. Îl vedea ţinîndu-se de faţă. Ceva îi spusè că îl nimerise în ochi. Nu se gîndea decît să fugă. Dacă îşi revenea, avea să o atace din nou. Nu ştia cît rău îi putea face acum.

Sări în picioare la cîţiva paşi de el, gata să ţîşnească pe uşă în clipa în care i s-ar fi ivit ocazia.

Dar începu să-şi dea seama că durerea provocată de lovitură era eclipsată de efectul alcoolului. Era ghemuit pe podea, ţinîndu-şi mîna la ochi, gemînd incoerent, scoţînd un sunet animalic diferit de tot ce auzise vreodată.

Acele zgomote deveneau din ce în ce mai neclare, transformîndu-se în mormăieli înăbuşite, bolboroseli confuze, după care se făcu linişte. Laura aştepta neclintită.

În cele din urmă, Tim se ghemui pe podea în poziţie de făt, continuînd să-şi acopere faţa cu mîinile, şi începu să sforăie îngrozitor.

Nu îndrăzni să se apropie de el pentru a vedea cît de serios îl lovise. Aceea era şansa ei de a scăpa. Poate ultima.

În timp ce soţul ei dormea, Laura se duse repede la dulap şi căută ceva de îmbrăcat pentru a fugi de el.

Douăzeci şi trei

Cînd se trezi, Tim era singur.

Se făcuse ziuă. Lumina palidă ce pătrundea pe fereastră se unea cu efectul zdrobitor al alcoolului care îi mai zăbovea încă în organism pentru a-l face să se simtă ameţit şi incapabil de mişcare multă vreme. La început nu îşi dădu seama unde se afla.

Înainte să-şi poată reveni complet, o durere îngrozitoare în ochiul stîng îl făcu să geamă cu zgomot. Îşi atinse ochiul pe care nici nu îl putea deschide de umflat ce era. Pe obraz avea sînge închegat.

Mult timp nu îndrăzni să facă nici o mişcare. Apoi, foarte încet şi dureros, întoarse capul pentru a o

căuta pe Laura.

Dar ea nu se zărea nicăieri. Patul era gol.

Cu ochiul cel teafăr văzu că aşternutul era plin de sînge uscat. Şi pereţii erau stropiţi. Se gîndi la ochiul său şi se întrebă ce se întîmplase. O imagine vagă a unei violenţe cumplite îi apăru în minte.

Laura plecase.

Ascultă liniştea apartamentului. Nu era în living-room. Nici în bucătărie, făcînd cafeaua de dimineaţă. Îi simţea absenţa. Nu era acasă.

Căută ceasul din priviri. Nu îl văzu nicăieri. Trebuia să fie cinci sau şase dimineaţa. Cît o fi dormit? Unde era Laura?

Întrebările erau ca nişte acuzaţii. Durerea era atît de intensă, încît se ghemui ca un copil, izolîndu-se de lume.

Dar nu putea să alunge imaginea care îi persista înaintea ochilor minţii. Ceva înspăimîntător se întîmplase cu el şi cu Laura: o violenţă impersonală şi ucigaşă al cărei vuiet îl mai auzea încă undeva înăuntrul său.

Ce se întîmplase?

Se chinui să-şi amintească. Ea stătea lîngă el, zîmbind. Se simţiseră excelent la ceremonia de premiere. Braţele ei îl înconjurau, ea îl săruta. Era atît de drăguţă, cu buzele moi întinse spre el, mîngîindu-l uşor cu mîinile ei mici...

Dar, după aceea, nu mai ştia nimic. Trupul mărunt şi dulce al soţiei sale, gata de a se lăsa iubit... Şi, apoi, violenţa oribilă şi neagră atacîndu-i pe amîndoi în toiul nopţii, azvîrlindu-i încoace şi încolo ca un

demon.

Şi acum ea plecase. El rămăsese singur, orbit, însîngerat, derutat şi neliniştit.

I-au trebuit douăzeci de minute pentru a se dezmetici şi a se ridica. Dar imediat ce fu pe picioare, se simţi animat de hotărîre.

Se duse în bucătărie împleticindu-se pentru a pregăti filtrul de cafea. Nici urmă de Laura. Totul era în perfectă ordine. Nimic, nici în bucătărie, nici în living-room, nu era nelalocul lui.

Merse în baie pentru a se privi în oglindă. Văzu că ochiul îi era închis din cauza umflăturii, vînăt şi plin de sînge. Mai avea sînge închegat pe piept, pe braţe şi chiar pe pulpe. Înghiţi o mînă de aspirine şi intră sub duş.

Apa fierbinte îl făcu să se simtă mai puţin ameţit, deşi picioarele îi mai tremurau încă. Îi era greaţă şi se simţea slăbit.

După ce se şterse, cercetă dormitorul. Ceasul era pe podea, lîngă fereastră. Cadranul, de asemenea pătat de sînge, arăta că se oprise la 3:12. Tim îl puse la loc pe noptieră. Apoi, ca un automat, îndreptă aşternutul, puse altul şi aruncă cearceafurile şi feţele de pernă însîngerate în coşul cu rufe murdare.

Nu fără oarecare ezitare, deschise dulapul Laurei. Cîteva din hainele ei dispăruseră. Verifică şi baia şi văzu că o parte din cosmeticele şi articolele ei de

toaletă dispăruseră şi ele.

Oftînd, deschise dulapul de pe hol. Una din valizele ei nu mai era. Se gîndi că trebuia să fi fost foarte greu pentru ea. Era o femeie atît de micuţă...

Auzi cafeaua picurînd. Se învîrti prin casă în halat, verificînd toate încăperile, fără să fie conştient de motivul pentru care o făcea.

Totul era neschimbat. Cu excepţia urmelor incontestabile de violenţă din dormitor, casa era la fel ca înainte. Fiecare masă, fiecare scaun erau la locul lor. Dulapurile de bucătărie, absolut tot era la fel ca întotdeauna.

Acum îşi dădu seama ce căuta.

Un bilet. Nu era nici unul. Nu îi lăsase nici un mesaj.

Plecase, pur şi simplu.

Se gîndi la acest lucru umplîndu-şi prima ceaşcă de cafea. Se aşeză lîngă fereastra bucătăriei, simţind cum aspirina i se luptă în sînge cu monstruoasa doză de otravă pe care şi-o administrase cu o seară în urmă.

Privea pe fereastră, fără să audă geamătul care îi ieşea din gîtlej. Se uită absent pe deasupra parcului, cu copacii, pajiştile şi dîmburile sale, somnolent şi nemişcat în lumina cenuşie a dimineţii, avînd Cartierul de Est dincolo de el, cu clădirile cu cîteva ferestre luminate, lumini care aveau să se stingă în curînd, cînd oraşul avea să se trezească la viaţă.

Cafeaua îi curgea prin organism ca un foc, făcîndu-i greaţă în timp ce îi scălda pereţii stomacului deja pîrjoliţi de alcool. Durerea îi pulsa mai tare ca

orlcînd în cap şi în ochi. Membrele îi erau vlăguite, mintea împăienjenită şi amintirile, oribile.

Dar mai îngrozitoare decît orice altceva era singurătatea. Laura nu îi lăsase nici un bilet. Pur şi simplu, îl părăsise.

Bine, dar aveau o căsnicie fericită!

Acest gînd apăru salvator, acoperind repede cea mai totală singurătate pe care o simţise vreodată.

Aveau o căsnicie fericită. Ei erau Laura şi Tim. Toată lumea ştia de fericirea lor. Prietenii spuneau că au un mariaj ideal. Erau atît de apropiaţi şi de plini de afecţiune. Un cuplu ideal.

Simţul lui ca om de afaceri se împăca perfect cu creativitatea ei. El era o fire expansivă, ea, mai închisă în sine. El gîndea practic, ea era mai raţională. El era cel care acţiona, ea, geniul creator. El era masiv, ea, măruntă. El era blond, ea brunetă. Mereu îi spunea că îi luminează lumea lăuntrică plină de umbre şi că o făcea fericită cînd, dacă ar fi fost singură, ar fi fost tristă.

– Eşti zîmbetul meu, îi spunea ea.

Şi îl lua în braţele ei mici, sărutîndu-l şi îmbrăţişîndu-l cu un oftat fericit. Cînd era cuprins de acele braţe moi se simţea în al nouălea cer. Se înşela în legătură cu zîmbetul, bineînţeles – deşi niciodată nu i-o spusese. *Ea* era lumina şi zîmbetul lui.

De prima oară cînd a văzut-o a ştiut că Laura era singura lui şansă pentru un gen de fericire pentru care nu se crezuse croit. Un fel superior de fericire, o bucurie şi o linişte infinit mai perfecte decît îl lăsase să-şi închipuie lumea sumbră a trecutului său.

Şi acum, bineînţeles, ea îi aparţinea. Dacă o pierdea, nu exista nici o şansă să mai cunoască ceva asemănător alături de altă femeie. Laura era unică. Era mai mult decît soţia lui. Era întreaga lui viaţă.

Da, alcătuiau un cuplu perfect! O căsătorie înfăptuită în Paradis – toată lumea spunea acest lucru.

Şi, dacă stătea să se gîndească mai bine, tocmai de aceea şi suferise atît de mult pentru ea.

Din prima clipă în care a văzut-o, şi-a dat seama că ea cunoscuse foarte multă nefericire în viaţă. Durerea lăuntrică i se putea citi în adîncul ochilor negri şi meditativi. De la început îşi pusese în gînd să o apere cu toată puterea lui, căci ştia cît de crudă şi de perfidă era lumea.

Tocmai din acea atitudine protectoare izvorîse gelozia lui. Cît îl mai chinuiseră acele suspiciuni! Îl mîncaseră pe dinăuntru mai rău decît cea mai malignă dintre boli.

Şi, desigur, de aceea gelozia lui conţinuse un grăunte de adevăr. Bănuielile lui în privinţa bietului Tommy Sturdevant or fi fost exagerate, dar nu greşite, în principiu. Nici un bărbat cu suflet şi cu instincte masculine normale nu îi putea rezista Laurei. Frumuseţea, profunzimea şi bunătatea ei erau nişte calităţi extraordinare, pe care nu le mai poseda nici o altă femeie.

Nu, nu se înşelase în privinţa lui Tommy, în pofida tuturor tăgăduirilor acestuia. Un bărbat putea citi foarte uşor în sufletul altui bărbat. Şi, în ciuda nevinovăţiei Laurei, nu era limpede că avea nevoie de

apărare împotriva ei înseşi, a propriei vulnerabilităţi? Alţi bărbaţi, mai sensibili şi mai atrăgători, ar fi putut reuşi acolo unde dăduse greş Tommy. Nişte seducători decişi şi subtili...

Oare avortul Laurei nu dovedea tocmai acest lucru?

Într-un chip ciudat, era firesc că îngrijorarea lui Tim în legătură cu pasiunea ei pentru fotografiat se combinase cu suspiciunea lui în privinţa altor bărbaţi. Era ceva straniu în hoinărelile ei prin zone primejdioase în căutarea subiecţilor aleşi dintre scursurile societăţii. Ceva nebunesc, ca o ispitire a sorţii.

Şi, mai mult ca sigur că acele fotografii îi provocaseră pierderea de sarcină. Îşi căra geanta grea prin partea de sud a Bronx- ului, la cîteva mile depărtare de locul unde ar fi trebuit să stea, şi le făcea poze cîtorva derbedei adolescenţi, cînd se întîmplase nenorocirea.

Nu avusese dreptate el cînd obiectase împotriva acelei obsesii a ei legate de aparatul de fotografiat? Era o nebunie care o îndepărta şi de adevărata ei profesie şi de căsnicie. Şi, în final, fusese gata să o ucidă.

Suferinţa pe care o îndurase el din pricina ei în cursul anului ce trecuse îl făcuse aproape să îşi piardă minţile. Dar vestea despre sarcină păruse să şteargă toate problemele şi să le ofere şansa unui nou început. Copilul din pîntecele ei era o legătură vie între ei, o pavăză din carne şi oase împotriva tuturor îndoielilor şi incertitudinilor ce le tulburau căsnicia. Un copil ar fi fost baza unei noi vieţi, prima dintr-o nouă

generaţie formată din sîngele şi iubirea lor. Nimic din acea lume crudă nu l-ar fi putut distruge.

Dar acum dispăruse, înăbuşit cu răutate din faşă, distrus chiar în pîntecul în care ar fi trebuit să fie protejat.

Distrus doar de Laura?

Nu. Foaia de observaţie din spital dovedise că mai fusese posedată de un bărbat şi că era mutilată din cauza lui.

Îşi dăduse seama chiar dinainte să se însoare cu ea că fusese rănită de un bărbat. Se vedea foarte clar în toată fiinţa ei. Tristeţea din spatele demnităţii ei, durerea persistentă – era cît se poate de evident.

Dar nu realizase cît de profundă era rana.

Îşi dedicase întreaga viaţă apărării ei. Chiar în ziua nunţii lor jurase că, dacă vreun bărbat ar fi încercat vreodată să-i facă rău, l-ar fi ucis cu mîinile lui.

Dar era deja prea tîrziu! Prea tîrziu pentru ei în acea primă zi în Biserica Catolică! Cel care o rănise făcuse mult mai mult decît şi-ar fi putut închipui Tim vreodată. Omul acela nu îi lăsase o cicatrice numai în inimă, ci şi în pîntec, în cea mai pură şi mai preţioasă parte a ei.

Şi, în tot acel timp, în care Tim îşi făcea mii de griji pentru Laura, oferindu-i propria sămînţă iar şi iar în speranţa că îi va dărui un copil, stînd treaz noapte de noapte din cauza ei – în tot acel timp, acea cicatrice ucigaşă aşteptase să-i distrugă copilul, nefiind nevoie decît de puţină oboseală cu aparatul de fotografiat pentru a alunga orice speranţă de refacere a căsătoriei lui cu Laura.

Fiindcă acel bărbat ajunsese acolo primul.

Foaia de observaţie de la spital era mai mult decît un document. Era un blestem. Dovedea că Laura nu îi aparţinuse niciodată lui Tim cu inima pură. Dovedea că se murdărise cu un alt bărbat. Dovedea că ucisese deja un copil. Dovedea că jurămîntul catolic al căsătoriei nu era decît o blasfemie în ceea ce o privea. Dovedea că întîrzierea şi dificultatea de a concepe copilul lui Tim nu era o întîmplare, ci îşi avea rădăcinile în pîntecul ei şi, poate, chiar în inima ei. În final, dovedea că murdăria celui care ajunsese primul acolo ucisese şi copilul lui Tim.

Cînd ochii lui se deschideau pentru a vedea acele adevăruri insuportabile, aproape că înnebunea. Agonia pe care o îndurase în acele prime săptămîni care se scurseseră după pierderea sarcinii era ceva ce n-ar fi dorit nici celui mai mare duşman al său.

Dar, pînă şi în ghearele acelei torturi, o iertase pe Laura. Înţelesese că era, aşa cum se spunea, mai degrabă victimă a păcatului decît păcătoasă. Şi o iubea îndeajuns pentru a-i rămîne alături, în pofida tuturor greşelilor ei.

Numai că seara trecută ceva plesnise, explodase. Durerea şi disperarea pe care şi le reţinuse atît de mult în tot acel timp aprinseseră fitilul care a făcut să izbucnească o furtună de violenţă care îi atacase pe amîndoi, pe Tim şi pe Laura, în inima iubirii şi căsniciei lor.

Dar supravieţuiseră!

Aceasta era minunea. Acesta era esenţialul. Indiferent unde se afla Laura în dimineaţa aceea, era

teafără. Iar Tim, deşi extrem de vlăguit şi îndurerat pentru cele întîmplate, era încă în viaţă, puternic şi el însuşi.

Lumea era neschimbată. Dincolo de fereastră, parcul era plin de copaci şi de tufe care se înălţau spre soare, de copii care se trezeau pentru a începe o nouă zi şi de mame care îi plimbau cu dragoste în inimă. Viaţa era la fel. Ceea ce se întîmplase cu o seară în urmă nu era sfîrşitul lumii.

Stricăciunile puteau fi reparate. El şi Laura trebuiau să lupte împreună. Era gata să facă orice pentru a o avea din nou. În fond, toate punţile erau arse în urma lui. Nu putea trăi fără Laura.

Şi propria lui inimă era curată. Nu o iertase deja pentru faptul că îşi pîngărise trupul, că distrusese doi copii şi că minţise în faţa Sfîntei Treimi a Bisericii Catolice cînd depusese jurămîntul matrimonial? Nu era pregătit să o primească înapoi, rămînînd doar ca ea să-şi unească mîinile cu ale lui, să uite trecutul şi să clădească un nou viitor?

Trebuia să se întoarcă. Nu era nevoie decît ca ea să-şi reînnoiască legămîntul faţă de el, să-i accepte iertarea şi să i-o acorde pe a ei.

Tim se mai învioră datorită acelui gînd şi continuă să-şi bea cafeaua privind pe fereastră cum cerul se lumina odată cu începutul altei zile.

Ea nu trebuia decît să se întoarcă, să-şi recunoască propriile greşeli şi să fie soţia lui. Restul avea să se rezolve de la sine. Dragostea lor mai exista încă. O luptă de o seară cu un demon nu punea capăt unei căsătorii binecuvîntate de Dumnezeu...

Aveau mult de mers, o luptă extrem de obositoare. Dar aveau să izbutească. Aveau să mai fie şi alţi copii. Vor fi mai atenţi data viitoare. Cei mai buni specialişti îi vor supraveghea sarcina. Şi ea trebuia să fie mai prudentă. Dacă era nevoie, avea să stea nouă luni numai în pat.

Dar Laura avea să-i dăruiască un copil – pentru că îi era datora. Legămintele ei matrimoniale i-o cereau. O lege mai presus de orice lucru pământesc o decreta, în ciuda minciunilor ei, în ciuda celor ce îşi făcuse cu mâna el, îi datora un copil soţului ei şi lui Dumnezeu.

Erau căsătoriţi. Viaţa ei era alături de el. Destinul ei era şi al lui. Ea trădase acel destin o dată. Nu trebuia să o facă iar.

Cu acel gînd în minte, Tim se ridică şi se pregăti să se întoarcă în lume, să-şi găsească soţia şi să o aducă înapoi.

Da, lucrurile aveau din nou sens. Acum îşi înţelegea căsnicia. Se făcuseră greşeli de ambele părţi. Dar greşelile se puteau ierta. Dacă avuseseră loc momente de violenţă, aceasta se putea ierta şi, deci, uita. Dacă un copil fusese distrus, un altul se putea concepe.

Odată ce ea se întorcea.

Odată ce îşi asumă responsabilităţile, odată ce accepta jurămîntul sacru care o lega de soţul ei şi odată ce renunţa la păcatele ei în favoarea vieţii alături de el.

Tim îşi puse cămaşa şi începu să-şi lege cravata cu degete tremurătoare. În ciuda durerii din ochi şi a celei mai cumplite mahmureli din viaţa lui, se simţea

încrezător. Îngrozitoarea singurătate care se căsca în inima lui nu va dura mult.

Laura avea să se întoarcă.

Şi atunci, el va trece peste toate lucrurile pentru care o iertase deja. Avea să o ierte chiar şi pentru că fugise ca un hoţ în toiul nopţii, fără să-i lase măcar un bileţel. Nu ar fi trebuit să facă aşa ceva. Nu, n-ar fi trebuit.

Dar el avea să o aducă înapoi, Laura era neschimbată şi ea era încă soţia lui. Vor rezolva totul împreună, să-şi recunoască greşelile şi să clădească o viaţă nouă împreună, aşa cum le-o cereau legămintele.

Imediat ce avea să se întoarcă.

Douăzeci şi patru

Tim ajunse la birou pe la unsprezece.

Purta unul din cele mai frumoase costume de mătase ale sale, era proaspăt bărbierit, pieptănat cu grijă şi pantofii îi erau lustruiţi.

Singurul semn vizibil a ceea ce îndurase în ultimele cîteva ore era bandajul de pe ochi, care îi dădea un aspect ciudat şi atrăgător. Medicul hotărîse că ochiul nu fusese afectat, dar zona din jur avea să se vindece abia peste cîteva săptămîni.

Tim se întorsese acasă după vizita pe care o făcuse medicului şi observase că tot nu apăruse nici un semn din partea Laurei. Ceaşca de cafea era tot în

locul unde o lăsase. Iar biletul pe care i-l scrisese se afla tot pe dulapul din bucătărie.

„Mi-e tare dor de tine“, scria. *„Mă întorc repede. Te rog să nu pleci.“*

Înainte să pornească spre birou, îi aruncă încă o privire biletului şi se hotărî să-l schimbe cu un altul. Conţinutul îl nemulţumi. Îl reformulă cu grijă.

„Mă întorc diseară“, scria în noul bileţel. *„Mi-e dor de tine. Nu pleca.“*

Acesta era mai bun, conchise el. Conţinea şi o notă de autoritate pe lîngă cea de afecţiune.

Ajungînd la birou, se miră cînd văzu că Toni, secretara, nu se afla la biroul ei din anticameră. În locul ei era o necunoscută într- un costum de afaceri. Cînd îl văzu, aceasta se ridică repede în picioare şi îi vorbi.

– Domnul Riordan? îl întrebă ea întinzîndu-i mîna. Încîntată.

Tim o privi cu atenţie, fără să-i strîngă mîna.

– Cine sînteţi? o întrebă el. Unde e Toni?

– Domnule Riordan, numele meu este Nancy Underwood. Sînt avocată şi o reprezint pe soţia dumneavoastră, Laura. Mă aflu aici pentru a vă aduce la cunoştinţă cîteva lucruri de mare importanţă. Ce-ar fi să intrăm în birou pentru a nu fi deranjaţi?

După o clipă de ezitare, Tim o urmă pe culoar spre biroul lui. Cînd ea deschise uşa, el observă surprins că toate lucrurile îi fuseseră scoase de acolo, începînd de la hîrtiile de pe birou pînă la fotografiile de pe pereţi.

Începea să se înfurie.

– Ce se petrece aici? întrebă el.

– Vă rog să luaţi loc.

Tînăra avocată era fermă şi autoritară. Părea sigură de ea şi foarte pricepută în meserie. Ceva îi spunea lui Tim că nu era momentul să fie dur cu ea.

El se aşeză pe scaunul vizitatorilor, iar ea pe marginea biroului.

– Domnule Riordan, am venit să vă informez că un ordin judecătoresc obţinut în cursul acestei dimineţi vă interzice să mai călcaţi în acest local pe durata desfăşurării procesului intentat de către Tribunalul Familiei din New York ca urmare a atacului asupra soţiei dumneavoastră care a avut loc azi-noapte. După cum vedeţi, toate lucrurile v-au fost înlăturate. Prin hotărîrea Tribunalului, în urma consultării cu Laura şi cu avocatul ei, biroul dumneavoastră a fost mutat în clădirea de pe Strada Şaizeci şi Trei aparţinînd firmei *Laura, Ltd.* Sînteţi liber să vă continuaţi activitatea profesională în beneficiul companiei în acel local. Totuşi, vi se interzice să vă apropiaţi sau să comunicaţi cu soţia dumneavoastră înainte de audierea care a fost programată în ziua de 14 iulie. Aţi înţeles ce am spus pînă acum?

Tim se făcuse roşu la faţă. Furia clocotea în el cînd se uită la tînăra aceea înţepată şi agresivă care încerca să-i spună unde putea lucra şi unde avea voie sau nu să meargă. Dar simţi că trebuia să fie atent. Situaţia era extrem de delicată.

– Da, spuse el. Am înţeles.

– Bine, zise ea cu răceală. Acum, o să vă dau acest plic cu documente prin care sînteţi informat

oficial că, prin intermediul Tribunalului, soţia a cerut separarea legală de dumneavoastră. Sînteţi sfătuit, bineînţeles, să vă căutaţi un avocat. Veţi putea să vă luaţi obiectele personale din locuinţa din 315 Central Park West în după- amiaza aceasta, în prezenţa unui angajat al Tribunalului. După aceea nu vi se va mai permite accesul în acel loc, după cum se arată în ordinul de restricţie temporară pe care tocmai vi l-am înmînat. Înţelegeţi?

Tim nu spuse nimic, dar o privi cu duşmănie. În cele cîteva minute de cînd o cunoscuse pe acea tînără avocată, ajunsese să nutrească faţă de ea o ură teribilă. Fermitatea ei, felul în care îi flutura pe sub nas hîrtii şi ordine judecătoreşti şi umbra de dezgust faţă de el, îl făceau să simtă dorinţa de a o strînge de gît.

– Dacă încercaţi să vă vedeţi soţia, continuă ea, vi se poate intenta acţiune penală. Din moment ce, astă-noapte, a avut loc un atac care a pus în pericol sănătatea fizică şi psihică a soţiei dumneavoastră, Tribunalul a decis că orice contact personal este interzis pînă cînd procedura de divorţ va fi complet încheiată. Mă înţelegeţi?

– Şi cu sănătatea mea cum rămîne? întrebă el arătînd spre bandajul de pe ochi cu un zîmbet schimonosit.

Avocata îi primi remarca aruncîndu-i o privire rece şi plină de dispreţ.

– Ne-am înţeles? întrebă ea fără să-şi ia ochii de la el.

Tim o cîntări din privire.

– Daţi-mi voie să vă întreb ceva, spuse el. Dacă a avut loc un atac, cum se face că nu s-au formulat acuzaţii împotriva mea? De ce n-am fost arestat?

– La rugămintea soţiei dumneavoastră, nu s-a formulat nici o acuzaţie, spuse ea. O interesează o despărţire curată, nu răzbunarea.

Se ridică.

– Asta am avut de spus, domnule Riordan. Avocatul dumneavoastră va găsi toate hîrtiile necesare în plicul pe care vi l-am înmînat. Mi-a părut bine de cunoştinţă. Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi conduce afară din acest local.

Făcînd eforturi extraordinare pentru a-şi stăpîni furia, Tim se lăsă condus afară din birou şi apoi din clădirea firmei *Laura, Ltd.*, în stradă.

Cînd ajunse la sediul de pe Strada Şaizeci şi Trei, îşi găsi biroul cît se poate de bine aranjat la etajul întîi. În timp ce îşi punea în ordine hîrtiile şi dosarele, se gîndea la cele întîmplate.

Laura nu avusese curajul să-l privească în faţă. Nu îl văzuse nici măcar o dată. Fugise, pur şi simplu, în toiul nopţii, înainte ca vreunul din ei să apuce să explice ceea ce se petrecuse, să înceapă să repare ceva – şi angajase nişte jurişti care să stea ca o barieră între ea şi soţul ei.

Îl alungase de la locul de muncă – un loc pe care îl ridicase, practic, cu mîinile lui – şi din casa lui.

Lăsase o reprezentantă a legii rece şi nedemnă să l insulte cu ultimatumuri, în vreme ce ea însăşi se ascundea pe undeva.

Tim ardea din cauza umilinţei de a fi fost tratat ca un criminal de către o necunoscută în propriul birou. Era de necrezut. Şi Laura nu numai că permisese acest lucru – dar îl şi pusese la cale.

Mai simţea încă stînjeneala de a fi intrat în locul unde îşi avea serviciul şi unde erau o mulţime de angajaţi care ştiau deja că avocata aceea aştepta ca un paznic pentru a-l contacta. Probabil că nu era nimeni care să nu fi aflat vestea, care să nu îl aştepte să apară, care să nu fi ştiut totul înaintea lui.

Totul din cauza Laurei.

Se gîndi la umilinţa de a se duce acasă mai tîrziu pentru a găsi un alt reprezentant al legii, care avea să privească peste umărul lui în timp ce îşi scotea lenjeria intimă din sertare, îşi strîngea cămăşile, ciorapii şi periuţa de dinţi pentru a se duce la hotel. Violarea intimităţii lui era incalificabilă.

Şi Laura era cea care o comisese.

Avusese un episod personal cu el noaptea trecută – unul violent şi supărător, probabil, dar, totuşi, personal – şi, în loc să discute cu el ca doi oameni maturi în intimitatea căsniciei lor, ea se furişase în întuneric în timp ce el dormise şi se înconjurase de o armată de tîrfe juridice care să o apere, în timp ce reputaţia şi demnitatea lui aveau de suferit de pe urma acelei copilăreşti demonstraţii de forţă.

Nu avusese nici măcar curajul să-l privească în faţă. Nu îi lăsase nici un mesaj. Fugise, pur şi simplu,

să o lase.

Bine, aşa să fie atunci, îşi spuse el ridicînd din umeri. Avea să-şi strîngă lucrurile, să-i asculte regulile şi să aştepte.

Într-o bună zi avea să se răzbune.

Cu acel gînd în minte, Tim se întoarse spre telefonul de pe noul său birou şi începu să caute un avocat.

Douăzeci şi cinci

14 iulie 1958

Locotenentul Dan Aguirre stătea în Sala 3 a Tribunalului din Lafayette Street şi îl privea pe Tim Riordan.

Aguirre nu arăta deloc a poliţist. Aşa cum era îmbrăcat, cu un costum gri cu dunguliţe şi cu cravată, ar fi putut fi un avocat, un bancher sau poate un tînăr medic. Atitudinea lui era calmă şi profesională. Chipul său bronzat şi mustaţa căzută dădeau un plus de mister feţei sale fără să trădeze faptul că era un om de acţiune.

Era mai zvelt decît semenii lui din poliţie şi mai puternic decît mulţi dintre ei, deşi muşchii îi erau

ascunşi sub costumul conservator pe care îl purta. Reflexele şi instinctele necesare pentru luarea unor hotărîri de viaţă şi de moarte într-o fracţiune de secundă pe străzile New York-ului erau ascunse sub chipul lui frumos, la fel cum grozăviile la care asistase în cei paisprezece ani petrecuţi în poliţie erau mascate de acei ochi calmi cu care privea scena din faţa lui acum.

Sala era tăcută, aproape adormită. Judecătoarea Margaret Tagliaferro asculta depoziţia lui Kevin Matz, avocatul lui Riordan. Judecătoarea era o femeie scundă de vreo cincizeci de ani, căruntă, cu o pereche de ochelari bifocali pe care îi plăcea să-i legene de degetul cel mare cînd se concentra şi avea o fire plină de viaţă.

În clipa aceea, asculta cu atenţie cum Matz, un tînăr avocat politicos care fusese ucenicul ei după ce ieşise de pe băncile facultăţii de drept de la Yale, îşi încheia prezentarea.

– Onorată instanţă, clientul meu doreşte să îşi exprime sincerele regrete pentru un incident pe care îl recunoaşte şi îl consideră a fi avut loc numai din vina sa. Este gata să se recompenseze cum poate mai bine faţă de doamna Riordan, pe care o socoteşte absolut nevinovată. Mai doreşte, de asemenea, să-şi exprime recunoştinţa faţă de doamna Riordan pentru faptul că nu a formulat acuzaţii după felul cum s-a comportat el în seara respectivă. Mai departe, îi mulţumeşte pentru că i-a permis că rămînă în funcţia de vicepreşedinte şi director principal al firmei *Laura, Ltd.*, pînă cînd îşi va găsi un alt loc de muncă.

Avocatul făcu o pauză pentru a-i arunca o privire clientului său.

– Totuşi, domnul Riordan respinge cu respect generoasa ofertă a soţiei sale de a rămîne angajat al firmei şi îşi prezintă demisia chiar acum, din consideraţie pentru preocuparea soţiei sale faţă de siguranţa personală şi intimitatea sa în urma nefericitului incident care a dus la acest proces. În schimb, îşi oferă serviciile pe post de consultant al doamnei Riordan, fără a fi plătit, asupra acestor servicii urmînd să se cadă de acord printr-un intermediar ales de tribunal. Domnul Riordan consideră că acesta este un lucru minim pe care îl poate face pentru a-şi răscumpăra vina. În plus, acceptă toate condiţiile şi clauzele formulate de doamna Riordan şi decretate de acest tribunal cu privire la divorţul lor. Renunţă la orice pretenţie asupra proprietăţii comune şi va coopera cu tribunalul în legătură cu procedura de divorţ care urmează să se înceapă cînd va crede de cuviinţă tribunalul.

Detectivul Aguirre continua să se uite la Tim Riordan, care se afla la masă lîngă Matz. Era o prezenţă interesantă. Era un bărbat solid, dar postura sa nemişcată părea să-l micşoreze, într-un fel. O privea pe judecătoare cu o expresie plină de respect, chiar blîndă. Îşi ţinea mîinile împreunate pe masă. Purta un costum negru, iar atitudinea sa era pe măsura situaţiei. Părea atît de izolat în sine, încît, la suprafaţă, arăta la fel de nevinovat ca un şcolar. Singurul lucru care ieşea în evidenţă era bandajul de pe ochi, care îl făcea să pară vulnerabil, rănit şi îi accentua aerul

spăşit.

Kevin Matz arătase foarte limpede Curţii că domnul Riordan regreta sincer nefericitul incident pe care îl provocase. Singura lui dorinţă era de a se recompensa în orice fel ar fi putut. Accepta hotărîrea soţiei sale de a divorţa şi nu contesta acel gest la care ea avea dreptul atît legal, cît şi moral. Încă o mai iubea şi nu dorea decît să plătească pentru delictul de care numai el era vinovat.

Dar detectivul Aguirre îl studia pe Timothy Riordan cu mare atenţie din două motive.

În primul rînd, Dan Aguirre se afla în poliţie de paisprezece ani şi avea şi o diplomă în criminalistică de la *Universitatea Columbia* care se adăuga experienţei lui considerabile de poliţist. Văzuse mii de chipuri în toţi acei ani. Înţelegea multe lucruri despre femei şi mult mai multe despre bărbaţi.

De aceea, ştia că, în Tim Riordan, era mult mai mult decît ce dezvăluiau acei ochi tăcuţi care o priveau pe judecătoare.

În al doilea rînd, Dan Aguirre fusese prezent, întîmplător, la Secţia 20, în seara cînd Laura Riordan se tîrîse bătută măr în interiorul clădirii, la patru dimineaţa, cerînd ajutor. Aguirre, un foarte bun cunoscător al sistemului juridic, fusese cel care i-o recomandase pe Nancy Underwood.

Se uita la chipul doamnei Riordan acum. Încă mai purta urme de vînătăi şi avea buzele plesnite, chiar şi după două săptămîni după incident. Dar starea ei de acum nu trăda nici un indiciu în legătură cu felul cum arătase atunci.

Dan Aguirre putea descifra durerile omeneşti aşa cum un paleograf descifra hieroglifele de pe nişte descoperiri arheologice. Înţelesese din prima seară ce fel de om era Tim Riordan, chiar fără să-l vadă. Îi lăsase semnătura – clară ca o amprentă – pe chipul soţiei sale.

Aşa că Dan Aguirre asculta cu interes cum avocatul lui Riordan îşi încheia depoziţia.

– În încheiere, onorată Instanţă, domnul Riordan doreşte să-şi exprime regretul faţă de acest tribunal şi faţă de doamna Riordan pentru necesitatea acestui proces. Se oferă să suporte cheltuielile de judecată ca o expresie a regretului său. Le mulţumeşte doamnei Riordan, avocatei acesteia şi tribunalului pentru faptul că i-au oferit ocazia de a-şi cere scuze pentru purtarea sa.

Kevin Matz se aşeză lîngă clientul său. Judecătoarea îşi legănă ochelarii o clipă, concentrîndu-se.

– Tribunalul este impresionat de sinceritatea domnului Riordan, spuse ea măsurîndu-şi cuvintele. Din moment ce doamna Riordan nu a formulat nici o acuzaţie împotriva soţului, Curtea găseşte de cuviinţă să hotărască următoarele: Domnul Riordan nu are voie să ia legătura cu soţia sa ori să o abordeze decît prin intermediul avocatului său sau al ei. În cazul în care domnul Riordan încearcă să o contacteze în vreun alt fel, o asemenea comportare ar fi socotită ca jignire adusă Curţii şi autorităţile în drept vor lua măsurile cuvenite pentru împiedicarea stabilirii oricărui contact şi pentru apărarea siguranţei şi intimităţii doamnei Riordan. Domnul Riordan poate lua legătura

cu doamna Riordan pentru discutarea afacerilor numai printr-un intermediar numit de acest tribunal. Procedura de divorţ va fi luată în consideraţie de către acest tribunal în conformitate cu legile statului New York.

Se uită apoi la ambii avocaţi.

– Curtea se retrage, spuse ea.

Laura se ridică şi îi strînse mîna lui Nancy Underwood.

– Îţi mulţumesc pentru tot, îi spuse ea, izbutind să schiţeze un zîmbet care încă îi mai provoca durere, deşi noaptea rănirii ei părea să fi existat cu foarte mult timp în urmă.

– Asta mi-e meseria, spuse Nancy. Mă bucur că lucrurile au mers bine.

Se îndreptară împreună spre uşile grele din lemn de stejar.

Tim şi avocatul lui mergeau în aceeaşi direcţie. Toţi patru ajunseră în acelaşi timp. Din moment ce audierea fusese atît de amicală, îşi strînseră mîinile cu toţii, avocaţii între ei, avocat şi client şi, în final, Tim şi Laura.

Tim îi ţinu mîna o clipă mai mult, în timp ce avocaţii erau ocupaţi felicitîndu-se reciproc.

Tim continua să zîmbească. Strînsoarea mîinii lui era blîndă, dar nu îi dădu drumul imediat. Se aplecă puţin şi îi şopti Laurei la ureche:

– Îmi datorezi un copil. Nici un tribunal nu poate schimba asta.

Laura păli brusc şi mîna i se răci. Cînd el se îndepărtă, îi zări privirea. Era plină de o ură cumplită, dar atît de bine mascată de atitudinea prietenoasă, încît nimeni în afară de ea nu o văzu.

După aceea el plecă, însoţit de avocat.

Nancy Underwood observă paloarea Laurei şi o trase deoparte.

– Ce ţi-a spus? o întrebă eă.

Laura ezită, privind silueta lui Tim care se îndepărta pe hol în compania avocatului său.

– Nimic, zise ea după o pauză. Doar că... M-am aflat atît de aproape de el. N-are importanţă, Nancy. Zău, mă simt foarte bine.

– Eşti sigură?

Avocata îi aruncă Laurei o privire pătrunzătoare.

– Da, minţi Laura. Sînt sigură.

Douăzeci şi şase

The New York Times
8 noiembrie 1958

LANCASTER CÎŞTIGĂ DETAŞAT ÎN FAŢA LUI BOSE ŞI INGERSOLL

Ieri, Haydon Lancaster a scris istoria modernă a alegerilor senatoriale din New York învingîndu-i pe Amory Bose, ocupantul scaunului respectiv şi candidat independent, şi pe republicanul Lawrence Ingersoll, în cursa electorală pentru Senatul Statelor Unite.

S-a întîmplat pentru prima oară în istoria New York-ului ca deţinătorul funcţiei de senator, după ce a pierdut numirea democraţilor în alegerile primare, să candideze ca independent şi să fie înfrînt de un membru al propriului său partid.

Lancaster a primit 65 la sută din voturi, Ingersoll,

21 la sută, iar Bose, 14 la sută.

Alegerile au avut loc la capătul unei campanii aprige, în timpul căreia loialitatea şi patriotismul lui Lancaster au fost puse la îndoială de către ambii săi adversari. Majoritatea observatorilor sînt de părere că momentul de cea mai mare importanţă a avut loc în mai, cînd Lancaster s-a apărat strălucit pe un post al televiziunii naţionale împotriva unei acuzaţii făcute de Bose potrivit căreia, în perioada în care a fost trimis pe lîngă NATO, ar fi condus o activitate de trădare. Cum afirmaţia lui Bose s-a dovedit a fi fost o minciună bazată pe documente false şi pe vorbele unui renumit impostor, rezultatul alegerilor a fost lesne de închipuit, iar ilustra carieră în Senat a lui Bose, care a durat şaisprezece ani, a fost condamnată la pieire.

În dimineaţa aceasta, Lancaster a ţinut un discurs în faţa mulţimii de suporteri care îl aclamau, la Waldorf-Astoria. *Le-a mulţumit numeroşilor săi voluntari pentru efortul neobosit pe care l-au depus pentru el şi s-a scuzat pentru absenţa soţiei sale. Doamna Lancaster se află în Palm Springs lîngă mama sa, doamna Harry Stallworth III, care este grav bolnavă.*

O recepţie se va da în seara aceasta în cinstea lui Lancaster la reşedinţa din Manhattan a părinţilor săi. Sînt aşteptaţi cei mai importanţi suporteri ai săi, ca, de asemenea, şi reprezentanţi aie celor trei ramuri ale guvernului, nerăbdători să-l felicite pentru victorie.

Tess împături ziarul *The New York Times* şi îl puse pe masă. Se afla în biroul de la etaj al casei Lancaster, bucurîndu-se de cîteva clipe departe de mulţimea de invitaţi care se învîrteau peste tot.

Relatarea din ziar nu putea comunica nici adorarea suporterilor lui Hal, nici bucuria celor care se aflau acolo în seara aceea. Toată lumea părea să simtă că era vorba de un moment istoric extrem de important. Se părea că jumătate din înalta societate a Washington-ului venise în Manhattan pentru a-l felicita pe Hal pentru victorie şi pentru a încerca să se pună bine cu el pentru viitor. Senatori, congresmeni, lobişti, ziarişti, judecători federali şi chiar membri ai cabinetului cu soţiile lor se aflau acolo.

Un mesaj personal de felicitare din partea preşedintelui avusese o semnificaţie deosebită pentru Hal.

„Acesta este unul din momentele cînd mă bucur şi sînt mîndru să văd un democrat ajungînd într-un post foarte înalt“, scria. *„Abia aştept să lucrez alături de tine pentru restul mandatului.“*

Hal era jos, circulînd printre numeroşii doritori de bine, secondat de părinţii săi şi de Tom Rossman. Nu că ar fi avut nevoie de vreun ajutor. Ţinea minte fiecare nume din acea mulţime variată şi ştia exact cum să-l facă pe fiecare să se simtă binevenit şi important cu un cuvînt scurt sau cu unul din zîmbetele sale renumite.

Minciuna în legătură cu Diana părea să fi fost

crezută. Mama ei era departe de a fi grav bolnavă, dar era adevărat că Diana era închisă în casa Palm Springs, departe de ochii lumii şi de gîndurile oamenilor. Graţie bunelor relaţii cu presa ale lui Hal şi unei mărunte intervenţii a lui Tess însăşi pe lîngă reţelele de televiziune, dispariţia Dianei în cursul ultimelor săptămîni fusese acoperită foarte bine.

În cercurile guvernamentale şi sociale era cunoscut faptul că Diana intrase într-un anumit bucluc. Puţin au fost miraţi de acest lucru, căci instabilitatea ei emoţională şi problemele cu băutura fuseseră observate de foarte multe ori în ultimii doi ani. Pe de altă parte, zvonul că greşeala ei ar fi fost de natură sexuală şi chiar una tabu, fu, într-adevăr, o surpriză, căci înclinaţiile ei heterosexuale şi fidelitatea ei faţă de Hal fuseseră luate drept garantate.

Familia luase hotărîrea ca, la un moment dat, după intrarea lui Hal în funcţie, poate în primăvara următoare, să meargă la Reno şi să divorţeze de el. Motivul avea să fie nepotrivire de caracter sau orice altceva care să sune decent.

Divorţul nu era un lucru bun pentru Hal în acea perioadă a carierei sale. Dar dublul etalon după care publicul judeca femeile îi veni în ajutor. Deşi toată lumea ştia că firea lui pasională îl făcuse să aibă numeroase aventuri mai mult sau mai puţin semnificative, nimeni nu îl condamna. Pe de altă parte, zvonul că Diana i-ar fi fost necredincioasă lui Făt-Frumos era mai puţin scuzabil. Iar caracterul interzis al greşelii ei pusese capac. Avea să dispară din viaţa lui Hal fără

să lase o cicatrice urîtă din punct de vedere politic.

Sigur că, dacă Hal s-ar fi hotărît pînă la urmă să candideze pentru funcţia de preşedinte, divorţul ar fi fost un handicap. Dar Tess bănui că percepţia publicului în legătură cu nevinovăţia lui Hal în problema cu Diana ar fi atenuat totul. De fapt, ea avea de gînd să-şi folosească influenţa în domeniul presei pentru a fi sigură că aşa avea să se întîmple.

În fond, Hal era un om al destinului. Nici Amory Bose, nici divorţul de Diana, nici vreun alt viitor adversar nu l-ar fi putut împiedica să se bucure de victoriile care i se cuveneau.

Era o seară fericită pentru Hal, iar pentru Tess şi mai mult.

Hotărî să facă o plimbare scurtă prin partea de la etaj a casei înainte să se ducă jos din nou. Era cam nefamiliarizată cu acea zonă, pentru că devenise abia de puţin timp o cunoscută a familiei Lancaster. Astfel, neştiind încotro s-o apuce, nimeri în biroul cel mare care fusese numit „camera de joacă" în amintirea zilelor cînd Hal şi Sybil jucau acolo şah şi gin rummy pe vremea cînd erau mici.

Încăperea era goală. Tess închise uşa în urma ei. Pe peretele de deasupra căminului se afla renumita fotografie a lui Hal lîngă bazinul de înot, care fusese transformată de Sybil într-o imagine enormă de

mărime naturală, înaltă de vreo doi metri şi încadrată de o ramă făcută de comandă. Fotografia, la care părinţii lui Hal ţineau la fel de mult ca şi Sybil, fusese pusă acolo ca un obiect de preţ, căci în prezent, Sybil considera că aceea era camera ei, ori de cîte ori venea acasă de la spital.

Tess privi fotografia îndelung. Era tulburătoare, căci surprindea tinereţea vibrantă de pe chipul şi trupul lui Hal. Era o imagine ciudat de ambiguă, deoarece îl făcea pe Hal să arate aproape ca un băieţandru şi, totuşi, dezvăluia ceva veşnic tînăr şi sensibil în legătură cu el, acea calitate deosebită pe care Tess ajunsese să o adore atît de mult, mai ales de cînd îi devenise amantă.

Poate ar fi trebuit să-şi facă o dublură şi pentru ea. I-ar fi plăcut enorm să aibă fotografia în propria ei casă. Avînd-o aproape, ar fi fost ca şi cum ar fi trăit în lumina misterioasă a zîmbetului său.

Stătea lîngă bibliotecă, gîndindu-se la tot felul de lucruri, cînd văzu un nor de fum apărînd pe după spătarul canapelei din faţa căminului, urcînd în spirală spre beculeţele ascunse care luminau fotografia.

Tess înaintă încet pînă cînd putu să vadă peste spătarul înalt. Sybil Lancaster stătea ghemuită ca un copil şi privea în sus spre fotografie, în timp ce o ţigară ardea pe nesimţite în mîna ei. Poziţia ei semăna puţin cu aceea a unui făt. Deşi era îmbrăcată cu o

rochie de seară care îi scotea în evidenţă pielea albă şi părul blond, arăta ca un spiriduş înfometat aşa cum stătea ascunsă în imensitatea acelei canapele de piele.

– Sybil! spuse Tess zîmbind. Ce surpriză! Mă întrebam pe unde eşti. Nu te-am văzut toată seara. Ai fugit ca să te bucuri de puţină intimitate? Nu pot să spun că te condamn.

Sybil nu le dădu nici o atenţie acelor cuvinte prietenoase, ci rămase cu privirea aţintită asupra fotografiei şi cu ochii plini de indiferenţă.

Tess se simţi puţin stînjenită. Nu mai fusese niciodată singură cu Sybil. Se întîlniseră doar de două ori, la mesele oferite de familia Lancaster cînd Sybil nu îi dăduse nici o atenţie şi dispăruse aproape imediat după ce îşi făcea apariţia obligatorie.

Mai ştia, bineînţeles, de la Hal, că Sybil trăia mai tot timpul în sanatorii şi că era foarte bolnavă. Intuiţia îi spunea, de asemenea, că Sybil era ataşată extrem de posesiv de Hal. Nu o plăcuse niciodată pe Diana în mod deosebit şi se părea că pe Tess o plăcea şi mai puţin.

Tess se purtase foarte frumos cu ea, ba încercase chiar să ia un aer de soră mai mare faţă de ea pentru a încerca să lege o prietenie – dar în zadar. Purtarea lui Sybil faţă de ea, în cele cîteva momente petrecute împreună, fusese rece, distantă şi ciudat de abilă. Tess recunoscuse în ea o puternică rivală în privinţa sentimentelor lui Hal şi, nu după mult timp, hotărîse să se ţină departe de ea.

Aşa că, acum, tocmai încerca să găsească un mod politicos de a se retrage, cînd avu impresia că simte un miros neplăcut.

Se uită la Sybil. Imediat zări ţigara care ardea în mîna fetei. Jarul îi atinsese deja pielea degetelor şi o ardea încet în timp ce Sybil se uita absentă la fotografia fratelui ei.

– Sybil! strigă Tess speriată şi, înşfăcînd cea mai apropiată scrumieră, scutură în ea mucul de ţigară din mîna fetei. Pentru numele lui Dumnezeu...

La început, Sybil nici nu se uită la ea. Mîna îi era moale ca o cîrpă, iar ochii îi păreau de sticlă.

Apoi, în sfîrşit, se uită de la propriile degete arse la neaşteptata ei salvatoare cu un zîmbet care părea să trădeze şi triumf şi indiferenţă.

– Nu te mişca, îi spuse Tess. Mă duc să aduc o soluţie şi nişte bandaj.

Preferînd să nu alerteze pe toată lumea, Tess se duse repede în baia din capătul culoarului, şi se întoarse cu puţin unguent şi bandaj. Clătinînd din cap mirată de nebunia lui Sybil, îngenunche pentru a-i curăţa rana.

– S-ar putea să te usture, îi spuse ea. Eşti sigură că te simţi bine, Sybil? Zău, ar trebui să ai mai multă grijă...

Voia să fie prietenoasă şi protectoare, sperînd că acest lucru îi facilita relaţiile cu Sybil. În acelaşi timp nu ştia ce să spună. Cum vorbea cineva cu o fată nebună care tocmai lăsase ţigara să-i ardă degetele, fiind, pur şi simplu, distrasă psihic? Absorbită de

delirul ei, Sybil nu-i mai simţea durerea, oricît de puternică ar fi fost.

Sybil nu spusese nici un cuvînt. Tess era sfîşiată între milă şi jenă în timp ce îi curăţa degetele cu grijă, ţinîdu-şi răsuflarea cînd văzu pielea băşicată şi începu să o ungă.

Sybil era inertă ca un mort, fixînd cu ochii ei sticloşi chipul zîmbitor al lui Hal din fotografie. Acesta părea să le zîmbească amîndurora binevoitor din locul lui de pe perete.

Cînd puse puţin tifon pe o bucată de leucoplast, Tess o auzi pe Sybil vorbind, în sfîrşit:

– Biata Diana.

Vocea ei era răguşită şi foarte stinsă.

Tess medită asupra acelei remarci ciudate, în timp ce îi bandaja rana. Sybil nu dăduse nici un semn că ar fi nutrit sentimente sincere faţă de Diana.

Cu toate acestea, trebuia să răspundă ceva.

– O tînără foarte tristă, spuse ea. A avut mult ghinion. Sper ca lucrurile să se îmbunătăţească pentru ea. A suferit destul...

– Au mai fost şi altele înaintea ta.

Vorbele acelea o făcură pe Tess să încremenească. Fuseseră rostite cu o limpezime intenţionată, deşi Sybil nu se uita la ea.

Tess se uită curioasă în ochii ei.

– Înaintea mea? întrebă ea. Ce vrei să spui?

Sybil îi aruncă o privire plină de subînţeles şi de dezinteres, dar nu se osteni să continue subiectul.

Tess nu mai spuse nimic.

– Multe altele, continuă Sybil cu vocea ei stinsă, dar pătrunzătoare.

– Ştiu, zise Tess cu prudenţă, terminînd primul bandaj şi începîndu-l pe al doilea.

Cuvintele lui Sybil o îngrijorau. Îi trecu prin cap că, din moment ce îl cunoştea atît de bine pe Hal, Sybil trebuia să ştie secrete pe care ea nu ar fi avut cum să le afle.

– Dar n-a ţinut la nici una din ele, mai spuse Sybil.

Tess tăcea, simţind cum acea remarcă îşi făcea loc în mintea ei. Presimţi că Sybil deţinea arme care ar fi putut fi mortale dacă ar fi fost folosite împotriva unei femei aflate în postura delicată de amantă a lui Hal.

Dar nu era pregătită pentru ceea ce urmă.

– În afară de una, încheie Sybil şi îşi dezlipi privirea de pe fotografie pentru a şi-o fixa asupra lui Tess.

Cît de înspăimîntători erau acei ochi albaştri ai lui Sybil! Atît de limpezi, de adînci şi, totuşi, atît de oribil de goi. Conţineau ceva de o răceală arctică şi, de asemenea, urît, ceva ce sugera o rană veche infectată, o durere ireparabilă transformată într-o ură infinită faţă de sine şi faţă de lume.

Ura aceea se simţi acum într-o voce plină de triumf.

– Numai una, spuse ea împungînd pumnalul mai adînc în inima lui Tess chiar cînd aceasta îi îngrijea mîna rănită.

Cuvintele fuseseră rostite fără nici un ton sau

Inflexiune, absolut răutăcioase în intenţia lor.

Tess păli. Degetele începură să-i tremure în timp ce îi punea bandajul. Îi simţea privirea aţintită asupra ei şi ecoul cuvintelor răsunîndu-i în minte. Mesajul lor păru să-i fi ajuns în inimă înainte să-l poată evalua intelectual. Exact aceea trebuia să fi fost şi intenţia lui Sybil.

Tess era o femeie puternică. Distrusese adversari hotărîţi, duşmani înzestraţi cu mai multă minte decît ea. Personalitatea ei era clădită pe siguranţa că avea să lupte pentru a obţine ceea ce voia şi că nu se temea de nici o fiinţă omenească.

Numai că Sybil nu era fiinţă omenească. Boala care o poseda îi dizolvase sentimentele omeneşti într-un delir greţos şi apoi îl înlocuise cu ceva rău, ceva împotriva căruia poate că nu trebuia luptat cu arme omeneşti.

Cu acest gînd în minte, Tess se sili să-i întîlnească privirea, încercînd să strecoare într-a sa cea mai mare răceală de care era în stare. Dar încă îi mai ţinea mîna şi ştia că Sybil trebuia să-i simtă spaima. Vraja combinată din nebunia şi ostilitatea lui Sybil erau supărătoare.

Tess simţea că o părăsesc puterile. Măcar dacă ar fi fost vorba despre altceva, nu despre Hal... Era, însă, prea tîrziu. Rana pe care o făcuse Sybil se lărgea şi se adîncea din ce în ce mai mult, străpungînd armura mîndriei lui Tess şi toate cicatricile de pe sentimentele ei, ajungînd direct la inima ei de femeie pe care nu o posedase niciodată pînă cînd nu i-o dăruise Hal.

Şi, din acea rană deschisă nu ieşi decît un singur cuvînt, pe care ar fi dat orice să-l fi putut reţine, şi care, sigur, avea să-i dea satisfacţie făpturii fără suflet care o atacase cu atîta pricepere, cuvînt pe care nu îl putu reţine, totuşi.

– Care? întrebă ea.

Încă mai ţinea mîna rănită într-a ei. Se uită la Sybil. Ochii acesteia erau grei ca de plumb, opaci şi, totuşi, luminaţi de o satisfacţie vicleană, ca un şarpe care digeră răbdător şoricelul lipsit de apărare pe care tocmai îl devorase.

Tess îşi ridică privirea spre fotografia lui Hal şi apoi se uită din nou la Sybil.

– Care? întrebă ea şuierător, cuvîntul ieşind ca o explozie de pe buzele ei.

Sybil nu spuse nimic, dar o fixă cu aceeaşi privire satisfăcută.

– Care?

Tess nu putea să vadă cît de mari îi erau ochii. Nu îşi dădea seama nici că strîngea degetele arse ale lui Sybil cu toată puterea, încercînd să pătrundă prin straturile de nebunie pentru a ajunge la vulnerabilitatea omenească, la durerea omenească.

Dar Sybil îşi ridică doar o sprînceană, ironică faţă de acea tortură zadarnică. Ochii ei păreau să rîdă batjocoritor.

Atunci vorbi pe un ton melancolic şi batjocoritor.

– Întreabă-l pe bărbatul de lîngă piscină, spuse ea privind spre fotografia lui Hal.

Tess se uită în direcţia în care privea ea şi văzu

Imaginea zîmbitoare a lui Hal. Ştia că ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, ar fi fost să-l întrebe pe Hal în legătură cu adevărul cuvintelor lui Sybil. Posibilitatea ca răspunsul lui să o distrugă era nelimitată.

Îi dădu drumul mîinii, renunţînd la şarada de a-i îngriji rana pe care tocmai i-o bandajase. Adevărata rană era în inima lui Tess. Iar Sybil sădise o sămînţă în acea rană, lovind exact cînd trebuia, cu instinctul brutal al unui matador, chiar cînd Tess se felicita pentru victoria asupra Dianei şi pentru viitorul excelent care o aştepta alături de Hal.

Era o rană a cărei existenţă Tess nu o bănuise cu două minute în urmă. Dar acum, că era deschisă, acum că tăcerea sfioasă a lui Sybil şi îndoiala pe care o sădise o împînzeau, adîncind-o primejdios de mult – acum Tess ştia că nu avea să se vindece vreodată. Va trebui să se înveţe cu ea, să nu doarmă din cauza ei, să încerce zadarnic să o închidă de acum încolo, poate chiar o veşnicie.

Sybil făcuse acest lucru.

Şi zîmbetul stins al acesteia, aşa cum stătea rezemată de perne pentru a se uita la fotografia fratelui ei, era o dovadă că ştia precis ce făcuse, ştia că săgeata ei îşi atinsese ţinta, ştia că descoperise punctul vulnerabil al acelei femei pe care o cunoscuse atît de recent.

Tess se ridică. Îşi îndreptă şi ea privirea spre chipul frumos şi copilăros al lui Hal, alăturîndu-i-se lui Sybil în contemplarea lui. În clipa aceea simţi o groază de moarte şi o căldură ciudată şi nefamiliară

învăluindu-i simţurile.

Se întoarse şi ieşi tăcută din încăpere, pornind în căutarea lui Hal. Niciodată nu avusese mai multă nevoie de el ca acum.

Douăzeci şi şapte

21 decembrie 1958

Era o viaţă singuratică.

Laura trăia astfel de cinci luni. Nu îl mai văzuse pe Tim din ziua audierii de la tribunal. Ţinîndu-se de cuvînt, el îşi strînsese lucrurile din biroul de la firmă chiar în ziua aceea şi de atunci nu se mai arătase. Procedura de divorţ avansa încet şi probabil că avea să mai dureze opt, nouă luni. Dar Laura se simţea total despărţită de el. Căsnicia lor părea ceva străvechi şi cu atît mai dureros.

Acum Laura cunoştea toate emoţiile rezervate celor ale căror căsnicii eşuaseră, emoţii pe care o persoană care nu a fost niciodată căsătorită nu şi le

poate închipui cu adevărat, indiferent cît de singur sau singură este.

O senzaţie de inutilitate, de abandon şi de gol o întîmpina acum cînd se trezea în fiecare dimineaţă şi o însoţea toată ziua. Starea aceea de plîns i se părea la fel de naturală ca respiraţia. Datorită faptului că avusese un bărbat pe care îl iubise şi îl pierduse, era o jumătate de persoană, o adevărată stafie care bîntuia prin locurile unde îşi trăise fosta viaţă. Oricît de chinuitoare ar fi fost acea viaţă, îi oferise căldură şi sentimentul că era dorită, care acum dispăruseră pentru totdeauna.

Acum îşi făcea schiţele la birou. Cînd avea timp, ieşea cu aparatul de fotografiat, îşi vizita subiecţii preferaţi sau colinda oraşul în căutarea altora noi. Adesea se întîmpla să nu se întoarcă acasă decît atunci cînd oboseala era atît de copleşitoare, încît o făcea să adoarmă imediat, fără să se mai gîndească la singurătate.

Apartamentul era o cameră de tortură. Ura liniştea şi sentimentul patetic al acelor încăperi spaţioase care erau numai pentru ea. Fără pasul iute şi activ al unui bărbat care să răsune între acei pereţi, fără sunetul vocii lui joase, fără căldura trupului său în pat lîngă ea noaptea, fără toate acestea, locul era ca un mormînt şi ea însăşi părea o mumie a cărei existenţă servea doar pentru a-i atesta fosta fericire.

Ieşirile ei din ultima vreme deveniseră şi mai dureroase, căci se apropia Crăciunul – cea mai groaznică perioadă a anului pentru cei singuri. Fifth Avenue era plină de viaţă cu decoraţiile sale festive şi

cu valurile de cumpărători nerăbdători. Moş Crăciunii sunau din clopoţei pe la colţurile străzilor, iar copiii îşi trăgeau mamele spre vitrinele puternic luminate pentru a se uita la nenumăratele jucării şi daruri viu colorate.

Confruntată cu acea sărbătoare deprimantă care celebra unirea familiilor şi exploziva bucurie a copiilor, Laura se trezi învîrtindu- se cu aparatul de fotografiat prin colţurile mai întunecate ale oraşului, unde cei singuri îşi purtau solitara existenţă făcînd abstracţie de atmosfera de sărbătoare din jurul lor. Dar fotografiile acelor oameni săraci şi lipsiţi de adăpost o îndurerau prea mult cînd le privea, căci reflectau puternic vidul din propriul ei suflet.

Aşa că se întoarse la Central Park, care devenise într-un chip ciudat centrul geografic şi spiritual al peregrinărilor ei, aşa cum era pentru numeroşi new-yorkezi. Acolo le făcea fotografii nu numai copiilor însoţiţi de mamele lor, dar şi vagabonzilor cu ochi sticloşi de pe bănci, nu numai tinerilor îndrăgostiţi, dar şi văduvelor mai în vîrstă care îşi plimbau căţeii într-o tăcere posomorîtă, nu numai adolescenţilor plini de energie care alunecau cu patinele lor cu rotile pe alei în grupuri, dar şi celor care se plimbau singuri şi care treceau pe lîngă ei fără să pară că le observă atitudinea lipsită de griji. Oameni care se plimbau fără nici o ţintă, ca Laura însăşi.

În Central Park se întîlnea absolut orice. Acel loc conţinea inepuizabila varietate de chipuri umane produse de metropolă. Pentru ochiul unui fotograf era un adevărat paradis de ocazii. Dar acum era un

spectacol greu de suportat pentru Laura, căci atît de multe din acele chipuri erau singuratice!

Cu toate acestea se ducea mereu acolo, fiindcă, oricît de impersonal ar fi fost parcul, era singurul cămin pe care îl ştia, iar acei trecători anonimi erau cel mai apropiat lucru de membrii propriei ei familii spirituale. Chiar dacă singurătatea era unica ei legătură cu ei, era o legătură puternică, pe care nu era pregătită să o reteze foarte curînd.

Acesta era motivul pentru care în ziua aceea, în timp ce întunericul se lăsa peste oraş şi frigul anunţa o inevitabilă ninsoare, Laura se plimba pe aleile parcului, între lac şi Wollman Rink, unde patinatori cu fulare viu colorate ce fluturau între ei împrumutau o notă de graţie peisajului monoton.

Laura ştia că venise vremea să se ducă acasă să-şi pregătească ceva de mîncare, dar nu se putea hotărî să pună capăt plimbării. Ţinea aparatul de fotografiat în mînă, dar nu îl folosise decît de cîteva ori în după-amiaza aceea, fotografiind oameni de la distanţă. Se simţea departe de ei, iar frigul părea să se potrivească vidului rece din sufletul ei.

Dădu un colţ, urcă nişte trepte şi auzi deodată sunetul flaşnetei de la căluşei. Porni în direcţia din care venea muzica, văzu cîţiva copii în căluşei şi se aşeză pe o bancă pentru a-i privi.

Era tîrziu şi întunericul se lăsa repede. Mamele

care stăteau pe băncile mai apropiate de ei se uitau la ceas şi începeau să se agite. Pe chipurile copiilor se citea acea expresie complexă alcătuită din încăpăţînare, resemnare şi încîntare, ceea ce însemna că ştiu că joaca lor se va încheia în curînd, dar că aveau de gînd să se bucure de ea pînă în ultima secundă.

Laura ridică aparatul de fotografiat şi îi luă în obiectiv pe copiii care se roteau. Ar fi vrut să facă măcar o poză scenei din faţa ei, dar ceva o împiedica, aşa că lăsă aparatul deoparte.

Oftînd, îşi dădu seama că fericirea acelor copii era cea care îi luase curajul. Îi aminteau de cei doi copilaşi pierduţi. Nu suporta să deschidă ochiul aparatului asupra unui copil de şase ani fericit, în seara aceea, cînd şansa de a avea unul al ei trecuse pe lîngă ea deja de două ori.

Cîte nopţi de nesomn petrecuse cu gîndul la acei doi copii nenăscuţi şi la ce ar fi însemnat pentru viaţa ei! Nu numai că existenţa lor i-ar fi umplut inima pînă la refuz, dar chiar naşterea lor i-ar fi schimbat cursul vieţii în feluri pe care îi era greu să şi le imagineze acum.

Dacă s-ar fi născut copilul lui Nathaniel Clear, ar fi fost posibil ca Laura să nu fi ajuns niciodată croitoreasă, să nu-l fi cunoscut pe Tim şi să nu fi devenit creatoare de modele. Poate ar fi ales cu totul altă cale pentru a se întreţine pe ea şi pe copil.

Poate nu l-ar fi întîlnit niciodată pe Hal...

Dacă s-ar fi născut copilul lui Tim, căsătoria cu el ar fi putut dura mai mult, poate chiar mult mai mult,

dar, pînă la urmă, tot s-ar fi sfîrşit. De acest lucru nu se îndoia. Şi se cutremură gîndindu-se la atmosfera îngrozitoare pe care acel copil nevinovat ar fi văzut-o existînd între ea şi Tim.

Aceste gînduri o umpleau de disperare, căci ştia că, oricît de mult ar fi plîns astăzi după ei, era mult mai bine că acei copii nu văzuseră niciodată lumina zilei, deoarece ea nu reuşise să le pregătească un cuib potrivit şi sigur. Bărbaţii cu care îi concepuse fuseseră aleşi greşit de ea, deci ea nu era o mamă potrivită pentru a le oferi fericirea şi siguranţa care li s-ar fi cuvenit de drept.

Ce feste pline de cruzime mai joacă şi viaţa, îşi spuse ea. Uneori, darurile pe care ni le întinde cu o mînă ispititoare sînt lucruri care ne-ar distruge dacă le-am poseda. Astfel că, din păcate, e mai bine să nu le primim niciodată, căci slăbiciunea şi gîndirea noastră imperfectă ne-ar face să fim nedemni de ele.

Laura se simţi liniştită cu acel gînd, căci era cunoaşterea de o viaţă. Nu mai încerca să păcălească lumea. Îi accepta regulile. Dar singura ei nemulţumire serioasă în legătură cu acei zei capricioşi şi schimbători era aceea că trebuiau să includă nişte copii nevinovaţi nenăscuţi în jocurile lor. O femeie putea îndura orice suferinţă şi umilinţă. Dar cînd destinul îi fura copiii din pîntece, jocul devenea prea crud pentru a mai putea fi îndurat.

Laura se uită la mamele care se ridicaseră de pe bănci, ca la un semn invizibil, pentru a le spune copiilor că era timpul să meargă acasă. Căluşeii începeau. Peste o clipă toată lumea avea să plece,

iar Laura rămînea singură în întunericul serii.

În ciuda acelui gînd deprimant, părea să nu se poată ridica. Se simţea mai obosită şi mai goală ca oricînd.

Deodată, o atingere uşoară pe umăr o trezi brusc din reverie.

– Ce surpriză să te întîlnesc aici!

Laura îşi ridică privirea. Cînd văzu cine era, i se tăie răsuflarea.

Hal stătea în picioare lîngă ea, îmbrăcat într-un palton negru pe care ea nu îl mai văzuse niciodată şi îi zîmbea, în timp ce un fulg, doi căzură din înaltul cerului întunecat, topindu-se pe umărul lui.

O lacrimă se formă în ochiul Laurei fără voia ei cînd îl văzu şi trebui să facă un efort extraordinar să şi-o reţină.

– A trecut multă vreme, Laura, spuse el aplecîndu-se mai mult.

„Hal. Hal al meu."

Laura nu îşi găsea cuvintele. În viaţa ei nu se simţise atît de salvată de o singură persoană şi, în acelaşi timp, atît de sfîşiată.

Deschise gura să spună ceva, după care ezită. Îşi dădu seama deodată că vorbele erau extrem de importante acum. Nu îi putea spune ce se petrecea în sufletul ei.

Vorbi el pentru ea:

– Mă plimbam puţin ca să-mi adun gîndurile, spuse el. E un vechi obicei al meu. Mă ajută să-mi limpezesc mintea la sfîrşitul unei zile lungi. Mă simţeam cam singur. Pe urmă, te-am zărit aici şi, ca

să fiu sincer, arăţi exact cum mă simt eu. Sper că nu te-am deranjat.

Laura izbuti să schiţeze un zîmbet.

– Deloc, Hal. Nu vrei să stai jos?

El se aşeză lîngă ea, cu mîinile înmănuşate pe genunchi. Fulgii de zăpadă i se topeau acum în păr. Ea avu impresia că vede cîteva fire albite prematur.

Timpul îl schimbase într-un fel pe care nici ziarul, nici imaginile televizate nu îl surprindeau. Părea mai liniştit şi mai calm, dar tot el însuşi. Era mai frumos ca oricînd.

Se uită la căluşeii care erau aproape goi acum şi ascultă flaşneta.

– Ca pe vremuri, spuse el încet.

Era adevărat. Stătuse acolo cu el de multe ori în perioada cît fuseseră împreună, uitîndu-se la copiii care se jucau şi visînd vinovat ca, într-o bună zi, să vină acolo cu copilul lui. Acum, cînd stătea lîngă el, înţelese de ce o aduseseră paşii ei siguratici în acel loc.

– Arăţi minunat, Hal, îi spuse ea.

El ridică din umeri.

– Dar schimbat, zise el. Nu crezi?

În tonul lui exista o resemnare care îi contrazicea zîmbetul de pe buze.

– Schimbat, spuse ea, dar tot minunat.

Studie schimbările subtile şi grăitoare pe care timpul le săpase în trăsăturile lui frumoase. Îşi dădu seama că anii care trecuseră o făcuse să-l vadă cu alţi ochi – cu acei ochi care făceau fotografii.

– Munceşti tot atît de mult? o întrebă el. Am citit

despre succesul tău. Am fost mîndru de tine.

Laura ridică din umeri.

– Tot atît de mult, dar nu cum făceam atunci, spuse ea arătîndu-i aparatul de fotografiat. Acum sînt şi fotograf. Nu ştiu cît o să mai pot face şi pe designerul. E greu să slujeşti la doi stăpîni.

Ar fi vrut să-i explice schimbarea din viaţa ei, dar enormitatea acesteia o sleia de puterea de a vorbi despre ea. Viaţa era un ocean care o purtase la ani-lumină distanţă de visele pe care le avusese odată. Şi, totuşi, incredibil, o făcuse să se afle acum în acel loc familiar, alături de bărbatul care încă îi mai stăpînea inima. Era prea greu de explicat, prea greu chiar şi de gîndit cînd el o privea astfel.

– Înţeleg, spuse Hal şi ea realiză că nu minţea. Ştii, fotografia pe care mi-ai făcut-o lîngă piscină a fost tot timpul în casa noastră. Sora mea a mărit-o foarte mult şi a pus-o pe peretele ei preferat.

– Ah, spuse ea, mişcată de implicaţia dulce-amară a cuvintelor lui.

Deci ştia că este fotograf.

– Într-un fel, am ştiut că o să ajungi departe, zise el. Chiar din prima zi cînd ţi-am făcut portretul la *Goldman's Deli,* mi-am dat seama că erau prea multe Laura pentru a exista o singură profesie. Mă bucur foarte mult pentru tine.

Ea îl privi liniştită.

– Şi tu? îl întrebă ea. Am auzit despre alegerea ta. Felicitări.

El ridică din umeri fără să spună nimic.

– Te văd mereu la programele de ştiri, adăugă ea.

Sînt o admiratoare. Am votat cu tine.

El se lumină, de parcă ar fi fost surprins şi încîntat.

– A fost drăguţ din partea ta, spuse el. Într-un fel, nu mi-a trecut niciodată prin cap că te-ai putea uita...

– Ai fost minunat, spuse ea. Ştiu că o să fii un senator excelent. Şi eu sînt mîndră de tine, Hal.

El o privi cu o expresie atît de complexă, atît de plină de întuneric şi de lumină, încît ea fu nevoită să se uite în altă parte.

– Ce mai face Diana? întrebă ea.

El ezită mult timp înainte să răspundă. Îl simţi că nu se uită la ea.

– Bine, spuse el într-un tîrziu, pe un ton şovăitor.

Urmă o pauză.

– Dar soţul tău? întrebă el apoi.

Adevărul era dureros de apăsător în sufletul Laurei. Cît de mult ar fi însemnat pentru ea să se descarce în seara aceea în faţa lui Hal! Dar tonul distant al vocii lui şi atitudinea îndurerată îi aminteau că îi despărţea o lume întreagă, pe care ea nu o putea face să dispară cu cîteva cuvinte sincere. La ce bun?

– Bine, spuse ea şi cuvîntul acela ieşi cu un uşor tremur al buzelor, însoţit de o privire pe care ştia că el o observase, o privire care trăda mai mult decît ar fi dorit ea.

– Ai copii? o întrebă el ridicîndu-şi o sprînceană.

Ea scuturâ din cap.

– Nici eu, zise el.

Urmă o pauză îndelungată, după care, conduşi de o disperare lăuntrică, vorbiră amîndoi deodată. Rîseră

şi se cufundară din nou în tăcere, de parcă fiecare s-ar fi bucurat că nu fusese auzit.

– Arăţi atît de bine, îi spuse el, în cele din urmă. Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea să arăţi atît de bine.

Mîngîierea din glasul lui o făcu să simtă că leşină.

– Nici eu, spuse ea cu un glas stins, admirînd lumina care juca în jurul zîmbetului lui printre fulgii de zăpadă umezi.

– Eşti fericită? o întrebă el, sperînd sincer că îi va răspunde afirmativ.

Laura se gîndi la acea întrebare. După tot acel timp şi tot ce se întîmplase, era singura întrebare din lume care nu avea răspuns.

Dădu uşor din umeri, ameţită şi fistîcită, şi nu spuse nimic.

El nu păru să-i observe stînjeneala. O privea cu ochi fascinaţi, de parcă simplul fapt de a o fi avut acolo era o bucurie imensă care trebuia să reducă la tăcere toate gîndurile triste.

– Şi acum mai merg în mîini prin casă, spuse el şi vechiul lui umor se făcu simţit ca în urmă cu atîta timp. Numai că acum răstorn mai multe vaze. Poate că am început să îmbătrînesc.

Îşi luă privirea de la ea şi şi-o aţinti asupra întunericului atotcuprinzător.

– Şi încă mai înot, adăugă el.

„Ah, Hal..."

Laura se uită în poală, unde ţinea aparatul de fotografiat. Simţi lacrimi în ochi din nou, dar izbuti să le ascundă.

Mult timp nici unul nu spuse nimic. Se întrebă dacă el regreta cumva la fel de mult ca ea cruzimea acelei întîmplări care îi făcuse să se întîlnească – şi dacă era la fel de recunoscător ca ea pentru acest lucru.

– Mereu vin aici, spuse el. De obicei cînd se întunecă, aşa ca acum.

Laura făcu ochii mari cînd îşi dădu seama de cîte ori trebuia ca viaţa să-i fi adus la cîteva zile sau ore aproape de o astfel de întîlnire. Căci adesea stătuse în faţa căluşeilor în timpul plimbărilor ei prin Parc.

Hal oftă.

– Mă gîndeam la tine, la noi...

„Nu spune mai mult. Te rog..."

– ... şi visam că, într-o zi, vei fi aici, adăugă el. Mă tem că în adîncul sufletului am rămas un copil, Laura. Maturitatea n-a fost niciodată punctul meu forte.

Ea văzu cum una din lacrimile acelea încăpăţînate îi şiroiau pe obraz şi căzu pe mîna care ţinea aparatul de fotografiat. Îi dispăruse toată forţa. Ar fi vrut să-l urască pentru cuvintele pe care le spusese, dar inima i se topea.

– Oricum, astăzi, visul meu a devenit realitate, spuse el.

Ea îşi ridică privirea spre el. Acceptarea din ochii ei dădu timpul înapoi ca prin farmec. El o văzu pentru prima oară în acea zi, pe vaporaşul cu care se plimbaseră prin New York Bay, cînd ea se rezemase de el neputincioasă ca un copil şi îşi pusese soarta în mîinile lui.

Acest lucru îi dădu curajul de a vorbi acum.

– Laura, vrei să mergem undeva unde e cald?

Ea îl privi cu o infinită tristeţe şi o infinită uşurare.

Întunericul din jurul or era luminos, pătat de albastrul zăpezii care călea, cînd ei se ridicară şi porniră spre ieşirea din parc.

Merseră într-un loc liniştit nu foarte diferit de cele unde se întîlneau pe ascuns cu ani în urmă. Numai că, în seara aceea, întîlnirea lor nu făcea parte din lumea pe care o cunoscuseră odată şi din nici o altă lume către care îi îndreptaseră paşii lor separaţi.

Actul lor de iubire fu mai presus de durere sau de plăcere, căci fiecare atingere era nu numai o sărbătorire a întîmplării care îi făcuse să se întîlnească, totuşi, după atîta vreme, dar şi un adio, fiindcă amîndoi ştiau că destinul le permisese să se mai vadă o dată doar pentru acel rămas bun.

Laura se dărui complet şi ştia că, în clipa aceea, avea toată fiinţa lui Hal, tot ce păstrase el pentru ea, tot ce putea aştepta de la viaţă. Strîngîndu-l la piept, avu impresia că nu mai avea nimic de pierdut şi că, în acel moment de rămas bun, Hal îi aparţinea, în sfîrşit.

În final, rămaseră mult timp unul în braţele celuilalt, tăcuţi, de parcă o lege invizibilă ar fi interzis rostirea oricărui cuvînt. Ea îi simţi degetele mîngîindu-i obrazul şi strîngîndu-se în jurul mîinilor ei, iar şi iar, pline de uimire şi resemnare.

După un timp, totul deveni insuportabil de

dureros, căci amîndoi ştiau că momentul despărţirii se apropia şi că acele mîngîieri deschideau răni care, în curînd, aveau să fie insuportabil de adînci.

Se ridicară şi începură să se îmbrace. Nu se priveau. Cînd Laura termină, observă aparatul de fotografiat pe podea, lîngă uşă, care părea să-i facă semn cu o energie stranie. Se uită la Hal care era numai în pantaloni, cu pieptul gol.

– Pot să-ţi fac o poză? îl întrebă ea şi, fără să scoată un cuvînt, el încuviinţă.

Luă aparatul, veni mai aproape de el şi îi fotografie chipul încadrat de părul ciufulit în timpul clipelor de iubire şi umerii goi.

Ea lăsă apoi aparatul în jos şi îl privi în ochi. Deodată, se simţi stăpînită de o groază cumplită.

– Poate n-ar fi trebuit s-o facem, spuse ea şi Hal scuturâ din cap.

– Ba da, spuse el. O să fie mai uşor acum. Au fost cele mai superbe momente.

– Crezi? întrebă ea cu ochi imploratori.

Pentru prima oară se simţea destul de slabă pentru a se sprijini de el, chiar dacă ştia că, în seara aceea, el avea să-i scape printre degete pentru totdeauna.

– Sînt convins, spuse el luînd-o în braţe. Dacă-mi promiţi că n-o să uiţi. Dacă n-o să uiţi...

– Absolut niciodată.

Orbită de lacrimi, îl strînse în braţe cu toată puterea. Îl simţea mai puternic şi mai frumos ca oricînd acum, că ştia că trebuie să renunţe la el pentru totdeauna. Şi atunci îi veni în minte gîndul că numai

lucrurile cotidiene pot fi ale noastre, numai lucrurile lipsite de importanţă sînt destul de banale pentru a ne aparţine. Cele veşnice trebuie să ne scape – căci noi le aparţinem lor şi nu invers.

Ea se dădu înapoi şi îl privi îmbrăcîndu-se. Carnea atît de familiară, cu contururile ei superbe şi rănile pe care ea le atinsese cu atîta delicateţe, dispărură pentru ultima oară sub cămaşa lui. Îl privea ca printr-un glob de cristal cum stătea în faţa oglinzii, trecîndu-şi o mînă prin păr şi făcîndu-şi nod la cravată.

Îşi luă paltonul şi veni spre ea. Ochii îi erau plini de durere, dar zăboviră asupra ei ca o ultimă mîngîiere.

– Să plec eu întîi? întrebă el. Poate ar fi mai uşor...

Ea îl privi implorator. Nu putea să ia o asemenea hotărîre.

– Bine, atunci plecăm împreună, zise el. Tu şi cu mine.

Îi deschise uşa. Cea mai crudă lume imaginabilă aştepta dincolo de prag. Dar Hal al ei era cel care îi întindea mîna pentru a o ajuta să-l treacă. De aceea ştia că este o lume în care va putea trăi, totuşi.

„Te iubesc."

Cuvintele acelea nu putură să iasă. De dragul lui şi al ei, ea le reţinu. Dar i le spuse din privire şi le citi în ochii lui.

Acest lucru trebuia să fie de ajuns.

– Laura?

Zîmbi şi chipul îi conţinea acea frumuseţe copilăroasă de care se îndrăgostise cu atîta timp în urmă, în prima zi în care îl cunoscuse. Îi întinse mîna de

parcă ar fi plecat într-o călătorie senzaţională, una care nu avea să se sfîrşească niciodată.

Undeva, în inima ei zdrobită, găsi forţa să zîmbească. Îi luă mîna şi i-o strînse cu putere.

Uşa se ivi în faţa ei şi Hal se profila în strălucirea ei aurie.

Laura îi trecu pragul.

Douăzeci şi opt

Era ziua de 6 ianuarie.

Laura se afla în metrou, îndreptîndu-se spre Village. Plecase de la birou cu douăzeci de minute în urmă, luîndu-şi la revedere de la Gail McLemore, noul manager care îi luase locul lui Tim la firmă. Se îndrepta spre noua ei locuinţă, un apartament spaţios aflat pe West Street, departe de zona populată, dar cu un luminator şi nişte ferestre imense care făceau din el un loc ideal pentru un fotograf.

Era o zi de vineri. Laura se ducea acasă pentru o nouă rutină. Acum îşi împărţea zilele în mod egal între lucrul la birou şi activitatea foto de acasă sau de pe

teren. Urma primele cursuri de artă fotografică la şcoala de design *Parsons* în serile de marţi şi joi. În weekend-uri colinda departe în căutarea subiecţilor, luînd adesea trenul spre Connecticut sau New Jersey.

Noul stil de viaţă al Laurei căpătă contur deodată, impus de propriul impuls de a întoarce spatele trecutului. Se mutase imediat după Crăciun şi de atunci tot făcea ordine prin mulţimea de lucruri încercînd, în acelaşi timp, să le facă faţă şi celor două cariere.

Ezita în faţa celei mai mari schimbări, aceea de a abandona designul vestimentar complet şi de a se dedica numai fotografiei. Avea o înţelegere tacită în acest sens cu managerii ei de la *Laura, Ltd.,* care erau conştienţi că o modificare avea să aibă loc în curînd, permiţînd funcţionarea firmei în continuare, dar fără Laura la cîrmă.

Chiar înainte de Crăciun, Laura primise un telefon de la editorul secund al revistei *Photography,* care îi spusese că seria de fotografii ale lui Alex, tînărul ei prieten din Bronx, fuseseră acceptate pentru a fi publicate în primăvară. Editorul era dornic să mai vadă şi altceva din opera ei şi fusese uimit cînd ea recunoscuse că nu studiase niciodată arta fotografică.

Laura trimisese seria Alex ca un fel de testare a talentului ei. Nu se aşteptase nici o clipă să fie acceptată de o revistă atît de renumită ca *Photography.* Dar cînd acest lucru se întîmplase, simţise ceva mai mult decît o simplă fericire. Îşi dădu seama că transformarea lentă care îşi făcuse loc în viaţa ei în ultimii cîţiva ani era completă acum. Nu se mai putea agăţa

do trecut. Venise vremea să înainteze spre viitor. Intenţiona să ia o diplomă de la *Parsons* şi să devină fotograf profesionist.

Altă soluţie nu exista pentru ea.

Urcă scările de la metrou într-o stare de tulburare. Weekend-ul se întindea înaintea ei cu cîteva proiecte fotografice în plan în Manhattan şi Staten Island, iar acasă mai avea şi un film de developat. Abia aştepta să ajungă, să-şi pregătească repede cina şi să se apuce de lucru.

Mergea grăbită prin lumina amurgului, cu dosarul de schiţe şi o geantă nouă mai mică pentru aparatul de fotografiat, care putea fi folosită şi ca poşetă. Era o seară rece şi umedă, în genul celor care îi făceau pe new-yorkezi să înjure în timp ce se grăbeau spre treburile lor la o oră de vîrf. Dar Laura nu băga de seamă nimic în afară de ceea ce o aştepta.

Intră pe aleea care ducea spre clădirea ei. Făcea parte din cei opt locatari ai acelei clădiri vechi – o fabrică de piane cu douăzeci de ani în urmă, acum o construcţie cavernoasă în care cei de la ultimul etaj trebuiau să îndure praful şi slaba izolare pentru a se putea bucura de spaţiul şi de lumina oferite de apartamentele lor şi de priveliştea superbă a rîului Hudson. Laurei îi plăcea acea atmosferă nepretenţioasă, căci o făcea să se simtă liberă să se lanseze în noul stil de viaţă fără să se teamă că îşi va murdări mîinile.

În mijlocul aleii era oprit un Sedan vechi şi uzat, iar ea trebui să se strecoare pe lîngă el pentru a ajunge la uşă. Pavajul denivelat era plin de băltoace din cauza zăpezii topite, astfel încît ea trebui să calce cu grijă pentru a nu se uda la picioare. Avea cheile în mînă deja.

Era atît de atentă pe unde călca, încît ceea ce se întîmplă atunci o luă total prin surprindere. Mai tîrziu avea să regrete lipsa de atenţie de atunci.

Portiera maşinii se deschise chiar în clipa în care ea voia să treacă şi fu înşfăcată de o mînă puternică şi trasă pe scaunul din faţă, înainte să apuce să strige.

Uşa se închise şi o mînă îi astupă gura. Ea se zbătu, încercînd zadarnic să ţipe. Plicul şi geanta aparatului de fotografiat căzuseră pe aleea udă.

Nu ştia cum de era sigură că este Tim. Purta un pulover; îi simţea ţesătura de lînă pe obraz. Era ceva ciudat şi animalic în mirosul lui care nu îi amintea de acel Tim pe care îl cunoscuse ea. Dar, oricum, ştia că este el.

Efortul ei de a scăpa era zadarnic, pentru că nu era nimeni pe alee ca să o audă, mai ales că portierele maşinii erau închise. Dar ea se zbătea şi mai mult, căci era cuprinsă deodată de o furie subită faţă de acea violare a vieţii ei. Dădu cu picioarele în bordul maşinii, încercă să-l muşte de mînă şi îl lovi cu toată puterea.

El era, însă, prea puternic. Îi luă ambele mîini într-una şi, cu cealaltă, îi vîrî un căluş în gură, după care îi legă o batistă în jurul capului. Dexteritatea lui o

impresionă, dar nu o surprinse. Totdeauna avusese mîini îndemînatice.

În ciuda mişcărilor ei, el izbuti să-i lege încheieturile mîinilor împreună în faţa ei, după care i le fixă de mînerul uşii din partea ei. Se aplecă, apoi, să-i lege şi picioarele pe care i le ţintui de o bară de sub scaunul ei pe care ea nu o putea vedea.

Privi neputincioasă pe geam, chipul fiindu-i lăsat în jos ca să nu o vadă nimeni. Zărea numai acoperişul clădirii şi zăpada care cădea din înaltul cerului întunecat. Îl auzi pe Tim coborînd pentru a lua plicul şi geanta de jos pe care le aruncă apoi pe bancheta din spate, după care porni maşina, ieşind încet de pe alee.

Laura îi privi chipul pentru prima oară. Maxilarul îi era încleştat. Conducea cu atenţie. Faţa lui părea familiară, dar expresia imprimată pe trăsăturile lui frumoase îi era complet străină. În ciuda fermităţii reci din ochii lui, simţea că era stăpînit de ceva mai puternic decît el.

Străbătură străzile oraşului iluminate de felinare înceţoşate, pînă cînd ajunseră la ceea ce Laura bănui că era FDR Drive. După peisajul pe care îl vedea pe fereastră înţelese că se îndreptau spre nord, spre Harlem şi Bronx.

Cînd maşina începu să prindă viteză, Tim vorbi:

– Nu te teme, îi spuse el cu un glas scăzut. N-o să păţeşti nimic.

Căluşul o împiedica să-i răspundă.

Un moment el tăcu, de parcă s-ar fi gîndit la un discurs pregătit dinainte. După aceea încuviinţă şi

începu să vorbească.

– M-am gîndit foarte mult, spuse el mutîndu-şi privirea de la drum la oglinda retrovizoare. Şi, Laura, sînt de părere că nu tu ai făcut chestia asta. Ai reacţionat în pripă şi sub influenţa... emoţiilor. Ai fost cuprinsă de panică. Într-un fel, nu te condamn pentru asta. Ai fost derutată şi speriată. Dar ai închis o uşă înainte să ştii totul. Dacă am învăţat ceva în viaţă e faptul că trebuie să avem toate datele problemei înainte să luăm o hotărîre.

Încuviinţă din nou, parcă încîntat de modul în care gîndea. Nu se uită la ea, ci numai la drum.

– Ai nevoie... Trebuie să ai un termen de comparaţie, continuă el. De aceea îţi acord această şansă. Vezi tu, cînd ai luat acea hotărîre pripită, te aflai sub influenţa unor împrejurări care au fost valabile atunci, dar care pot să nu mai fie valabile mîine sau săptămîna viitoare.

În cuvintele lui pretenţioase, Laura desluşi o notă de nervozitate, ce o făcu să se teamă şi mai mult de el. Era stăpînită de o tensiune nebunească pe care vorbele sale măsurate încercau nesigure să o controleze.

– Aşa cum ţi-am spus, îţi acord şansa asta, zise el. Şansa de a restabili lucrurile aşa cum au fost la început. Odată ce vei vedea acest lucru şi îţi vei reîmprospăta memoria, vei putea compara totul cu... cu ceea ce s-a întîmplat. O să vezi unde ai greşit – unde am greşit amîndoi – şi o să înţelegi.

Se uită la ea pentru prima oară. Ochii îi păreau sticloşi. Nu o vedea cu adevărat. Ceea ce vedea el

ora o fantezie, un vis disperat născocit pentru a da timpul înapoi şi a face coşmarurile să dispară.

– Pentru că asta-i tot ce-ţi cer, să ştii, spuse el. Să înţelegi. Să faci efortul de a înţelege. Aici m-ai dezamăgit, Laura. Nici măcar n-ai încercat să înţelegi. Pur şi simplu ai fugit de mine, ai părăsit căsnicia noastră şi te-ai înconjurat de o armată de oameni care să mă ţină departe de tine. Îmi datorai mult mai mult, Laura. Datorai căsniciei noastre mult mai mult decît atît.

Făcu o pauză, de parcă ar fi fost satisfăcut de logica sa.

– Ştiu că am făcut amîndoi greşeli, continuă el. Am fost şi încă mai sînt gata să înţeleg, să iert şi să repar lucrurile. Am avut şi eu greşelile mele; nu-ţi cer decît să-mi acorzi şansa de a le îndrepta. Dar tu n-ai vrut să-mi acorzi şansa asta. N-a fost drept din partea ta, Laura.

Continuă să vorbească astfel în timp ce goneau spre nord. Laura era bucuroasă că avea căluş în gură, căci nu ar fi avut nici un sens să încerce să discute cu el. El se convinsese demult că era singurul care avea dreptate. Şi orice ar fi spus ea l-ar fi înfuriat probabil şi mai mult.

Peisajul cartierului select dispăruse deja şi noaptea părea şi mai întunecată. Lapoviţa cădea pe parbriz cu picături mici. Lumea se scufunda într-o beznă umedă şi sinistră.

„Păstrează-ţi calmul", îşi spuse Laura. „Nu intra în panică."

Se mustra pentru faptul că neglijase să-şi ia toate

măsurile de precauţie, ceea ce îi permisese lui să o răpească din pragul propriei case. Dar o păcălise, stînd retras în tot acel timp. Ea crezuse că acceptă despărţirea şi că îşi continua viaţa.

Însă ceea ce se întîmplase acum nu o mira chiar atît de mult. Încăpăţînarea lui Tim era, probabil, cel mai important element al caracterului său. Nu renunţase la ea în toate acele luni. Ar fi trebuit să ţină seama de cuvintele lui ameninţătoare din sala de tribunal şi de ura din ochii lui.

Poate că orice măsură de precauţie ar fi fost inutilă, îşi spuse ea. Tim era prea plin de resurse pentru a fi îndepărtat pentru totdeauna. Mai devreme sau mai tîrziu tot ar fi prins-o singură acasă. Ceea ce era mai trist era halul în care se afla. Laurei i se făcu milă de el, deoarece îşi dădu seama că violenţa cu care se purtase cu ea înainte de despărţire nu fusese decît începutul unei distrugeri ale cărei ravagii se observau foarte clar pe chipul lui în seara aceea. Vechiul Tim nu mai exista. Bărbatul de la volan îşi pierduse simţul realităţii.

Dar acel gînd nu o liniştea. Ştia că, indiferent unde ar fi dus-o, avea să se afle în pericol. O ura cu o putere pe care nici el însuşi nu o pricepea. Nu îşi cunoştea propria violenţă. Cuvintele pe care le arunca acum erau ca nişte scîntei dintr-un cablu electric stricat prin care trecea un curent de milioane de volţi.

– N-am susţinut niciodată că aş fi perfect, spuse el. Dar eram căsătoriţi. O căsătorie e un lucru sacru, Laura. Ai primit împărtăşania Bisericii Catolice. Şi, totuşi, ai fugit şi m-ai lăsat singur. Iar copilul meu...

Mi-ai părăsit copilul, Laura. L-ai conceput, dar n-ai fost o mamă potrivită pentru el. Cu toate astea, vezi, te-am iertat. O să încercăm din nou. Există o lege mai puternică... Îmi datorezi un copil. Ne datorăm unul altuia un copil. O s-o luăm de la capăt. O să fie altfel de data asta, o să vezi. Dar să nu-ncerci să mă părăseşti iar, Laura. Pentru că asta a fost o mare greşeală. O foarte mare greşeală...

Deodată, disperarea eclipsă toate celelalte gînduri ale Laurei. Ştia că el o învinuia pentru tot şi că numai acest lucru se afla la baza sentimetelor lui faţă de ea. Nu exista nici un pic de dragoste în vorbele lui. Într-un fel, chiar şi atunci, acest lucru o durea mai mult decît orice altceva.

De ce se căsătorise cu el, oare?

Se gîndi la începutul relaţiei lor şi încercă să-şi dea seama ce se petrecuse cu ea în perioada aceea. Tim o păcălise cu siguranţa lui, iar prudenţa lui faţă de lumea exterioară ostilă făcuse parte din atitudinea lui protectoare faţă de ea.

Crezuse că o considera ca nefăcînd parte din suspiciunile lui. Păruse atît de ferm şi de bun în devotamentul pe care i-l arătase. Acum, însă, îşi dădu seama că neîncrederea lui amară în rasa umană nu o ocolise niciodată. Timpul care trecuse şi propria ei maturizare o făcuseră să vadă acest lucru, deşi era mult prea tîrziu pentru a mai putea să acţioneze în vreun fel. Nu le dăduse atenţie semnalelor de alarmă cînd avusese ocazia, pentru că avusese nevoie de el cu atîta disperare şi simţise nevoia să fie iubită.

Acum înţelegea, spre amărăciunea ei, că altceva

mult mai fundamental şi mai tragic se aflase în spatele hotărîrii ei dezastruoase de a deveni soţia lui Tim Riordan. Hal. Dacă nu ar fi fost victima insuportabilei dureri provocate de pierderea acestuia, nu ar fi fost îndeajuns de slabă pentru a accepta cererea lui Tim. Căci nu îl iubea aşa cum ar fi trebuit o soţie să-şi iubească soţul. Îşi petrecuse ani de zile încercînd să nege acest lucru, dar acum nu se mai putea minţi.

Iar Tim trebuia să fi bănuit adevărul încă de la început, încă din seara aceea cînd îi oferise inelul peste masă în cutiuţa lui seducătoare. Trebuia să fi ştiut că profita de slăbiciunea ei. Dar nu se cunoştea pe sine destul de bine pentru a-şi vedea ura dincolo de iubire.

Sămînţa distrugerii lor se afla în cutia aceea, în oferta lui şi în acceptarea ei. Laura ar fi putut evita totul, refuzîndu-l. Dar nu o făcuse. Acceptîndu-i inelul, pecetluia blestemul acelei căsătorii pe care o înlesnea.

Aşa că, într-un fel, Tim avea dreptate întru totul. Depusese jurămîntul sacru al căsniciei cu prea multă uşurinţă, fără să-şi cunoască inima. Iar cînd timpul şi violenţa lui Tim au forţat-o să smulgă ceea ce sădise cu mîna ei, încercase să scape de el cu prea multă uşurinţă. Într-adevăr, oamenii legii şi ai tribunalelor nu îi erau de nici un folos acum împotriva lui Tim. Nu le putea întoarce spatele propriilor ei greşeli, pur şi simplu. Trebuia să fie pedepsită.

În timp ce maşina gonea în noapte făcînd să se mişte plicul cu schiţe şi geanta de pe bancheta din spate, iar căsnicia eşuată se agăţa de ea sub forma

soţului ei încăpăţînat şi plin de ură, Laura avea impresia că toate firele vieţii ei erau legate la un loc într-un nod în jurul gîtului ei. Cum putea să lupte împotriva unui asemenea destin?

Închise ochii, înfrîntă, şi aşteptă ca maşina să ajungă la destinaţie. Ce-o fi o fi!

Părăsiră autostrada şi îşi continuară drumul pe nişte străzi întunecate şi pline de denivelări. Laura zări pe fereastră acoperişurile unor case vechi şi apoi pe ale clădirilor unei fabrici.

În curînd nu se mai văzură luminile nici unei maşini. Apoi, clădirile erau învăluite în întuneric. În cele din urmă, maşina se opri pe o stradă cufundată complet în beznă, fără nici un felinar sau far.

Tim opri motorul şi se uită la Laura.

– Vreau să promiţi că n-o să scoţi nici un sunet, îi spuse el. Aşa cum ţi-am mai spus, nu eşti în pericol. N-o să-ţi fac nici un rău. Nu-i nimeni aici care să ne vadă. O să-ţi scot căluşul, pentru că, oricum, nimeni n-o să te audă chiar dacă ţipi. Cînd o să intrăm, o să stăm de vorbă. Ne-am înţeles?

Laura încuviinţă.

El îi dezlegă mîinile şi picioarele şi îi scoase căluşul. Ea se ridică în capul oaselor şi se uită pe fereastră. Strada era absolut pustie, cu fabrici vechi de ambele părţi. Se vedeau cîteva maşini lîngă bordură, aproape toate cu cauciucurile sparte.

Tim luă plicul şi geanta de pe bancheta din spate, coborî din maşină şi veni spre uşa ei. O deschise şi o ajută pe Laura să coboare. Mîinile ei erau amorţite şi era nesigură pe picioare.

– Bine, hai să mergem, spuse Tim atingîndu-i cotul pentru a o dirija spre o clădire masivă şi întunecată cu ferestre vechi, brumate, din care multe erau sparte. Laura se întrebă ce o aştepta înăuntru. În clipa aceea era prea resemnată pentru a mai simţi teamă. Durerea şi disperarea emanate de Tim îi îngheţaseră sufletul.

Îl auzi scotocind în buzunar după chei în timp ce se apropiau de o uşă grea de metal. Îi ţinu braţul strîns cînd vîrî cheia în broască.

În clipa în care uşa se deschise, o voce dinăuntru îi surprinse pe amîndoi.

– Eşti arestat, Tim. Dă-i drumul şi pune ambele mîini la ceafă.

Înainte ca Laura să recunoască acel glas, Tim îşi încolăci braţul în jurul gîtului ei şi o trase un pas în spate.

– Îi rup gîtul, zise el.

Laura îşi simţi răsuflarea tăiată din cauza forţei acelor muşchi. Îl credea în stare să o ucidă. Bezna din jur şi braţul ferm din jurul gîtului ar fi putut fi ultimele ei experienţe.

Dar, dintr-odată, se auziră nişte mişcări în întuneric. Auzi uşa trîntindu-se cu putere şi apoi un alt zgomot, care ar fi putut fi scos de un pumn în contact cu un alt trup. Se simţi eliberată şi auzi greutatea a două trupuri prăbuşindu-se pe podeaua de beton din faţa uşii.

Detectivul Dan Aguirre ţîşni dinăuntru lovindu-l pe Tim cu putere peste faţă. În clipa în care Laura fu eliberată, poliţistul îl imobiliză pe Tim cu o mişcare abilă şi îl ţintui la pămînt.

Tim scoase un urlet şi se zvîrcoli. Datorită puterii lui imense, izbuti să-l dea la o parte pe detectiv şi se ridică împleticindu-se, profilîndu-se ca un urs în întuneric.

Se ridică şi Aguirre.

– Ai dreptul să taci, îi spuse el. Dacă declini acest drept, orice vei spune va putea şi va fi folosit împotriva ta la proces. Ai dreptul să-ţi iei un avocat...

Se învîrteau încet unul în jurul celuilalt în timp ce el vorbea. Laura îl văzu pe Tim zîmbind. Era un zîmbet disperat, detracat. Pregătit să se bată, nu încercă să fugă, ci rămase cu mîinile întinse în faţa detectivului, care era aproape la fel de înalt ca el, dar mult mai subţire.

– Nu ai nici o putere asupra mea, zise Tim. Eşti doar unul din ticăloşii ei...

Înainte să apuce să termine de vorbit, detectivul se năpusti spre el şi îl lovi puternic în stomac. Cînd Tim se încovoie de durere, fu lovit din nou, de data aceasta direct în bărbie. Se clătină. Detectivul, agil ca o pisică, îl trînti cu putere la pămînt. Laura privi cu groază cum îşi înfipse genunchiul în spatele lui Tim şi începu să-i pună cătuşele.

– Nu! se auzi ea strigînd cînd văzu sîngele care curgea din gura lui Tim pe podeaua udă. Nu-i face rău. Te rog să nu-i faci rău...

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Avea impresia că este

sfîşiată în interior. I se făcu milă de Tim, care o privea din poziţia în care se afla şi pe buzele lui însîngerate flutură un zîmbet triumfător schimonosit. În felul lui credea, probabil, că îşi atinsese scopul, că dovedise faptul că ea se aliase cu restul lumii împotriva lui.

– Dacă nu-ţi poţi permite să-ţi iei un avocat, ţi se va da unul din oficiu... spuse detectivul Aguirre respirînd anevoios în timp ce îl ridica pe Tim în picioare şi îl împingea spre una din maşinile de lîngă bordură. Laura privea scena îngrozită. Văzu cum Tim era împins cu brutalitate pe bancheta din spate, poliţistul apăsîndu-i capul.

O clipă mai tîrziu, Dan Aguirre veni înapoi pe alee spre ea. Deşi răsufla greu, avea acelaşi aspect de panteră pe care ea îl observase cînd îl văzuse prima oară, cu şase luni în urmă. Pielea feţei îi sclipea deasupra puloverului pe gît pe care îl purta dedesubtul gecii de piele. Mustaţa lăsată îl făcea să pară un fel de matador nocturn. În timpul scurtelor ei întîlniri precedente cu el fusese impresionată de nemişcarea lui calmă, fără să trădeze nici un pic din agilitatea de care tocmai dăduse dovadă. Prezenţa lui fizică o speria.

– Eşti teafără? o întrebă el luînd geanta aparatului de fotografiat şi plicul. Ai nevoie de doctor?

Ea scutură din cap. El îi văzu lacrimile şi o luă de braţ cu blîndeţe.

– E în regulă acum, îi spuse el. S-a terminat totul. Nu mai ai de ce să te temi.

– Nu mă tem, zise ea cu o voce inexpresivă.

El o privi şi încuviinţă.

– Ştiu, îi răspunse.

Ea aruncă o privire spre maşină şi apoi se uită în ochii detectivului.

– De unde ai ştiut...? După tot acest timp...

– Am văzut cum te-a privit în ziua aceea la tribunal, spuse el. L-am ţinut sub observaţie în timpul liber. El m-a condus la dumneata, doamnă Riordan. Te urmăreşte de trei luni, adăugă el şi apoi făcu semn spre clădire. Ştiam de locul ăsta. L-am văzut cînd te-a luat în seara asta. Am ajuns cu două minute înaintea voastră.

Laura îşi mută privirea de la trăsăturile lui frumoase la silueta ghemuită a soţului ei pe bancheta din spate. Lumea începu să se învîrtă în jurul ei şi, deodată, simţi că leşină.

Dan Aguirre se afla cu un pas înaintea ei, dar o prinse cu un braţ puternic pînă să apuce să cadă pe pavajul murdar, ducînd-o în braţe pînă la maşină.

O clipă mai tîrziu porneau spre Manhattan, cu Laura în faţă şi Tim încătuşat în spate.

Douăzeci şi nouă

Ştiri NBC, 20 ianuarie 1959

„– Veţi face tot ce vă va sta în putinţă să vă îndepliniţi sarcinile şi îndatoririle impuse de funcţie aşa cum sînt menţionate în statutul Senatului Statelor Unite?

– Da."

Cu aceste cuvinte, Haydon Lancaster a devenit astăzi cel mai tînăr senator din partea statului New York. Spre deosebire de alte alegeri pentru Congres şi pentru guvern care nu prea au oferit multe surprize, victoria neaşteptată a lui Lancaster asupra preşedintelui *Comitetului pentru alocaţii bugetare a Senatului, Amory Bose, a reprezentat evenimentul sezonului.*

Prin îndepărtarea celui mai puternic democrat din Senat, Lancaster a înflăcărat imaginaţia publicului cum nu a mai făcut nici un alt tînăr lider politic pe parcursul unei generaţii, cu posibila excepţie a lui John Kennedy.

De aceea, intrarea în funcţie a lui Lancaster, astăzi, ar putea să însemne mai mult decît o simplă numire a cuiva într-un înalt post public. S-ar putea ca Lancaster să fi scris cea dintîi pagină a unei istorii despre care numeroşi observatori sînt de părere că nu se va sfîrşi decît cînd el va ajunge la Casa Albă.

Pe ecran era imaginea lui Hal Lancaster care îşi încheia jurămîntul şi saluta aclamaţiile mulţimii adunate în Camera Senatului.

Amory Bose urmărea emisiunea în biroul său din Albany. Era roşu la faţă. În ciuda celei mai costisitoare şi mai murdare campanii din viaţa lui, nu izbutise să-l înfrîngă pe Lancaster. Ba, mai mult, faptul de a fi candidat independent îi adusese doar 14 la sută din voturi faţă de procentajul de 21 la sută cîştigat de Lawrence Ingersoll.

Să ajungă în urma unui republican! Şi asta după ce pierduse numirea propriului său partid în alegerile primare. Nu exista umilinţă mai mare pentru cineva ca Bose.

Se uita la televizor în timp ce trabucul ardea pe nesimţite în mîna lui. Lancaster zîmbea şi făcea cu mîna mulţimii. Lui Bose i se părea că rîde de distrugerea unei lumi întregi – Senatul lui Amory Bose. Lancaster nu numai că învinsese în alegeri. Măce-

lărise o eră.

Dar victoria lui avea să fie ca aceea a lui Pirus, deşi nu avea de unde să o ştie acum. Făcîndu-şi un duşman din Amory Bose aprinsese fitilul unei bombe care, într-o bună zi, cînd avea să se aştepte mai puţin, va exploda în faţa propriilor lui vise.

Bose va avea grijă ca acest lucru să se întîmple. Nu îşi petrecuse treizeci de ani grei fără să fi învăţat cîte ceva în legătură cu firea şi slăbiciunile omeneşti.

Avea să aştepte răbdător. Avea să îşi adune muniţiile cu grijă şi atenţie pîndind momentul potrivit, cînd înfrîngerea va fi pentru Lancaster la fel de devastatoare cum fusese acum pentru el.

Atunci avea să lovească.

„Bucură-te cît poţi, Lancaster", îşi spuse el. „Fă-ţi de cap. Distrează-te. Se apropie ziua cînd va trebui să culegi ce-ai semănat. Şi, atunci, eu voi fi cel care-ţi va zdrobi inima."

Tess se afla în Camera Senatului şi îl privea pe Hal depunînd jurămîntul. Toţi cei din încăpere, de la senatori pînă la spectatori îl copleşeau cu urări de dragoste şi fericire. Era prinţul care învinsese balaurul, izgonind despotul al cărui mod de a strangula acel organism constituia subiectul unui scandal de mai mult de zece ani. Odată cu sosirea lui şi cu plecarea lui Amory Bose, părea să înceapă o eră mai captivantă şi mai puţin înspăimîntătoare.

Pentru Tess era un moment deosebit. Nu numai că avusese un rol important în purtarea acelui tînăr chipeş spre primul mare triumf al carierei sale, dar obţinuse o victorie proprie a cărei importanţă enormă nimeni din încăpere nu o putea aprecia.

Şi, totuşi, surprinzător, era o victorie perfect vizibilă în clipa aceea pentru oricine avea ochi să vadă.

Căci Tess se afla acolo, iar Diana Lancaster, nu.

Tess izbutise imposibilul. Îl despărţise pe Hal de soţie, îi separase pe „iubiţii Americii," fără ca acest lucru să-l afecteze pe Hal din punct de vedere politic. Iată-l depunînd jurămîntul de senator, fără Diana. Operaţia delicată efectuată de Tess pentru ca acel lucru să fie posibil nu avea să fie cunoscută niciodată. Ea era singura persoană care o savura.

Nici Hal însuşi nu avea să ştie adevărul vreodată. Nu avea să cunoască decît bucuria de a fi scăpat de Diana şi de nefericita lui căsnicie, fiind liber să respire aerul curat al unui nou viitor.

Şi, cu timpul, Hal avea să ajungă la concluzia că îi trebuie o altă soţie. Una în care să poată avea încredere şi pe a cărei iubire de neclintit să ştie că se poate baza. Ca tovarăşă de viaţă va alege o văduvă tînără şi frumoasă. Văduvele reprezentau o bună publicitate pentru politicienii divorţaţi. O văduvă tînără îi putea oferi fertilitate unui lider tînăr şi viril fără riscul unui scandal sexual. Nu i se potrivea rolul de amantă care înstrăina un soţ de soţie.

Da, cînd va veni momentul, Hal va veni la Bess cu singurătatea, cu nevoile şi cu speranţele lui. Iar Bess

îl va primi cu braţele deschise. Dar nu se va duce la ea din interes, căci el va şti că ataşamentul ei provenea din adîncul inimii ei triste.

Era o posibilitate la care Tess nu se gîndise cînd îşi pusese în cap să pună mîna pe Hal. Falsa personalitate pe care şi-o crease ca nefericită şi melancolica doamnă Winthrop Bond prinsese viaţă sub zîmbetul lui Hal şi devenise, într-un fel, o femeie adevărată care îl iubea din tot sufletul.

Aceasta era o ciudată întorsătură a lucrurilor pe care Tess o privea cu o anumită admiraţie detaşată. Luase multe înfăţişări, dar nici una pînă acum nu posedase atîta realitate, atîta viaţă şi proprie iniţiativă.

Într-adevăr, Bess Bond, cu atitudinea ei maternă şi protectoare şi cu teribilul ei devotament faţă de Hal, îi putea cîştiga inima într-un fel în care Tess, o vînătoriţă rece şi lipsită de sentimente, nu ar fi putut-o face niciodată. Iar acest lucru îi dădea de gîndit şi, poate, era chiar un motiv de îngrijorare.

Mai era şi altceva, însă. Tess nu se îndoia de abilitatea ei în a-şi duce la capăt planurile în privinţa lui Hal. Niciodată nu se dăduse înapoi din faţa unei provocări şi nici chiar cea de a-l face pe Hal să-i devină soţ sau cea de a-şi face drum spre Casa Albă ca Primă Doamnă, nu o speriau. Era născută pentru succes, nu se temea de nimic şi nu se lăsa oprită de nimic.

Nu, lui Tess nu îi era frică de acţiune şi nici de risc.

Singurul lucru care îi dădea de gîndit era zbuciumul din adîncul inimii ei pentru Hal.

Teribila lui putere i s-a arătat în seara cînd Sybil,

cu instinctul ei crud de călău, îi sădise în minte o idee care de atunci tot contirua să se dezvolte, transformîndu-se încetul cu încetul într-o rană adîncă.

„N-a ţinut la nici una din ele. În afară de una..."

Oare dragostea ei pentru Hal existase deja, ca o energie potenţială ciudată care făcuse ca jocul ei în rolul lui Bess să fie cît se poate de credibil? Sau fusese adusă la viaţă dintr-odată, de cuvintele liniştite şi triumfătoare ale lui Sybil?

Nu ştia.

Dar în ecoul acelor cuvinte, privise înapoi spre cea dintîi intimitate a ei cu Hal şi la toate întîlnirile lor ulterioare, şi îşi dăduse seama că în felul lui de a face dragoste exista ceva ciudat, o absenţă sau o distanţă stranie în esenţa mîngîierilor lui, care părea să demonstreze că Sybil avea dreptate.

„Care?"

O parte din Tess dorea mai mult decît orice altceva să afle răspunsul, dar o altă parte dorea mai mult să nu-l afle. Căci Tess realiză faptul că o asemenea informaţie o putea distruge.

O femeie poate detaşa un bărbat de orice. Dar îndepărtarea imaginii unei alte femei din inima lui era cu totul altceva. Acea boală era inoperabilă. O operaţie reuşită îl putea ucide.

Aşa că, pe cît de sigură era că îl va cuceri îndeajuns să-l facă să-i fie soţ, pe atît de conştientă era că niciodată nu avea să-l aibă în totalitate. Ba, mai rău, ştia că, pe zi ce trecea, îl iubea pe Hal cu încă puţin din fiinţa ei. Cele mai îndepărtate unghere de vid rece care rămăseseră intacte înăuntrul ei cu numai

cîteva luni în urmă, înainte de afirmaţia gravă a lui Sybil, erau acum pline de căldura interzisă a lui Hal şi de agonia îndoielii care devenea din ce în ce mai dureroasă cu fiecare mîngîiere a lui.

„Care?"

Tess era o novice în ale iubirii şi suferinţei. De aceea surprinderea faţă de propriile-i sentimente era egalată de panica în legătură cu sentimentele care se puteau ascunde în interiorul lui Hal. Din ce în ce mai mult din fiinţa ei trăia doar pentru el. Dar îndoiala din sufletul ei era ca un cancer care o măcina necruţător. Iar în ziua aceea, cînd îşi savura triumful în Senat, ştia foarte bine că zbuciumul ei lăuntric era mai profund decît orice victorie.

„Care?"

Cuvîntul acela răsuna ca un dangăt funebru atît peste trecutul, cît şi peste viitorul ei. Ştia că nu îl putea reduce la tăcere acum. Indiferent unde voia să ajungă în viaţă, trebuia să meargă alături de Hal. Şi cuvîntul o urmărea în permanenţă.

„Care?"

Sybil stătea pe marginea patului din camera pe care o luase într-un hotel de lux din centru. Televizorul era în funcţiune, iar chipul frumos al fratelui ei se vedea pe ecran. Ţinea o conferinţă de presă într-o sală a Capitoliului, răspunzînd întrebărilor legate de uluitoarea sa victorie asupra lui Amory Bose şi de

triumfătoarea sa intrare în funcţie la Senat.

Unul din reporteri tocmai pusese aşteptata întrebare. Ce însemnau pentru el perspectivele unei cariere în Senat?

Chipul lui Hal deveni serios.

– Ziua de astăzi reprezintă un început important pentru mine, spuse el. Dar este, de asemenea, un început pentru noi toţi. Viitorul ni se întinde în faţă, făcîndu-ne semn să dăm tot ce avem mai bun pentru a ne pregăti pentru el. Dar acest viitor este un tărîm necunoscut. Nu ascultă de regulile de astăzi. Va fi populat de oameni noi, care nu vor mai avea preocupările de astăzi, vechile noastre obiceiuri şi temeri. Aceşti oameni vor fi copiii şi nepoţii noştri.

Tăcu o clipă gînditor.

– Paradoxul cu care ne confruntăm este că nu putem şti dinainte cum va fi această lume viitoare, continuă el. Lucrurile care ni se par astăzi extrem de îngrozitoare îi pot face pe nepoţii noştri să rîdă. Pe de altă parte, hotărîrile pe care le luăm astăzi vor afecta cu siguranţă lumea în care vor trăi ei. Drept urmare, nu trebuie să dăm voie temerilor care ne stăpînesc astăzi să ne forţeze să facem gesturi pripite ce vor afecta viitorul, care nu ne va aparţine nouă.

Urmă o altă pauză. Duzini de blitz-uri sclipiră în sală, dar mulţimea de reporteri păstră o tăcere plină de respect, ascultînd cu atenţie ce spunea Hal.

– Majoritatea acestor griji ale noastre merită să fie doar nişte note de subsol ale istoriei, continuă el. Cred că este de datoria noastră să avem grijă ca nişte cuvinte ca Suez, Quemoy, Matsu, Formosa,

Congo, Republica Dominicană, Laos şi Vietnam să fie menţionate în manualele de istorie ca puncte de conflict care nu au condus lumea la război. Vom avea nevoie de forţă, răbdare şi, mai presus de toate, de modestia noastră pentru a ne asigura că acest lucru se va întîmpla. Teama este un consilier periculos. Dacă ne ascultăm înţelepciunea şi nu teama, am putea asigura un viitor în care copiii noştri să poată gîndi şi visa mult mai departe decît o facem noi acum. Nu cer decît să mi se acorde şansa de a mă număra pentre cei care dau tot ce au mai bun pentru aceşti copii.

Aplauze spontane izbucniră printre reporterii istoviţi care îl ascultau. Erau obişnuiţi cu manifestări stereotipe şi cu expresii învechite din partea politicienilor. Prospeţimea şi chibzuinţa cuvintelor lui Hal îi mişcară.

Sybil zîmbi stins ecranului.

– Bunule prinţ Hal, murmură ea. Tot mai vrei ca băieţii buni să cîştige, nu-i aşa?

Simţea respectul publicului chiar şi prin televizor. Ştiau cu toţii că e vorba de ceva mai mult decît de un politician ambiţios. Ascultau glasul unui om de stat.

Sybil studie imaginea de pe ecran. Îl cunoştea pe Hal de cînd era un băieţel care lupta să-şi găsească o identitate în haosul şi superficialitatea sîngelui Lancaster. Şi acum, chiar dacă un anumit aspect din acel băiat trebuia să se fi pierdut de-a lungul timpului – în fond, cum ar putea trăi cineva fără să renunţe la acele părţi din sine pentru care pămîntul nu este un habitat potrivit? – aflase în politică o cale de eliberare

a iubirii, idealismului şi apetitului său nebunesc pentru sacrificiul de sine.

Fără îndoială că destinul lui politic avea să fie mare. Probabil că, pînă la urmă, va ajunge la Casa Albă. Cum ar fi putut poporul american să spună „nu" unui asemenea chip frumos şi glasului compasiunii şi maturităţii care nu era altul decît al lui Hal?

Dar toate acestea ţineau de viitor. Şi, aşa cum spusese şi Hal, viitorul nu ne aparţine nouă.

Sybil se uită la ecran. Ştia că Diana nu se afla alături de Hal în ziua aceea. Şi, pe undeva, pe lîngă el, bănuia că era Elizabeth Bond. Ştafeta era transmisă mai departe în mai multe feluri.

Cu acel gînd în minte, Sybil se ridică cu intenţia de a stinge televizorul. Se apropie de el şi se aplecă lîngă imaginea fratelui ei. Reporterii continuau să-i pună întrebări în legătură cu problemele de actualitate. Nu mai voia să audă.

Apoi, deodată, se răzgîndi şi lăsă aparatul în funcţiune.

Sonorul o însoţi cînd intră în baie. Dădu drumul la apă şi începu să se dezbrace. Împături fusta şi bluza cu grijă, punîndu-le pe pat, după care urmă furoul. În final îşi scoase sutienul şi chilotul.

Se privi îndelung în oglindă în timp ce cada se umplea. Sub ochii ei carnea din oglindă păru să se topească precum ceara caldă, distorsionîndu-i faţa ca nişte oglinzi dintr-un parc de distracţii.

Acum privi ochii. Cît de bine îi cunoştea! Aveau un aspect umed şi adînc, iar suprafaţa lor albastră şi limpede era ca reflectarea cerului pe suprafaţa unei

ape murdare plină de plante urît mirositoare şi creaturi sinistre.

Eh, nu avea să se mai uite la ei.

Aruncă monstrului un zîmbet stins şi trase sertarul măsuţei de toaletă. Înăuntru găsi un pachet de lame de ras noi. Îl desfăcu, îl puse pe marginea căzii şi se cufundă în apă.

Cînd se lăsă pe spate, aceasta îi acoperi claviculele. Era prea fierbinte, dar ea nu simţea. Cu un alt zîmbet stins observă că robinetul picura. Foarte bine, îşi spuse ea. Puţin acompaniament. Plescăitul neregulat al decăderii lumii se combina cu al ei.

Uşa băii era deschisă, în aşa fel încît, să vadă ecranul televizorului, un ochi palid şi fără pleoape care înfăţişa chipul lui Hal prin spaţiul a două camere. Glasurile superficiale ale reporterilor se auzeau strigînd nerăbdătoare după succesul lui Hal, sperînd să apuce puţin şi ei, măcar atît cît să atragă atenţia telespectatorilor pînă la următoarea reclamă.

Şi Hal zîmbea, de parcă nu îl deranja să fie mîncat de viu de acea mulţime de animale de pradă. Atît de mare îi era speranţa pentru omenire încît, fie nu vedea ororile din jurul lui, fie îşi spunea că nu contează.

Prinţul Hal! Un băiat plutind în derivă pe oceanul unui bărbat...

Sybil scoase cu grijă o lamă din pachet şi, ţinînd-o între două degete se lăsă pe spate în apa fierbinte.

Găsi cea mai mare venă de pe braţul drept şi trecu cu lama peste ea cu atenţie, de la încheietură în sus.

Prima încercare dădu greş. Sîngele care ţîşni de-a

lungul antebraţului provenea clar dintr-o rană superficială.

Încercă din nou, căutînd vena cu răbdare şi tăind carnea pînă cînd văzu, practic, vasul de sînge. Era alunecos, dar, după o clipă, izbuti.

Cînd îl tăie, un val de sînge se revărsă în apă. Fascinată, privea acea curgere ritmică în timp ce inima îşi pompa afară lichidul.

„Lucrurile care ni se par astăzi extrem de îngrozitoare îi pot face pe nepoţii noştri să rîdă..."

Cuvintele îi alunecară brusc prin faţa ochilor minţii, ca trase în jos pe o pantă abruptă.

Ştia că nu îi mai rămăsese multă forţă. Mută lama în mîna dreaptă şi tăie adînc în braţul stîng. De data aceasta nu mai fu grijulie şi atentă, ci înfipse lama pînă cînd, spre uşurarea ei, văzu sîngele ţîşnind din nou, din vena cea mare, fără îndoială.

Deja se simţea ameţită.

Lăsă lama să cadă în apă şi îşi vîrî ambele braţe înăuntru, aşa încît sîngele să nu se coaguleze.

Pe ecranul televizorului, Hal continua să zîmbească şi să răspundă la întrebări. Sybil închise ochii. Voia să-l lase pe Hal în cutia lui absurdă şi luminoasă din cealaltă lume şi să se despartă de el în linişte.

Dar fu zadarnic. El nu era în cealaltă încăpere, ci acolo în apă, cu ea, aruncîndu-i zîmbetul lui plin de reproş şi de încurajare, încercînd să o smulgă din nefericirea ei, chiar în timp ce curentul acela roşu din jurul ei începea să o tragă sub apă.

Zîmbetul lui o făcu să clipească de două ori. Oare făcea o greşeală? Poate că el avea nevoie de ea.

Poate că, totuşi, ar fi trebuit să rămînă la suprafaţa planetei, ignorînd nişa ei atît de dragă de dedesubt, pentru a veghea asupra lui.

„Dar vrăjitoarea s-a trezit şi a început să alerge prin peşteră. Iar cînd prinţul s-a întors să se uite la ea, balaurul l-a muşcat şi l-a tras sub apă, unde a murit."

De unde i-or fi venit acele cuvinte în minte? Deşi sursa lor rămase învăluită de mister, adevărul lor suna familiar. Atunci Sybil se gîndi la fotografia atît de dragă ei care îl înfăţişa pe Hal lîngă piscină, fotografie care îi surprindea atît de bine zîmbetul, iar apa care i se scurgea de pe trup părea o ploaie fatală căzută din nişte nori nevăzuţi. Din prima clipă cînd o văzuse, fotografia aceea îi dovedise că destinul lui Hal nu făcea parte cu adevărat din acea lume, indiferent cît de mult ar fi încercat el să demonstreze contrariul.

Oare părinţii erau lăsaţi pe pămînt doar ca să moară pentru ceva mai bun decît pămîntul? Acela să fi fost paradoxul care plutea în apa însîngerată din jurul ei?

Bineînţeles, îşi spuse. Hal fusese întotdeauna cu un pas înaintea ei, în ciuda naivităţii lui aparente şi a cinismului ei feroce. El a ales să fie erou, fiindcă ştia că eroii se sacrifică pentru ceva din afara lor. Nu era de mirare că putea fi atît de curajos şi atît de tolerant faţă de absurdităţile fade ale politicii. Ştia că nu fusese făcut să se bată pentru propria-i fericire, ci să fie zîmbetul şi glasul în care alţii să-şi regăsească speranţa.

Sybil se gîndi la Stewart, la mama şi la tata, la biata Diana, la subtila şi periculoasa Bess cu care Hal

avea să se însoare, probabil, curînd – bărbaţii erau atît de proşti! – şi la tînăra uitată pe care el o iubise cu adevărat, oferindu-i tot ce avea mai bun. Ce comedie a erorilor!

Toţi balaurii ies învingători, hotărî în sinea ei. Zîmbetul pe care Hal îl arbora pentru public făcea parte din minciuna care nu era decît speranţa omenească însăşi. Ca să putem crede în viitor, trebuie să ne ferim privirile de braţele ude de reptilă care ne trag pe toţi dedesubt, din ce în ce mai jos, spre fundul celui mai întunecat lac. Acela era rolul eroului, acea escrocherie de circ, acel număr de mers pe sîrmă la mare înălţime care face ca toate privirile să se ridice spre cer, departe de iad.

„Ia-ţi adio, prinţe Hal..."

Deodată, Sybil simţi o nouă durere, un spasm atotcuprinzător mai cumplit decît orice suferise vreodată. Carnea ei se pregătea să moară, să renunţe la fantomă. Operaţia ei era încununată de succes. Venise vremea ca pacienta să moară.

Păcat că era singură acum, se gîndi ea vag. Dacă Hal ar fi fost acolo să o ţină de mînă, ar fi fost mult mai uşor.

Numai că l-ar fi durut prea mult să o vadă murind. Ar fi luptat împotriva voinţei ei. Şi ea niciodată nu ştiuse cum să-i spună „nu."

Era mai bine aşa.

„Ia-ţi adio..."

Apa roşie se învolbură în jurul ei, aşteptînd lacomă.

Sybil zîmbi în clipa în care îi acoperi chipul.

Laura se uită la imaginea finală a lui Hal la televizor în apartamentul ei, la sfîrşitul conferinţei de presă. Le făcea cu mîna admiratorilor săi, cu ochii plini de zîmbet pentru masele care credeau în el, dar şi de melancolie, de parcă o parte din el ar fi văzut dincolo de acea ceremonie ceva mai profund şi mai omenesc decît putea sesiza lumea oamenilor de stat.

Cu toate acestea, ea ştia că o parte importantă din Hal era angajată în misiunea lui politică. În toţi acei ani de teamă şi de suspiciuni, vocea lui fusese singura capabilă să dovedească modestia, umorul şi dragostea de oameni care îi puteau împiedica ţara să facă orice ar fi distrus acel viitor de care vorbea atît de frumos.

Laura nu-şi simţi lacrimile din ochi cînd închise televizorul, rămînînd apoi cu privirea aţintită în gol pe fereastră. Acum simţea numai tristeţe pentru Hal. Durerea provocată de pierderea lui devenise atît de mult o parte din inima ei, încît nu o mai considera o pierdere.

Ştia acum că îl iubise cu toată fiinţa ei. Accepta faptul că el nu mai era, fiindcă ştia că inima ei îi aparţinea şi că avea să-l însoţească oriunde ar fi mers. Fusese nevoie de ultima lor întîlnire pentru a face acel legămînt final, pentru a-i dărui acea ultimă fărîmă. Aşteptaseră ani dureroşi acea ultimă întîlnire, pusă la cale de destin pentru a le permite să-şi ia adio şi să nu uite iubirea lor.

Laura nu mai credea în iluzia că dragostea îi uneşte pe oameni. Acum înţelegea dureroasa ironie a soartei: aceea că dragostea separă şi desparte, forţîndu-i pe cei uniţi de ea să se vadă cum se îndepărtează unul de celălalt pe căi diferite alese de nişte zei capricioşi. Dar, dacă dragostea este destul de profundă, un fel de eliberare se naşte şi dintr-o astfel de pierdere. Există o anumită bucurie în a-ţi dărui inima, care nu are nevoie de nici o răsplată, cînd l-ai cunoscut pe Hal şi îi aparţii.

Laura nu reuşise să înveţe acea lecţie la timp pentru a nu se căsători cu Tim, iar nefericirea căsniciei ei îi servise drept pedeapsă. Plătise pentru comiterea celui mai tragic păcat pe care îl poate comite o femeie: a se căsători fără să iubească.

Acum, însă, totul se terminase. Viaţa ei amoroasă făcea parte din trecut, era o carte închisă. Deşi se simţea singură în ziua aceea, uitîndu-se pe acele ferestre ciudate şi înalte la un New York pe care nu îl mai văzuse niciodată pînă cu cîteva săptămîni în urmă, înăuntrul ei era armonie, un vid pur în jurul căruia îşi mai putea clădi o viaţă. Viitorul îi aparţinea pentru a face din el ce putea.

Stătea acolo, simţind cum sufletul îngheţat al oraşului pătrundea în încăperea în care se afla ea odată cu lumina crudă, cînd, deodată, sună telefonul.

Se duse repede să răspundă.

– Alo?

– Doamna Riordan? Cît mă bucur că v-am găsit. La telefon e sora Jacoby de la cabinetul domnului doctor Fried. Aţi fost la un control luni, nu-i aşa?

– Aşa este, spuse Laura. Sper că nu-i nimic grav.

– Absolut nimic. Dar am o veste surprinzătoare bazată pe rezultatele analizelor. Sper să fie o veste bună...

Laura avu deodată o presimţire care făcu să i se înmoaie picioarele. Receptorul începu să-i tremure în mînă.

– Da? întrebă ea. Ce veste?

– Ei bine, sînteţi însărcinată, doamnă Riordan, spuse vocea. Potrivit calculelor noastre, sarcina trebuie să aibă aproximativ patru săptămîni. În septembrie pe vremea aceasta veţi avea un copil.

Va urma

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr

EDITURA MIRON

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)